

Аманда Хокинз

РАЗКЪСАНА

Trylle Trilogy

КНИГА ВТОРА

АМАНДА ХОКИНГ РАЗКЪСАНА

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

Когато Уенди Евърли научава истината за себе си — че е дете от друг вид, подменено при раждането — тя разбира, че животът ѝ никога повече няма да е същият. Но я очакват още много разкрития.

Тя е по-тясно свързана с враждебния клан Витра, отколкото е предполагала, и те няма да се спрат пред нищо, за да я привлекат на своя страна. Докато заплахата от нов конфликт става все по-непосредствена, единствената ѝ надежда да спаси Трил е да овладее своите магически способности — и да се омъжи за един могъщ благородник, равен на нея по сила. Но това означава да се откаже от Фин, нейния красив телохранител... и Локи, витрийския принц, от когото е все по-силно привлечена.

Разкъсана между сърцето си и своя народ, между любовта и дълга си, Уенди трябва да вземе решение, което ще предопредели съдбата ѝ. Ако направи грешния избор, тя може да изгуби всичко, което някога ѝ е било скъпо... и в двата свята.

„Аманда Хокинг го постигна отново! Още един грабващ роман, който не можах да оставя. Красиво написан, очарователни герои и действие, което не спира нито за миг.“

„Лейтест Бук Ривюс“

„Изумителна книга с много вълнуващи моменти. Всичко се развива с шеметна скорост. Неочакваните обрати се редуват един след друг, придружени от увлекателна любовна история.“

„Romantic Times“

„Аманда Хокинг е създала уникална история в жанра... Действието в «Разкъсана» е задъхано и няма да можете да вдигнете глава до последната страница.“

„Fiktshun“

„Тук има любов, магии и принцеси — истински нектар за момичетата.“

„Sunday Times“

„Почитателите на «Трил» ще научат как Уенди се опитва да се впише в нейния нов свят и ще проследят с нарастващ интерес любовната интрига. Няма съмнение, че Аманда Хокинг знае как да разкаже добра история и да накара читателите да очакват с нетърпение нейното продължение.“

„Kirkus Reviews“

„Някои тайни ще бъдат разкрити и противоречията в сърцето на Уенди ще стават все по-дълбоки. С «Разкъсана» Аманда Хокинг надмина всички очаквания.“

„Smart Bookworms“

„«Разкъсана» е всъщност история за съзряването, защото тук Уенди е вече едно трезво, разумно момиче, което започва да приема ролята си на принцеса. Горещо препоръчвам тази книга и ѝ давам оценка 5 от 5.“

„Do Not Disturb My Books“

„«Разкъсана» е втората книга от трилогията „Трил“ и определено е тъмното средно дете.“

От авторката

Аманда Хокинг е истинска литературна сензация с милионите продадени електронни копия от трилогията „Трил“. Феноменалният успех на тази поредица ѝ донася договор за два милиона долара с издателската къща „Сейнт Мартинс Прес“ и ѝ отрежда достойно място

сред примите на жанра ърбън фентъзи. Филмовите права върху „Трил“ са продадени на създателите на District 9.

1

ЗАВРЪЩАНЕ

Когато Рис и аз се появихме пред вратата на „брат“ ми Мат в осем сутринта, той беше щастлив да ме види. Или по-точно радваше се, че не съм изчезнала завинаги. И макар в същото време да кипеше от гняв, той ме остави да му разкажа всичко от игла до конец, гледайки ме през цялото време с някаква смесица от озадачение и ярост.

За щастие Мат беше единственият, на когото трябваше да опиша преживяванията си. Моят законен настойник е леля ми Маги, но тя не беше там, когато пристигнахме. Мат обясни, че е заминала да ме търси в Орегон. Нямам никаква представа защо, но по някаква причина беше решила, че съм избягала именно там.

Докато Рис и аз седяхме на изтърканото елегантно канапе в стаята на Мат, отрупана с кашони, които все още не беше разопаковал след преместването ни тук преди два месеца, той крачеше напред-назад пред нас.

— Все още не разбирам — каза и се спря, скръстил ръце на гърдите си.

— Няма нищо за разбиране — настоях аз, махвайки с ръка към Рис. — Той е твой брат! Достатъчно е само да се вгледаш в него.

Аз имам тъмна, необуздано къдрава коса и махагонови очи. Мат и Рис имат пясъчноруси коси и сапфирени очи. В лицата и на двамата има нещо много по-открито, а усмивките им са някак непринудени. Рис гледаше Мат в смаяна почуда с широко отворени очи.

— Как изобщо е възможно да знаеш това? — попита Мат.

— Аз пък не разбирам защо просто не ми се довериш. — Въздъхнах и облегнах главата си на канапето. — Никога не те лъжа.

— Ти просто избяга от въщи! — извика Мат. — Нямах никаква представа къде си. Как бих могъл да ти вярвам!

Гневът му не можеше да прикрие колко е огорчен и тялото му издаваше напрежението, на което е бил подложен. Когато изчезнах, той е рухнал, сигурна съм в това. Лицето му беше изпито и измъчено,

очите зачервени и уморени и вероятно беше свалил пет килограма. Чувствах се виновна, но не бях имала избор.

Мат беше обсебен от идеята за моята безопасност, което бе страничен ефект от опита на майка ми да ме убие и всичко друго, което се случи. Животът му се въртеше около мен до степен, която беше нездравословна. Той нямаше нито приятели, нито работа, нито свой собствен живот.

— Трябваше да избягам! Разбираш ли? — Прокарах ръка през заплетените си къдрици и тръснах глава. — Не мога да ти го обясня. Тръгнах си заради моята сигурност, както и заради вашата. Дори не знам дали трябва да бъда тук и сега.

— Сигурност? От какво си бягала? Къде беше?! — попита Мат отчаян, не за първи път.

— Мат, не мога да ти кажа! Бих искала, но не мога!

Не знаех дали имам право да му разказвам каквото и да е било за Трил. Предполагах, че всичко, свързано с тях, беше тайна, но от друга страна, никой не ми беше забранил изрично да говоря пред външни хора. Мат обаче и без това не би ми повярвал и по тази причина не виждах смисъл да отварям дума за това.

— Ти наистина си мой брат — каза Рис приглушено и се наведе леко напред, за да огледа Мат по-добре. — Това е толкова странно.

— Да, странно е — съгласи се Мат. След това се размърда неловко под втренчения поглед на Рис, преди да се обърне към мен със сериозен израз на лицето. — Уенди, може ли да разменим няколко думи? Насае?

— Ъ-ъ, разбира се. — Погледнах многозначително към Рис.

Разбирайки намека, той стана.

— Къде ви е банята?

— Надолу по коридора, срещу кухнята. — Мат посочи вдясно.

Рис кимна и му се усмихна, а сетне тръгна в указаната от Мат посока. Когато се отдалечи, Мат седна на холната масичка пред мен и понижи глас.

— Виж, Уенди, не разбирам какво става. Нямам представа каква част от това, което ми казваш, е вярно, но това момче ми изглежда много особено. Не го искам в къщата си и не знам защо си го довела тук.

— Той ти е брат — повторих уморено аз. — Честно, Мат. Никога не бих те лъгала за нещо толкова важно. Сто процента съм сигурна, че той е твоят истински брат.

— Уенди... — Мат разтърка челото си и въздъхна. — Виждам, че вярваш в това. Но как би могла да си сигурна? Това момче просто те залъгва с разни истории.

— Не, не е вярно — отвърнах. — Рис е най-честният човек, когото познавам, с изключение на теб. В което има логика, тъй като сте братя. Моля те, дай му шанс. Ще видиш.

— Ами семейството му? — попита Мат. — Кой го е гледал през изминалите седемнайсет години и половина? Не им ли липсва? И не са ли те твоето „истинско“ семейство в такъв случай?

— Довери ми се, той няма да им липсва. А аз предпочитам да бъда с теб — отвърнах с усмивка.

Мат тръсна глава, неспособен да реши как трябва да приеме всичко това. Знаех, че у него надделяваше недоверието му към Рис и желанието му да го изхвърли от къщата и затова още повече се възхищавах на уменията му да се владее.

— Бих искал да бъдеш честна с мен — каза.

— Не мога да бъда по-честна от това.

Когато Рис се върна от банята, Мат се отдръпна леко назад и го погледна с недоверие.

— Нямайте никакви семейни снимки — отбеляза Рис, оглеждайки стаята.

Това беше вярно. Домът ни по принцип беше лишен от всякаква украса, но семейните снимки в частност бяха табу. Особено за Мат, който не беше особено привързан към нашата... тоест, неговата майка.

Все още не бях обяснила на Рис, че майка му е лунатичка, която държаха заключена в психиатрична клиника. Такива неща трудно се съобщават, особено на някой толкова впечатлителен като Рис.

— Да, така е — отвърнах, опитвайки се да сменя темата, след което станах на крака. — Пътувахме през цялата нощ. Ужасно съм уморена. А ти, Рис?

— Ъ-ъ, да, мисля, че и аз съм уморен. — Рис изглеждаше леко озадачен от думите ми. Въпреки че не беше мигнал, изобщо не изглеждаше отпаднал.

— Трябва малко да поспим и после ще можем да говорим пак.

— О! — Мат се изправи бавно. — Значи и двамата ще спите тук? — Той погледна неуверено към Рис и след това към мен.

— Да — кимнах аз. — Той всъщност няма къде другаде да отиде.

— О! — Мат очевидно не беше съгласен, но се боеше, че ако изрита Рис, аз ще тръгна след него. — Рис, мисля, че би могъл да спиш в моята стая, засега.

— Наистина ли? — Рис се опита да прикрие вълнението си, че ще бъде в стаята на Мат, но то беше очевидно.

Мат ни показва несръчно стаите ни. Моята си беше същата. Всичките ми неща си стояха така, както ги бях оставила преди седмици. Докато се настанявах, слушах Мат и Рис да говорят в коридора. Рис го разпитваше за най-банални неща, с което досаждаше на Мат и го караше да се чувства неловко.

Когато Мат влезе в стаята ми, приключил най-сетне с Рис, аз вече бях облякла любимата си пижама, която беше топла и удобна.

— Уенди, какво става? — прошепна Мат. Той влезе и затвори вратата след себе си, сякаш Рис беше някакъв шпионин. — Кое е това момче наистина? И къде беше?

— Не мога да ти кажа какво се случи. Не можеш ли просто да бъдеш щастлив, че съм тук и съм в безопасност?

— Не, всъщност не мога. — Мат поклати глава. — На това момче нещо му има! Него всичко го изненадва!

— Той е изненадан най-вече от теб — поправих го аз. — Нямах представа колко вълнуващо е всичко това за него.

— В нещата, които ми казваш, няма никаква логика! — Мат прокара ръка през косата си.

— Наистина трябва да поспя и си давам сметка, че ти се струпа много на главата. Разбирам го. Защо просто не се обадиш на Маги? Нека да знае, че съм в безопасност. Аз ще си почина малко, а в това време ти ще можеш да премислиш нещата, които ти казах.

Виждайки, че няма да може да изкопчи нищо повече от мен, Мат се предаде.

— Добре. Но по-добре си помисли дали не трябва да ми кажеш какво наистина става тук. — Сините му очи бяха станали сурови.

— Добре — съгласих се аз и свих рамене. Щях да си помисля, но нямаше да му кажа нищо.

— Радвам се, че си у дома — рече Мат по-меко.

Той свали гарда си за момент, разкривайки колко ужасно е било всичко за него. Зарекох се никога повече да не изчезвам така от живота му. Приблжих се и го прегърнах силно.

След като ми каза лека нощ, той ме остави сама в стаята и аз пропълзах в познатия комфорт на моето двойно легло. Бях спала в спалня с кралски размери във Фьоренинг, но по някаква причина в моето далеч по-тясно легло ми беше много по-хубаво. Сгуших се дълбоко под завивките, успокоена, че отново съм в един познат и разумен свят.

Винаги бях имала усещането, че не се вписвам в моето семейство, въпреки предаността на Мат към мен. Майка ми едва не ме беше убила, когато бях на шест, твърдейки, че съм чудовище и че не съм нейна дъщеря.

И излиза, че е била права.

Преди месец бях открила, че съм *подменена* — тоест дете, което е било сменено тайно с друго дете. В моя случай аз съм била сменена при раждането ми с Рис Дал. Беше се оказало също, че съм *трил*. Триловете всъщност са обаятелни измамници, притежаващи известни свръхсили. По същество аз съм трол, но не от онези страховити зелени малки чудовища, както бихте си помислили. Аз съм с нормален ръст и съм доста привлекателна. Подмяната на бебета е стара традиция в културата на Трил, която датира от векове. Целта на този обичай е да бъде осигурено най-доброто възможно детство на потомството на Трил.

От мен се очаква да бъда принцеса на Фьоренинг — затворена общност в Минесота, където живеят триловете. Рождената ми майка е Елора, кралицата на Трил. След като прекарах няколко седмици във Фьоренинг, реших да се върна у дома. Имах конфликт с Елора, която ми забрани да се виждам с момчето, което обичам, Фин Холмс, просто защото не е от кралско потекло. Аз избягах и взех Рис със себе си. Във Фьоренинг Рис беше единственият, който се бе държал добре с мен и аз се чувствах длъжна да му отвърна със същото. Доведох го тук, за да го запозная с Мат, защото в действителност той е брат на Рис, а не мой.

Разбира се, не можех да разкажа всичко това на Мат, защото той би ме взел за напълно умопобъркана.

Докато се унасях, си помислих отново колко е хубаво да си бъдеш у дома.

На Рис обаче му бяха необходими само десет минути, за да разбие душевния ми комфорт, като се вмъкна в стаята ми. Бях почти заспала, но звукът на отварящата се врата рязко ме сепна. Мат беше слязъл долу, вероятно за да се обади по телефона, както му бях предложила, и ако знаеше, че Рис е тук, щеше да убие и двама ни.

— Уенди? Спиш ли? — прошепна Рис, сядайки предпазливо на края на леглото ми.

— Да — промърморих.

— Извинявай. Аз не мога да заспя — рече той. — А ти как успя?

— За мен не е толкова вълнуващо. Аз съм живяла тук преди, ако си спомняш.

— Да, но... — Гласът му заглъхна, може би защото не знаеше какво да ми отговори. Внезапно той се напрегна и си пое рязко въздух. — Чу ли това?

— Как говориш ли? Да, но се опитвам да не... — Преди да успея да завърша изречението си, аз също го чух. Шумолене пред прозореца на спалнята ми.

Имайки предвид съвсем скорошния ми сблъсък с едни много лоши тролове на име *витра*, нямаше как да не съм обезпокоена. Претърколих се в леглото, за да имам по-добра видимост, но завесите бяха плътно спуснати.

Шумът прерасна в силно трополене и аз се надигнах с разтуптяно сърце. Рис ме стрелна тревожно с поглед. Чухме прозорецът да се плъзва и завесите се полюшнаха под повей на вятъра.

2

НЕОЧАКВАНИ ПОЯВИ

Той влезе в спалнята ми с изящно движение, сякаш проникването през прозорци в чужди спални беше нещо съвсем тривиално за него.

Косата му беше пригладена назад, но по челюстта му беше набола лека брада, което го правеше дори още по-привлекателен. Очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти черни и той хвърли с тях проницателен поглед към Рис, преди да ги спре на мен, което накара сърцето ми напълно да забрави да бие.

В стаята ми се беше вмъкнал Фин Холмс. Както винаги успя да ме стъписа. Бях толкова щастлива да го видя, че почти забравих колко съм му ядосана.

Последния път, когато видях Фин, той излезе тихо от спалнята ми във Фьоренинг, подчинявайки се на уговорката, която имаше с майка ми. Елора му беше казала, че може да прекара още една нощ с мен, преди да си тръгне. Завинаги.

Тогава ние само се целунахме, но Фин не бе сметнал за нужно да ми каже за плана на Елора. Той дори не си направи труда да се сбогува с мен. Не се противопостави на волята ѝ, нито ми предложи да избягам с него. Просто излезе от стаята ми, оставяйки Елора да ми обясни какво бе станало.

— Какво правиш тук? — попита Рис и Фин отмести очи от мен, стрелвайки го гневно с поглед.

— Дойдох да взема принцесата, разбира се. — Фин се опитваше да запази лицето и гласа си безизразни, но раздражението му беше очевидно.

— Е, да... но аз мислех, че Елора ти е възложила друга задача. — Рис беше смутен от гнева на Фин и известно време се чудеше как да продължи. — Искам да кажа... Така поне се говореше във Фьоренинг, че на теб вече ти е забранено да се въртиш около Уенди.

Фин видимо се притесни при тези думи и челюстта му започна да играе, а Рис заби поглед в земята.

— Така е — призна Фин, след като успя да възвърне самообладанието си. — Готвех се за път, когато чух, че вие двамата сте изчезнали посред нощ. Елора се колебаеше кого да изпрати след Уенди, но аз прецених, че най-доброто решение е аз да се заема с това, имайки пред вид, че *витра* са по петите ѝ.

Рис отвори уста да възрази нещо, но Фин го спря.

— Всички знаем, че ти я защити по време на бала — рече Фин. — Но ако не бях дошъл навреме, твоята защита можеше да ѝ струва живота.

— Знам много добре, че *витра* са опасни — тросна се Рис смутено.

Долавяйки притеснението му, аз станех от леглото с намерението да се намеся. Рис беше съгласен с Фин за *витра* и нямаше представа как точно бях успяла да го убедя да дойдем тук.

Истината е, че Рис не беше съгласен. Той искаше да се запознае с Мат, но за нищо на света не би ме изложил на опасност и категорично беше отказал да ми позволи да напусна пределите на Фьоренинг.

За лош късмет на Рис аз имам психокинетични способности. Щом погледна някого и си помисля какво искам да направи, той го прави, независимо дали иска или не.

Точно така му внуших да избягаме и сега трябваше да кажа нещо, преди той да се досети какво съм направила.

— Витра изгубиха много следотърсачи в този сблъсък — отбелязах аз. — И едва ли скоро ще предприемат нова атака. Освен това съм сигурна, че са уморени от опитите си да ме заловят.

— Това е много малко вероятно. — Фин присви очи, вглеждайки се в смутеното лице на Рис, и след това отмести мрачния си поглед към мен. Беше разбрал как съм убедила Рис да тръгнем. — Уенди, изобщо ли не те е грижа за твоята безопасност?

— Вероятно ме е грижа повече, отколкото теб. — Скръстих здраво ръце пред гърдите си. — Ти се готвеше да потеглиш на друга мисия. Ако бях отложила заминаването си с още един ден, изобщо нямаше да знаеш, че съм заминала.

— Нима целта ти е била да привлечеш *вниманието* ми? — каза рязко той. Очите му горяха. Никога не бях го виждала да ми говори

толкова гневно. — Не знам колко пъти трябва да ти го обясня! Ти си принцеса! Аз не означавам нищо! И трябва да ме забравиш!

— Какво става там? — Беше Мат, който викаше от площадката на стълбите. Беше ни чул да се препираме. И ако влезеше и завареше Фин в стаята ми, щеше да стане много, много лошо.

— Аз ще... му отвлека вниманието. — Рис ме погледна, за да се увери, че съм съгласна. Кимнах с глава. Той се спусна към вратата и веднага започна да разказва на Мат колко прекрасна е къщата, след което гласовете им заглъхнаха надолу по стълбите.

Подпъхнах няколко къдрици зад ушите си, отказвайки да погледна към Фин. Трудно ми беше да повярвам, че последния път, когато бях с него, той ме целуваше толкова страстно, че едва успявах да си поема дъх. Спомних си как брадата му драскаше бузите ми и начина, по който устните му се притискаха към моите.

Изведнъж се изпълних с ненавист към него заради този спомен, включително и заради това, че единственото, за което можех да мисля в този момент, беше колко много искам да го целуна отново.

— Уенди, тук си в опасност — настоя Фин тихо.

— Няма да тръгна с теб.

— Не можеш да останеш тук. Няма да ти позволя.

— Няма да ми позволиш? — присмях му се аз. — Аз съм принцеса, да не си забравил? Кой си ти, че да ми *позволяваш* да правя каквото и да било? Дори не си вече мой следотърсач. Ти си просто някой, който се прокрадва тайно и плаши хората.

Думите ми прозвучаха доста по-грубо, отколкото ми се искаше, но Фин и без това като че ли оставаше недостъпен за хапливите ми забележки. Просто се вираше в мен спокойно и невъзмутимо.

— Знаех, че ще те намеря по-бързо от всеки друг. Ако не искаш да дойдеш с мен, добре — каза. — Скоро ще пристигне друг следотърсач и ще можеш да тръгнеш с него. А аз просто ще чакам тук до идването му, за да гарантирам сигурността ти.

— Изобщо не става дума за теб, Фин — срязах го аз. Той беше много по-важен за мен, отколкото някога щях да призная пред него, но въпросът наистина не се свеждаше до това кой ще ме върне във Фьоренинг. Просто там всичко ми беше ненавистно — майка ми, титлата ми, домът ми. Каква принцеса изобщо бях аз. — Няма да тръгна с когото и да било!

Фин остана дълго загледан в мен, опитвайки се да разбере причината за поведението ми. С големи усилия успях да прикрия смущението си. Очите му проблеснаха мрачно за миг и след това лицето му доби студен израз.

— Това заради мансклига ли е? — попита той, говорейки за Рис.
— Мисля, че ти казах да стоиш далече от него.

Мансклиг бяха човешките деца, разменяни с тези на Трил. Те бяха на самото дъно на йерархията на Трил и ако една принцеса бъдеше заловена да се среща с такъв, и двамата ги прокуждаха завинаги. Не че ме беше грижа за това, но ако изобщо имах някакви чувства към Рис, те бяха чисто платонични.

— Това няма нищо общо с Рис. Просто реших, че той би искал да види семейството си. — Свих рамене. — И че тук ще му е по-хубаво, отколкото в онзи глупав дворец на Елора.

— Добре. Той може да остане тук. — Фин кимна. — Очевидно около Мат и Рис всичко е наред. И сега ти можеш да се върнеш у дома.

— Онова там не е моят дом. Моят дом е тук! — И аз махнах с ръка към стаята. — Няма да се върна, Фин.

— Тук не си в безопасност. — Той пристъпи напред, знаейки добре какво въздействие имаше самото му присъствие върху мен. Заговори тихо, гледайки ме право в очите: — Видя какво направиха *витра* във Фьоренинг. Те изпратиха цяла армия за теб, Уенди. — После сложи ръцете си върху раменете ми. Дланите му бяха силни и топли. — Те няма да се спрат, докато не те заловят.

— Защо? Защо да не се спрат? — попитах. — Вероятно има трилове, които са по-лесни за залавяне от мен. И какво от това, че съм принцеса? Ако не се върна, Елора може да ми намери заместничка. Аз съм без особено значение.

— Ти си много по-могъща, отколкото допускаш.

— Какво точно означава това?

Преди той да успее да отговори, от покрива над прозореца ми долетя шум. Фин ме сграбчи за ръката, отвори вратата на килера и ме бутна вътре. По принцип не обичам да бъда затваряна в килери и вратите да бъдат затръшвани под носа ми, но знаех, че в случая го беше направил за мое добро.

Открехнах вратата съвсем малко, за да виждам какво се случва и да се намеся, ако е нужно. Колкото и да бях бясна на Фин, никога

нямаше да допусна да бъде наранен заради мен. Не и отново.

Фин стоеше на няколко крачки от прозореца. Очите му горяха и раменете му бяха леко приведени напред, но когато фигурата на неканения гост се промуши през прозореца, той само се изсмя.

На влизане непознатото момче се спъна в перваза на прозореца. То носеше много тесни джинси и лилави обувки с развързани връзки. Фин, който стърчеше високо над него, го гледаше скептично.

— Хей, какво правиш тук? — Новодошлият отметна няколко кичура коса от очите си и дръпна надолу якето си. То беше закопчано от горе до долу и краят му се срещаше с ръба на панталона му. При всяко негово движение или навеждане якето се повдигаше леко нагоре.

— Прибирам принцесата.

— Нима са изпратили теб? — Фин повдигна вежди. — Елора наистина ли мисли, че можеш да я върнеш обратно?

— Хей, аз съм добър следотърсач! И съм върнал повече хора от теб!

— Това е така, защото си седем години по-голям от мен — отвърна Фин. Което означаваше, че това недодялано хлапе беше на двайсет и седем. Изглеждаше доста по-малък.

— Както и да е. Елора избра мен. Ще трябва да се примириш с това. — Момчето поклати глава. — Какво? Да не би да ревнуваш или нещо подобно?

— Не говори глупости.

— И така, къде е принцесата все пак? — Той обходи стаята с поглед. — Нима е избягала от Трил заради *това*?

— Това е моята стая! — Излязох от килера, при което новодошлият следотърсач подскочи. — И не е нужно да бъдеш толкова снизходителен.

— О, простете — запъна се той, изчервявайки се. — Моля, приемоте извиненията ми, принцесо. — Момчето ми се усмихна неуверено, а аз направих лек реверанс. — Дънкан Янсен, на вашите услуги.

— Вече не съм принцеса и няма да тръгна с теб — отвърнах. — Току-що обясних това и на Фин.

— Какво? — Дънкан погледна колебливо към Фин, подръпвайки отново якето си. Фин седеше на края на леглото ми и не каза нищо. — Принцесо, вие трябва да дойдете. Тук не е безопасно за вас.

— Не ме е грижа. Ще поема рисковете и ще остана тук.

— Не може да е чак толкова лошо в двореца. — Дънкан беше първият човек, когото чувах да нарича къщата на Елора дворец, въпреки че в някаква степен това беше вярно. — Вие сте принцесата. Имате всичко.

— Няма да тръгна. Можеш да кажеш на Елора, че си направил всичко по силите си, но съм отказала.

Дънкан погледна отново към Фин, търсейки подкрепа. Той обаче само сви рамене и безразличието му ме изненада. Бях му казала, че този въпрос е приключен, но в действителност не очаквах да ме послуша заради искрената му убеденост, че съм в опасност.

— Тя не може да остане тук! — Дънкан беше решил, че трябва да спечели Фин на своя страна.

— Допускаш ли, че не съм съгласен с теб? — Фин повдигна вежди.

— Не мисля, че ми помагаш особено — отбеляза Дънкан. Той за пореден път пооправи якето си, опитвайки се същевременно да респектира Фин с поглед — задача, която знаех, че е невъзможна.

— Какво очакваш да й кажа, което вече да не съм го казал? — Гласът на Фин прозвуча безпомощно.

— Значи предлагаш да я оставим тук? — попита Дънкан неуверено.

— Между другото, аз съм тук. И не ми харесва да говорите за мен, сякаш съм някъде другаде — вметнах ядосано.

— Ако това е желанието й, не можем да направим нищо друго — каза Фин, подминавайки думите ми без коментар. Дънкан се размърда неспокойно и ме погледна. — Не може да я отвлечем, което не ни оставя много други възможности.

— А не можеш ли... — Дънкан понижи глас и започна да си играе с ципа на якето си. — ... Нали се сещаш, да я *убедиш* по някакъв начин?

Очевидно във Фьоренинг беше тръгнал слух за привързаността на Фин към мен. Бях вбесена и твърдо решена да не позволя чувствата ми към него да бъдат използвани срещу мен.

— Нищо не може да ме убеди! — троснах се рязко.

— Виждаш ли? — Фин махна с ръка към мен, след което въздъхна и се изправи. — В такъв случай трябва да тръгваме.

— Сериозно ли говориш? — Не можах да скрия изненадата в гласа си.

— Да, сериозно ли говориш? — отекна Дънкан.

— Ти каза, че няма нещо, което може да те убеди. Променило ли се е нещо в това отношение? — Фин се извърна към мен. В гласа му имаше нотки на надежда, но погледът му беше почти подигравателен. Аз поклатих решително глава. — Тогава нямам какво друго да кажа.

— Фин... — Дънкан понечи да възрази, но Фин го спря с ръка.

— Трябва да тръгваме. Нейният „брат“ скоро ще ни усети.

Погледнах към затворената врата на стаята си, хрумвайки ми, че в този момент Мат може да е непосредствено зад нея. Последния път, когато Мат и Фин се бяха срещнали, нещата не се бяха развили добре и нямах желание това да се повтаря.

— Добре, но... — Дънкан замълча, разбирайки твърде късно, че няма с какво да заплаши нито един от нас. Той още веднъж ме удостои с бърз поклон. — Принцесо, сигурен съм, че ще се срещнем отново.

— Ще видим — свих аз рамене.

Дънкан се измъкна през прозореца на стаята ми, като направо се просна на покрива. Фин тръгна след него и му помогна да се покатери, за да не се пребие, без да иска.

След като успя най-после да излезе, Дънкан наполовина скочи, наполовина тупна от покрива. Фин го наблюдаваше притеснено за момент, държейки пердето дръпнато, но не го последва веднага.

Вместо това се обърна и ме погледна. Гневът и решимостта ми постепенно отслабваха. В някаква степен допусках, че Фин не би оставил нещата така.

— След като изляза, заключи прозореца след мен — нареди той. — Погрижи се също да са заключени и всички врати и в никакъв случай не излизай навън сама. Никога не ходи някъде през нощта и ако е възможно, винаги взимай Мат и Рис със себе си. — Той отклони за момент поглед от мен, замисляйки се за нещо.

— Въпреки че на нито един от тях не може да се разчита за нищо... — Гласът му постепенно заглъхна и тъмните му очи пак се спряха върху мен. Изражението му беше умоляващо и той вдигна ръка, сякаш искаше да докосне лицето ми, но сетне отново я свали. — Трябва да бъдеш внимателна.

— Добре — обещах.

Докато стоеше непосредствено пред мен, долавях топлината на тялото му и уханието на одеколona му. Беше приковал погледа си върху лицето ми и аз си спомних усещането, когато сплете пръсти в косите ми и ме притисна така силно до себе си, че едва успях да си поема дъх.

Беше толкова силен и овладян. В редките случаи, когато си позволяваше да даде израз на страстта си към мен, ме обземаше най-задушаващото чувство, което някога съм изпитвала.

Не исках да си тръгва, нито пък той го искаше. Но и двамата бяхме взели своите решения, които не желаехме да променим. Кимна ми още веднъж, след това отклони поглед, обърна се и се измъкна през прозореца.

Дънкан го чакаше до дървото и Фин скочи изящно на земята. Дънкан все още не искаше да тръгва, така че Фин трябваше да го убеди да се отдалечат от къщата.

Когато стигнаха живия плет, който разделяше нашата морава от тази на съседите, Фин се огледа, за да се увери, че наоколо няма никого. После, без дори да погледне към мен, двамата с Дънкан се обърнаха и изчезнаха.

Затворих прозореца и го заключих, както ми беше казал Фин. Бях почувствала ужасна болка, когато го видях да си отива. Макар да беше правил това и преди, не можех да повярвам, че наистина си тръгна, убеждавайки при това и Дънкан да го последва. Ако беше толкова загрижен заради *виптра*, защо ме остави незащитена?

И след това изведнъж отговорът ме осени. Фин *никога* не ме беше оставял без защита, независимо какво исках аз или някой друг. Разбирайки, че няма да тръгна с него, той беше решил да не губи повече време в празни спорове. И сега просто щеше да чака под прикритие, докато променя решението си.

Дръпнах плътно завесите. Неприятно ми беше да ме шпионират, но в същото време намирах някаква странна утеха в това да знам, че Фин бди над мен. След като бях държала прозореца толкова дълго отворен, в стаята бе станало ужасно студено, затова отидох в килера и си облякох един дебел пуловер.

Нивото на адреналина ми се беше покачило след появата на Фин и никак не ми се спеше, но въпреки това няхах търпение да се свия на леглото, макар и да нямаше никаква вероятност да заспя.

Легнах, опитвайки се напразно да пропъдя Фин от мислите си. Няколко минути по-късно чух отдолу силен трясък. Мат нададе вик, но той беше бързо сподавен, при което къщата потъна в дълбока тишина.

Скочих на крака и се втурнах към вратата. Отворих я с разтреперани ръце, надявайки се, че Фин се е опитал да се промъкне обратно, натъквайки се по този начин на Мат.

В следващия момент чух Рис да пищи.

3

БЕЗЧУВСТВЕНА

Рис беше спрял да крещи. Тъкмо бях излязла от стаята си, когато чух по стълбите да отекват тежки стъпки и преди да успея да реагирам, тя беше пред мен.

Кира, следотърсачката *витра*, с която си бях имала работа и преди, се появи на стълбищната площадка. Тъмната ѝ коса беше късо подстригана и носеше дълго, черно, кожено манто. Тя се хвана за парапета и леко приклезна. Веднага щом ме видя, се усмихна презрително, показвайки ми много повече зъби, отколкото имаха хората.

Втурнах се към нея, надявайки се на елемента на изненадата, но нямах късмет. Тя се отдръпна рязко, преди да успея да я доближа, и запрати бърз ритник в стомаха ми. Залитнах назад, хващайки се драматично за корема и когато тя тръгна отново към мен, я ударих с юмрук.

Дори не можах да я зашеметя. Кира ми отвърна с много по-силен удар право в лицето. Когато се строполих на земята, тя се спря, усмихната, над мен. От носа ѝ капеше кръв.

Помъчих се да се изправа на крака и тя ме сграбчи за косата и ме задърпа нагоре. Ритнах я, докато ме повдигаше, но бях възнаградена за дързостта си с толкова силен ритник в тялото, че извиках от болка. Кира се изсмя и ме ритна отново.

Този път пред очите ми се спусна бяла пелена и за момент изгубих ориентация. Всичко около мен заглъхна и едва не изгубих съзнание.

— Спри! — извика някой силно.

Когато отворих с усилие подпухналите си клепачи, видях някакъв мъж да тича по стълбите към Кира. Той беше висок и добре сложен под черния си пуловер. Кира ме пусна да се строполя на земята, когато мъжът стигна до площадката.

— Няма да я нараня сериозно, Локи — каза тя с почти плачлив глас.

Опитах се да се изправя на крака, въпреки че се чувствах замаяна, но тя отново ме ритна, запращайки ме на земята.

— Престани! — срязва я мъжът. Кира се нацупи и направи крачка назад.

Той се спря пред мен, висок и внушителен, и след това коленичи. Можех да се опитам да пропълзя на известно разстояние от него, но нямаше да стигна далече. Непознатият наклони леко глава, наблюдавайки ме с любопитство.

— Значи целият този шум е заради теб — каза замислено.

Протегна се и сграбчи лицето ми в ръцете си. Без да ми причинява болка, но заставяйки ме да гледам към него. Карамелените му очи бяха приковани в моите. Искях да извърна глава, но не можех.

Онази странна мъгла все още ме обгръщаше и колкото и да бях ужасена, почувствах тялото ми да се отпуска и да губи способността си за съпротива. Клепачите ми бяха твърде тежки, за да ги държа отворени и неспособна да се владее, аз заспах.

Сънувах вода. Но не можех да си спомня нищо по-конкретно от това. Чувствах хлад, който трябваше да бъде съпътстван от тръпки, но такива нямаше. Бузите ми обаче бяха топли и усещах до тях нещо меко.

— И ти ми казваш, че тя е *принцеса*? — попита Мат и аз усетих гърдите му да боботят над мен. Главата ми лежеше на бедрото му и колкото повече се събуждах, толкова повече разбирах колко ужасно се чувствах.

— Това не е толкова фантастично, колкото звучи — каза Рис. Гласът му идваше някъде от другия край на стаята. — Веднъж щом повярваш в историята за Трил, частта с принцесата е доста лесна за разбиране.

— Вече не знам в какво трябва да вярвам — призна Мат.

Отворих очи с усилие. Клепачите ми бяха неестествено тежки и лявото ми око беше отекло от удара на Кира. Стаята се въртеше около мен и аз премигнах с очи, за да фокусирам погледа си.

Когато най-накрая мъглата пред погледа ми се разсея, все още не разбирах какво всъщност виждам. Подът като че ли беше пръстен, а

стените бяха от кафяви и сиви камъни, влажни и стари на вид. Помещението напомняше за стар зимник... или тъмница.

Рис крачеше в другия край на килията със скорошни натъртвания по лицето. Опитах се да се надигна, но цялото тяло ме болеше и главата ми беше замаяна.

— Хей, по-полека — каза Мат, слагайки ръка върху рамото ми, но аз не го послушах.

Изправих се до седнало положение. Това ми струваше много повече усилия, отколкото обикновено и направих болезнена гримаса, когато се облегнах на стената до него.

— Ти се събуди! — Рис се ухили и вероятно беше единственият човек на света, който можеше да изглежда щастлив в такава ситуация.

— Как се чувстваш? — попита Мат. Той самият нямаше никакви видими наранявания, което беше обяснимо, имайки предвид, че беше по-добър боец от Рис и от мен.

— Страхотно. — Трябваше да излъжа през стиснати зъби, защото в действителност едва успях да си поема дъх. Съдейки по силната остра болка в областта на диафрагмата, предполагах, че имам счупено ребро, но не исках да тревожа Мат. — Какво става? Къде сме?

— Надявах се, че ти можеш да хвърлиш някаква светлина върху това — отвърна Мат.

— Аз вече му казах, но той отказва да ми повярва — отбеляза Рис.

— Кажи ми тогава на мен? — рекох аз и Мат изсумтя.

— Не съм съвсем сигурен. — Рис поклати глава. — Дворец на *витра*. Мисля, че може да е в Колорадо.

— И аз така си помислих — отбелязах с въздишка. — Разпознах витрийците, които нападнаха къщата. Кира и преди ми е била по петите.

— Какво? — Очите на Мат бяха широко отворени и невярващи. — Тези хора са ви преследвали и преди?

— Да, точно затова трябваше да замина. — Затворих очи, защото усилието да ги държа отворени ми причиняваше твърде силна болка. И целият свят като че ли искаше да пропадне под мен.

— Нали ти казах — обърна се Рис към Мат. — Аз не лъжа за такива неща. След онова, което се случи, си мислех, че ще проявиш малко повече доверие към мен.

— Рис не лъже — казах аз, трепвайки. Ставаше ми все по-трудно да дишам и трябваше да си поемам дъх едва-едва, което ме правеше още по-замаяна. — Той знае повече от мен за всички тези неща. Аз не живях там много дълго.

— И защо тези *витра* те преследват? — попита Мат. — Защо си им нужна?

Поклатих глава, защото не бях готова да понеса болката, която щеше да ми причини говоренето.

— Не знам — отговори Рис вместо мен. — Никога преди не съм виждал да преследват някого по този начин. Но пък от друга страна, тя е първата принцеса, която срещам и идването ѝ беше предсказано преди известно време.

Искаше ми се да науча какво точно е било предсказано. Всички ми загатваха неопределено, че съм щяла да бъда могъща един ден, което ми звучеше доста невероятно, съдейки по това как се чувствах сега. Не можех почти да говоря от болка и бях заключена в тъмница.

И не само че не бях успяла да спася самата себе си, но бях повлякла със себе си и Рис и Мат.

— Уенди, добре ли си? — попита Мат.

— Да — излъгах аз.

— Видът ти обаче не го подсказва — отбеляза Рис.

— Не ти е останал никакъв цвят на лицето и едва дишаш — каза Мат и го чух да става на крака до мен. — Трябва ти доктор или нещо такова.

— Какво правиш? — попита Рис.

Отворих очи, за да видя какво си е наумил Мат. Планът му беше прост и очевиден — той тръгна към заключената врата и започна да блъска с юмруци по нея.

— Помощ! Чува ли някой? Уенди се нуждае от доктор! — крещеше Мат.

— Защо смяташ, че биха искали да ѝ помогнат? — попита Рис, изричайки на глас собствените ми мисли. Кира специално се беше постарала да ме нарани, когато бях в ръцете ѝ.

— Те все пак не я убиха, което означава, че не им е нужна мъртва. — Мат спря да удря по вратата, колкото да отговори на Рис и след това продължи да тропа и да крещи.

Тупурдията и виковете отекваха в помещението, карайки ме да се чувствам ужасно. Главата ми пулсираше твърде силно и тъкмо се канех да кажа на Мат да престане, когато вратата се отвори.

Това беше идеалният момент Мат и Рис да предприемат контраатака, но те не го направиха. Вместо това и двамата просто отстъпиха назад.

Витриеът, който ме беше накарал да изгубя съзнание, пристъпи в стаята и аз смътно си спомних, че Кира го беше нарекла Локи. Рошавата му коса беше твърде светла за витрие, почти руса.

Придружаваше го някакъв трол, досущ като истински трол. Много нисък и подобен на таласъм. Чертите му бяха човешки, но кожата му беше слизеста и кафеникава. Носеше шапка и изпод нея се подаваха кичури пепелява коса. Стигаше едва до хълбока на Локи, но обстоятелството, че беше истински трол, го правеше някак много по-застрашителен.

Рис и Мат едновременно зяпнаха при появата на този зъл дух и същото вероятно щях да сторя и аз, ако можех да си държа главата изправена.

— Казваш, че момичето се нуждае от доктор? — попита Локи, спирайки погледа си на мен. Изучаваше ме със същото леко любопитство, както преди.

— Кира ли направи това? — попита таласъмът и гласът му се оказа неочаквано дълбок за такова дребно създание. Той погледна към Локи в очакване на потвърждение, поклащайки глава при вида на пораженията, които ми бяха нанесени. — Трябва да бъде държана на каишка.

— Струва ми се, че тя не може да диша — каза Мат. Чертите на лицето му бяха изопнати от напрежение. Сигурна бях, че състоянието ми беше единствената причина да не се нахвърли върху Локи. Ако ги наранеше, те нямаше да могат да ми помогнат.

— Добре, дай да погледна. — Локи тръгна към мен с широки, решителни крачки.

Таласъмът остана до вратата, за да я пази от Мат и Рис, но те бяха твърде погълнати от мен, за да мислят за бягство.

Локи приклекна до мен, оглеждайки ме с нещо, което можеше да мине за загриженост. Болката беше твърде силна, за да почувствам истинска уплаха, но не бях убедена, че бих се страхувала от него и при

други обстоятелства. Физически той беше много по-силен от мен и притежаваше способността да изключва съзнанието ми, може би дори нещо повече от това. Но някак си знаех, че ще ми помогне.

— Къде боли? — попита Локи.

Когато отворих уста, вместо да заговоря, от гърлото ми се надигна мъчителна кашлица. Затворих очи и се опитах да я овладя. Закашлях се толкова силно, че от очите ми потекоха сълзи, но усетих и нещо влажно. Отворих очи, за да видя, че краката ми и тези на Локи са опръскани от нещо яркочервено. Кашлях кръв и не можех да се спра.

— Лъдлоу! — извика Локи към таласъма. — Доведи Сара! Веднага!

4

ВИТРИОЛ

Локи стоеше наведен пред мен, задържайки Мат. Мат очевидно искаше да ме прегърне, но Локи отказваше да му позволи това, защото се опасяваше, че може да ми причини някакво разкъсване. Мат крещеше като обезумял, а Локи продължаваше да настоява, че всичко ще бъде наред.

Малко по-късно някаква жена влезе в стаята. Дългата ѝ, почти черна коса беше хваната на опашка и тя коленичи до мен, отмествайки Локи настрана. Очите ѝ бяха почти толкова тъмни, колкото тези на Фин и аз открих в това нещо утешително.

— Името ми е Сара и ще ти помогна. — Тя притисна корема ми силно с ръка и аз леко трепнах.

Заболя ме толкова много, че ми се искаше да изкрещя, но след това болката утихна. Почувствах по тялото ми да пробягват иглички като от изтръпване и ми трябваше малко време да си спомня кога бях изпитвала подобно усещане и преди.

— Ти си лечителка — измънках аз, леко изненадана, че ми помага. Болката в гърдите и стомаха ми изчезна, след което тя постави ръката си върху лицето ми, заемайки се с посиненото ми око.

— Боли ли те някъде другаде? — попита Сара, без да обръща внимание на думите ми. Тя изглеждаше изтощена, временен страничен ефект от онова, което бе направила с мен, но иначе беше невероятно красива.

— Не мисля. — Цялото ми тяло беше като наранено, но болката отслабваше.

— Кира доста се е поувлякла — каза Сара по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Сега вече добре ли си?

— Да — кимнах в отговор.

— Чудесно. — Сара се изправи и се обърна към Локи. — Трябва по-добре да контролираш следотърсачите си.

— Те не са *мои*. — Локи скръсти ръце пред гърдите си. — Ако имаш проблем с това как си вършат работата, говори със съпруга си.

— Сигурна съм, че мъжът ми няма да бъде доволен от начина, по който е било подходено в тази ситуация. — Сара го погледна строго, но той не отвърна на погледа ѝ.

— Аз ти направих услуга — отговори Локи с равен глас. — Ако не бях там, щеше да е по-зле.

— Няма да водя този разговор сега. — Тя погледна към мен и след това излезе от стаята.

— Това ли е всичко? — попита Локи, щом вратата се затвори.

— Ни най-малко. — Мат седеше до мен, но се изправи на крака. — Какво искате от нас? Не можете просто да ни държите тук!

— Ще приема това като да. — Локи ми се усмихна безизразно и тръгна към вратата.

Мат се втурна подире му, но закъсня. Вратата се затръшна под носа му и той заудря по нея с юмруци. Чу се силно изщракване на резета и Мат се облегна отпуснато на вратата.

— Какво става тук? — извика той и се обърна към мен. — Как стана така, че вече не умираш?

— Предпочиташ да умирам ли? — Дръпнах ръкава на пуловера си и избърсах кръвта от лицето си. — Можем да се обърнем към Кира да си довърши работата.

— Не ставай смешна. — Мат потърка челото си. — Искам да знам какво става. Имам чувството, че съм попаднал в някакъв лош сън.

— Усещането за това става все по-реално — казах аз и се обърнах към Рис. — Какъв, по дяволите, беше този таласъм, който влезе тук? Това истински трол ли беше?

— Не знам. — Рис поклати глава, изглеждайки толкова смутен, колкото бях и аз. — Никога не съм виждал такова създание, но по принцип всички полагат огромни усилия *манксовете* да не знаят нищо.

— Не знаех, че има истински тролове. — Сбърчих чело, опитвайки се да си спомня какво ми беше разказвал Фин за троловете. — Мислех, че те са само мит.

— Наистина ли? — попита Мат. — След всичко, което се случи? Значи ти просто си решаваеш и избираш в кои митове да вярваш и в кои не?

— Нищо не решавам и не избирам. — Изправих се на крака. Все още изпитвах болка, но се чувствах на светлинни години по-добре от момента, когато се събудих. — Просто вярвам на очите си. И аз не бях виждала такъв преди. Това е всичко.

— Добре ли си? — Мат ме наблюдаваше, докато куцуках из стаята. — Може би не трябва да се претоварваш толкова.

— Не, добре съм — успокоих го аз. Искаше ми се да се поогледам наоколо със смътната надежда, че може би има някакъв начин да се измъкнем. — Как се озовахме тук все пак?

— Те нахлуха в къщата и ни нападناха. — Мат махна с ръка към вратата, говорейки за Локи и витрийците. — Този тип по някакъв начин ни накара да изгубим съзнание и се събудихме тук. Събудихме се не много преди теб.

— Прекрасно. — Сложих ръка върху вратата и я побутнах, сякаш допускайки, че може да се отвори. Не се получи, но трябваше да опитам.

— Хей, къде е Фин? — обади се Рис и въпросът му прозвуча като ехо на мислите, които отново започваха да си проправят път в ума ми. — Защо той не им попречи?

— Какво общо има Фин с това? — попита Мат рязко.

— Нищо. Той беше мой следотърсач. Нещо като бодигард. — Отстъпих крачка назад и се вторачих във вратата, като че ли заставайки я да се отвори със силата на волята ми. — Той се опита да ме предпази от всичко това.

— Затова ли избяга с него? — попита Мат. — Защото те е пазел?

— Нещо такова — въздъхнах аз.

— Къде е той? — повтори Рис. — Мислех, че е с теб, когато витрийците дойдоха.

Мат започна да крещи за това, че Фин е бил в стаята ми, но аз не му обърнах внимание. Нямах достатъчно сили да оспорвам неговите представи за благоприличие или чувствата му към Фин.

— Фин си тръгна, преди те да нахлуят — казах аз, след като Мат приключи с тирадата си. — И не знам къде е сега.

Нямах представа защо Фин не ме беше защитил. Може би наистина си беше тръгнал. Бях решила, че само блъфира, но ако беше така, защо не ми се беше притекъл на помощ.

Може би му се беше случило нещо лошо. Възможно беше *витра* да са го пленили, преди да се заемат с мен. Той имаше твърде силно чувство за дълг, дори да не държеше толкова много на мен. Единствената причина да не се погрижи за безопасността ми, беше някой да му е *попречил*.

— Уенди? — каза Рис.

Като че ли беше говорил нещо преди това, но не бях го чула. Мислех твърде погълнато за Фин, докато се взирах във вратата.

— Трябва да се измъкнем оттук — казах аз и се обърнах към Рис и Мат.

— Очевидно — въздъхна Мат.

— Имам идея. — Прехапах устни. — Но не е кой знае какво. Когато се върнат, мога да използвам моята способност за внушение. Мога да ги убедя да ни пуснат.

— Мислиш ли, че тази твоя способност е достатъчно надеждна? — каза Рис, изричайки на глас опасенията ми.

Досега бях използвала внушение само върху нищо неподозиращи хора като Мат и Рис и Фин ми беше казал, че без подготовка способностите ми няма да бъдат толкова силни, колкото биха могли. Аз така и не бях започнала обучението си във Фьоренинг и затова нямах никаква представа докъде се простират силите ми.

— Наистина не знам — признах.

— Внушение? — Мат повдигна вежди и погледна към Рис. — За това ли ми говореше по-рано? Тази мисловна манипулация, която се предполага, че тя владее? — Рис кимна и Мат завъртя очи нагоре.

— Нищо не се предполага — настръхнах аз, виждайки неговата скептичност. — Мога да го направя. Правила съм го върху теб.

— Кога? — попита Мат все още недоверчиво.

— Как мислиш, че те накарах да ме заведеш да видя Ким? — попитах аз, говорейки за онзи случай, когато ме беше завел на свиждане при майка ми, „приемната“ ми майка, в психиатричната клиника.

Той я ненавиждаше и не искаше да имам нищо общо с нея. Аз използвах внушение върху него, въпреки че после имах угризения, но това беше единственият начин да разговарям с нея.

— Наистина ли направи това? — Шокът и обидата му бяха моментално заменени от гняв. Изглеждаше така, все едно е бил ударен

през лицето. Сведох поглед и се извърнах. — Ти си ме измамила? Как си могла да направиш това, Уенди? Ти се кълнеше, че никога не ме лъжеш и въпреки това си постъпила по този начин!

— Не съм те мамила — измърморих смутено, опитвайки се да защитавам действия, за които нямах никакво оправдание.

— Не, било е нещо по-лошо! — Мат поклати глава и отстъпи назад, сякаш близостта ни беше непоносима за него. — Направо не мога да повярвам. И колко често си правила това?

— Не знам — признах аз. — Дълго време не знаех, че го правя. Но след като бях вече наясно, се опитах да спра. Не обичам да го правя, особено на теб. Не е честно, знам това.

— Разбира се, че не е честно! — тросна се Мат. — Това е жестоко и манипулативно.

Срещнах погледа му и обидата в него ме жегна болезнено.

— Обещавам, че никога повече няма да го правя, не и на теб.

— Не бих искал да развалям мига, но трябва да измислим как да се махнем оттук — намеси се Рис. — И така, какъв е планът?

— Ще повикаме някого — казах аз, щастлива, че нещо отклонява мислите ми за това колко много ме ненавижда Мат.

— Какво искаш да кажеш „ще повикаме някого“? Да не би да имаш мобилен телефон? — попита Рис разпалено.

— Не, искам да кажа, че ще накараме някой да дойде. По начина, по който го направи Мат. — Посочих вратата зад мен. — Ще почукаме на вратата и ще кажем, че сме гладни, премръзнали, мъртви или каквото и да е. А когато дойдат, аз ще използвам моята способност за внушение, за да ги накарам да ни пуснат.

— И мислиш, че това наистина ще проработи? — попита Мат, но гласът му вече не издаваше недоверие. Сега той просто искаше да чуе мнението ни.

— Може би. — Погледнах към Рис. — Но трябва да помоля за една услуга. Мога ли да се поупражнявам върху теб?

— Разбира се. — Рис сви рамене, доверявайки ми се моментално.

— Какво означава да се „поупражняваш“? — попита Мат, леко обезпокоен.

Той се приближи малко към Рис и аз разбрах с известна изненада, че най-накрая беше повярвал, че му е брат. Мат искаше да го

защити от мен. Почувствах облекчение и щастие, осъзнавайки, че най-накрая бе започнал да го приема, но и малко ме заболя — всъщност много ме заболя — когато си дадох сметка, че Мат ме възприема като заплаха.

— Не съм го правила много често. — Не ми харесваше начинът, по който Мат се взираше в мен и затова закрачих из стаята, сякаш някак си можех да смекча погледа му по този начин. — И мина доста време, откакто съм го правила въобще.

Последното, което казах, не беше съвсем вярно, защото бях използвала способностите си върху Рис едва предишния ден, но не ми се искаше и той да реагира по същия начин като Мат. Всичко, свързано с внушението, щеше да стане толкова по-лесно, колкото по-малко хората ме ненавиждаха.

— Е, какво искаш да направиш? — попита Мат.

— Не знам. — Свих рамене, защото действително няхах представа. — Но просто трябва да се поупражнявам. Това е единственият начин да стана по-силна.

Въпреки видимите задръжки на Мат Рис беше готов да пристъпим към действие. Беше много странно да използвам внушение пред други хора, особено в присъствието на някой, който очевидно не го одобрява, но няхах никакъв избор. Не можех да изпратя Мат в съседната стая или нещо такова.

Той ме наблюдаваше внимателно и аз усещах погледа му с крайчеца на окото си. Беше доста смущаващо, но така опитът ми щеше да е по-близо до една възможна реална ситуация. Едва ли щях да мога да накарам витрийците да се отдръпнат настрани, за да манипулирам на спокойствие техния тъмничар.

Реших в началото да опитам нещо съвсем просто. Рис и аз стояхме един срещу друг и аз започнах да повтарям в ума си: *Седни. Искам да седнеш.*

Сините му очи срещнаха спокойно моите в началото, но после над тях падна нещо като мъгла. Лицето му изглеждаше апатично и съвършено безизразно. Без да каже нищо, Рис седна на пода.

— Той добре ли е? — попита Мат, ставайки все по-нервен.

— Да, добре съм. — Рис звучеше така, все едно току-що се е събудил от сън. Вдигна замаяно глава към мен. — Е, ще го правиш ли, или какво?

— Вече го направих. — Никога не бях говорила с някого, след като бях използвала внушение и затова сега се чувствах някак странно уязвима.

— За какво говориш? — Рис сбърчи чело и на няколко пъти погледна озадачено ту към Мат, ту към мен.

— Ти седна на пода — опита се да обясни Мат.

— Защо седна? — попитах аз.

— Аз... — Чертите на лицето му се изопнаха, докато се опитваше да намери обяснение. — Не знам. Просто... седнах. — Той поклати глава и ме погледна. — Ти ли направи това?

— Да. Нищо ли не почувства? — попитах аз.

Така и не знаех дали онова, което правех, нараняваше хората. Те никога не се оплакваха от болка или нещо такова, но може би не можеха. Не и ако не подозираха какво се е случило.

— Не. Дори не... — Рис поклати отново глава, неспособен да изрече онова, което му се въртеше в ума. — Очаквах да загубя съзнание или нещо подобно. Аз... давах си сметка, че сядам. Но беше по-скоро нещо като рефлекс. Като дишането, за което изобщо не мислим. Беше същото.

— Хм. — Погледнах го замислено. — Стани.

— Какво? — каза Рис.

— Стани — повторих аз. Той се вторачи в мен за момент и после се огледа. Очите му добиха студен израз и веждите му се повдигнаха леко.

— Какво става тук? — попита Мат, приближавайки се към нас.

— Аз... не мога да стана.

— Имаш ли нужда да ти помогна? — предложи Мат.

— Не, не е това. — Рис поклати глава. — Искам да кажа, че ти би могъл да ме изправиш, защото си по-силен от мен и аз не съм прикован за пода. Но... просто забравих как.

— Странно. — Наблюдавах го с интерес.

Веднъж преди време помолих Мат да излезе от стаята ми и мина доста време, преди да успее да влезе отново. Но той можа да направи това тази сутрин, което означаваше, че внушението ми в крайна сметка губи силата си.

— Странно? — изсумтя Мат. — Уенди, поправи го!

— Той не е счупен — оправдах се, но Мат ме погледна по такъв начин, че ми се прииска да пропълзя под някой камък. Наведох се към Рис. — Рис, погледни ме.

— Добре. — Той срещна неуверено погледа ми.

Дори не бях сигурна дали мога да обърна процеса. Никога преди не се бях опитвала да залича ефекта от внушението си, но не допусках, че ще е толкова трудно. И ако не успеях, на Рис щеше да му се наложи да поседи една-две седмица на пода. Може би.

Вместо да се тревожа за възможните последствия, аз съсредоточих цялата си енергия върху него. Повтарях само „Стани“ в главата си, отново и отново. Той премигна към мен няколко пъти и след това се изправи на крака.

— Толкова се радвам, че се получи — въздъхнах с облекчение.

— Сигурна ли си в това? — попита Мат, но погледът му беше фиксиран върху Рис. Самият Рис беше забил безучастно очи в пода, изглеждаше още по-откъснат и объркан отпреди. — Рис, добре ли си?

— Какво? — Рис вдигна глава и премигна към нас, сякаш току-що бе забелязал, че сме там. — Какво? Случи ли се нещо?

— Ти стоиш. — Аз посочих краката му и той погледна надолу.

— О! — Той повдигна единия си крак, за да се увери, че владее тялото си и не каза нищо около минута. След това погледна към мен. — Съжалявам. Говорехме ли за нещо?

— Ти не можеше да станеш. Помниш ли? — попитах аз, но стомахът ми се беше свил от тревога. Възможно беше действително да съм направила нещо на Рис.

— О, да. — Той поклати глава. — Да, спомням си. Но сега вече мога да стоя. Ти ли го направи?

— Уенди, не ми харесва да си играеш с това — каза Мат тихо. Опитваше да придаде строг израз на лицето си, но очите му го издаваха колко е разтревожен.

Аз го бях уплашила, и то не по начина, по който го бях сторила, когато избягах от вкъщи. Той действително се боеше от способностите ми и това ме караше да чувствам някаква неприятна тежест в гърдите си.

— Вече приключих — отвърнах, отдръпвайки се от Рис.

Тъмните ми къдрици падаха над лицето ми, но аз имах ластик на китката си и ги хванах с него на хлабав кок.

— Какво става? — попита Рис вече по-бодро.

Той вече бе излязъл напълно от унеса, в който го държах, но сега не смеех дори да го погледна. Мат ме беше накарал да се чувствам неловко заради това, че използвах внушение, въпреки че Рис беше предупреден.

— Седни — подхвърли Мат.

— Защо? Не искам да сядам.

— Въпреки това седни — рече Мат, по-строго този път. Когато Рис не реагира, Мат повтори заповедта си: — Рис, седни.

— Не разбирам защо е толкова важно за теб да седна. — Под натиска на Мат Рис видимо се раздразни, а истината беше, че никога не го бях виждала ядосан на някого. — Добре съм си, като стоя прав.

— Ти не можеш да седнеш — въздъхна Мат, поглеждайки към мен. — Този път го повреди по друг начин, Уенди.

— Уенди ли направи това? — Рис сбърчи чело. — Не разбирам. Какво точно направи? Казала си ми да не сядам?

— Не, казах ти да седнеш и ти не можа да се изправиш. След това ти казах да станеш и сега ти не можеш да седнеш — обясних аз. — Наистина не знам какво да правя вече! Не искам да казвам нищо повече! Може неволно да те накарам да спреш да дишаш или нещо такова!

— Можеш ли да направиш това? — попита Мат.

— Не знам! — Вдигнах безпомощно ръце във въздуха. — Нямам никаква представа на какво съм способна!

— Няма да мога да седя известно време — рече Рис примирено. — Голяма работа. Та аз дори не искам да сядам.

— Това вероятно е страничен ефект от внушението — казах аз, докато крачех из килията.

— Пет пари не давам, дори да е така — отвърна Рис. — Няма значение. И без това нищо не налага да сядам. Важното е, че можеш да го направиш. Ти можеш да използваш способностите си, ние можем да се махнем оттук и някой във Фьоренинг ще се погрижи за мен. Не е ли така?

Спрях да крача и погледнах неспокойно към Мат и Рис. Рис беше прав. Трябваше да се погрижа да се измъкнем оттук. Това място не беше безопасно и неспособността на Рис да седне беше от

второстепенно значение. От друга страна, тя просто налагаше да се махнем още по-бързо.

— Готови ли сте, момчета?

— За какво? — попита Мат.

— За бягство — отвърнах. — Не знам какво има от другата страна на вратата или колко дълго мога да ги задържа. Веднага щом отворят вратата, трябва да сте готови да бягате, колкото може по-бързо и колкото може по-далече.

— Няма ли просто да им спретнеш номера от „Междузвездни войни“? — попита Рис. Не изглеждаше смутен от идеята. — Както направи Оби-Уан Кеноби, когато каза: „Това не са дроидите, които търсите.“

— Да, но не знам колко са тъмничарите и колко опасни могат да бъдат. — За миг си спомних за Фин и за това, че не беше в дома ми, когато имах нужда от него. — Хайде просто да се махаме оттук, става ли?

Мат не изглеждаше убеден, но като че ли и не можех да се надявам да постигна много в това отношение. Всичко ужасно се беше объркало и причината беше единствено в това, че не пожелах да остана във Фьоренинг и да бъда глупава принцеса.

Ако бях го сторила, нищо подобно нямаше да се случи. Мат и Рис щяха да бъдат по домовете си, здрави и невредими, а Фин щеше да бъде... Е добре, не знам къде щеше да бъде, но със сигурност нямаше да му се случат нещата, които вероятно го бяха сполетели.

С тази пареща мисъл в главата аз заблъсках по вратата колкото мога по-силно. Юмрукът ми изтръпна от болка, но не ме беше грижа.

5

ТАЛАСЪМ

— Какво има? — попита дълбок, дрезгав глас и по средата на вратата се появи тесен отвор.

Наведох се да надникна през него и видях таласъма, който по-рано беше дошъл с Локи. Над очите му бяха надвиснали гъсти вежди и не бях сигурна, че го виждам достатъчно добре, за да използвам внушение върху него. Нито пък имах представа дали то работеше върху истински тролове. Те изглеждаха съвършено различен вид от моя.

— Ти си Лъдлоу, нали? — попитах аз, спомняйки си името, което Локи беше извикал, изпрацайки го за помощ.

— Не се опитвай да ме омаеш, принцесо. — Таласъмът се покашля и след това се изплю на земята. Избърса лице с ръкава си и се обърна към мен. — Устоявал съм на много по-красиви момичета от теб.

— Трябва да отида до тоалетната. — Отказах се да се преструвам на дружелюбна, защото чувствах, че прямотата и цинизмът ще свършат повече работа при него.

— Ами давай тогава. Не е нужно да ми искаш разрешение за това — изсмя се Лъдлоу и звукът не беше никак приятен.

— Тук няма тоалетна. Не мога просто да клекна на земята — казах искрено възмутена от идеята.

— Тогава стискай. — Лъдлоу понечи да затвори отвора, но аз си пяхнах ръката в него. Той натисна по-силно, но без резултат. Ако се стигнеше изобщо до това, можех лесно да надвия това плашило.

— Не можеш ли да повикаш тъмничар или нещо такова да ме придружи до тоалетната? — попитах аз.

— Аз съм тъмничарят — тросна се Лъдлоу заплашително.

— О, нима? — Усмяхнах му се превзето, осъзнавайки, че задачата ми можеше да се окаже много по-лесна, отколкото си мислех.

— Не ме подценявай, принцесо — изръмжа Лъдлоу. — Аз ям момичета като теб за закуска.

— Значи си канибал? — казах аз, сбърчвайки нос.

— Лъдлоу, да не би да тормозиш бедното момиче? — каза нечий глас, чийто притежател остана невидим в този момент. Лъдлоу се дръпна настрани и видях Локи да се приближава наперено към нас.

— По-скоро тя тормози *мен* — оплака се Лъдлоу.

— Да, колко ли е тежко да разговаряш с една красива принцеса — каза Локи сухо и Мат изсумтя зад мен.

Лъдлоу промърмори нещо, но Локи вдигна ръка и го накара да замълчи. Той беше твърде близо до вратата, за да мога да видя лицето му. Отворът беше на нивото на очите на Лъдлоу и съответно около кръста на Локи.

— Какъв е проблемът? — попита Локи.

— Налага се да отида до тоалетната. — Наведох се към отвора с надеждата да срещна погледа му, но те и двамата бяха извън полезрението ми.

— И аз й казах да ползва килията — рече Лъдлоу с нотки на гордост.

— О, как си могъл! Тя не е никакъв обикновен *манкс*. Не можем да я поставяме в такова унижително положение! — скара се Локи на трола с искрено негодувание в гласа си. — Отвори вратата. Пусни я.

— Но, господарю, аз не би трябвало да я пускам, преди кралят да я призове. — Лъдлоу вдигна неспокойно глава към него.

— Мислиш ли, че кралят би искал тя да среща такова отношение? — попита Локи и таласъмът закърши ръце. — Можеш да обясниш на Негово величество, че вината е била изцяло моя, ако се стигне до това.

Лъдлоу кимна неохотно в знак на съгласие. Той плъзна обратно преградката на отвора и тръгна да отваря вратата. Чувах как резетата и ключалките прищракват и се въртят.

— Това не ми харесва — рече Мат, давайки глас на неодобрението си.

— Нямаме голям избор — прошепнах в отговор. — Аз ви забърках в това и аз трябва да ви измъкна.

Вратата се открихна леко и аз отстъпих назад в очакване да продължи да се отваря. Смятах, че Локи ще влезе, след което щях да

приложва внушение върху него и така щяхме да избягаме. Но вместо това той и Лъдлоу останаха скрити отвън.

— Е? — каза Лъдлоу. — Няма да държи тази врата така цял ден.

Лъдлоу беше отворил вратата едва около педя, само колкото да се провара през нея. Промуших се и веднага щом се озовах навън, Лъдлоу я затръшна след мен. Вторачих се в него, докато затваряше отново резетата.

— Тоалетната е натам — рече Локи.

Ръката му сочеше надолу по коридора, осветен от запалени факли. Имаше същия пръстен под и беше иззидан от същите влажни камъни като килията.

— Благодаря. — Усмихнах се на Локи и срещнах за кратко погледа му. Очите му бяха тъмnozлатисти и наистина красиви, но бързо пропъдих тази мисъл от ума си.

Съсредоточавайки се, доколкото мога, започнах да си повтарям монотонно: *Пусни ги. Пусни ги. Отвори килията и ги пусни.* Изминаха няколко секунди, преди да постигна някакъв резултат, но това, което последва, беше далеч от онова, което очаквах.

През лицето на Локи премина смутена усмивка и в очите му проблеснаха дяволити пламъчета.

— Готов съм да се обзаложа, че изобщо не ти се ходи до никаква тоалетна, нали? — ухили ми се той самодоволно.

— А... какво? — заекнах аз изненадана, че не се случи нищо.

— Казах ти, че не трябва да я пускаме! — извика Лъдлоу, държейки на своето.

— Успокой се, Лъдлоу — отвърна Локи, но без да ме изпуска от поглед. — Всичко е наред. Тя е съвсем безобидна.

Удвоих усилията си, смятайки, че не съм се постарала достатъчно. Може би бях отслабила силите си, използвайки мисловен контрол върху Рис преди малко. Лечителите се изтощаваха и състаряваха, след като използваха способностите си. Същото вероятно ставаше и с мен, макар че не се чувствах уморена.

Бях започнала да повтарям същия напев в ума си отново, когато Локи махна с ръка и ме спря.

— Внимавай, принцесо, да не си причиниш нещо лошо — засмя се той. — Но признавам, че си упорита.

— Какво означава това? Че не се поддаваш на такива неща или какво? — попитах аз.

Безсмислено беше да се преструвам, че не съм използвала внушение върху него, защото той очевидно знаеше какво правя.

— Не точно. Просто ти липсва концентрация. — Той скръсти ръце пред гърдите си, наблюдавайки ме със същото любопитство, както винаги. — Но от друга страна, си много силна.

— Мисля, че каза, че е безобидна — намеси се Лъдлоу.

— Такава е. Без подготовка тя е почти безполезна — поясни Локи. — Някой ден ще бъде истинска придобивка. — Но точно сега експериментът ѝ не е нищо повече от салонен трик.

— Благодаря — промърморих аз.

Побързах да премисля плана си. Определено можех да се справя с Лъдлоу, но не знаех как работят всички онези ключалки. Дори да успеех да го отстраня от пътя си, не бях сигурна, че мога да отворя вратата.

Локи стоеше точно срещу мен и аз вече знаех какви са шансовете ми срещу него. Освен че беше по-висок и по-силен от мен, той имаше способността да изключва съзнанието ми само като ме погледне. Нямах никакъв план.

— Виждам, че умът ти работи с бясна скорост — каза Локи почти със страхопочитание. Неволно се напрегнах, страхувайки се, че той може да чете мислите ми, и се опитах да не мисля за нищо. — Не мога да видя какво точно става в ума ти. Ако можех, нямаше да те пусна да излезеш. Но сега, когато си навън, можем да се възползваме от откритата се възможност.

— Какво имаш предвид? — попитах предпазливо, отдръпвайки се от него.

— Надценяваш интереса ми към теб. — Локи се усмихна широко. — Предпочитам моите принцеси да не са в изцапани пижами.

Дрехите ми щяха да изглеждат относително чисти, ако не беше кръвта по пуловера ми и петната от пръст по коленете ми. Сигурна бях, че не приличам на нищо, но вината не беше моя.

— Съжалявам. Обикновено изглеждам по-добре, след като ме набият — отбелязах, разколебавайки усмивката на лицето му.

— Да, добре, не мисля, че трябва да се тревожиш за това сега. — Локи бързо се окопоти и възвърна самоуверения си вид. — Смятам, че

е време да отидеш и да се срещнеш със Сара.

— Господарю, наистина не мисля, че това е разумно... — опита се да се намеси Лъдлоу, но Локи го изгледа гневно и той замълча.

— Ами приятелите ми? — посочих аз към килията.

— Те няма да ходят никъде. — Локи се усмихна на шегата си и аз устоях на изкушението да завъртя очи нагоре.

— Знам това. Но няма да отида никъде без тях — казах твърдо.

— Значи всичко е наред. Защото ти няма да ходиш никъде. — Локи отстъпи крачка назад, все още с лице към мен. — Не се тревожи, принцесо. Тях не ги грози никаква опасност. Хайде, в твой интерес е да поговориш със Сара.

— Вече се срещнах със Сара — опитах се да възразя аз.

Погледнах неспокойно към вратата, но Локи направи още една крачка назад. Въздъхнах, решавайки, че разговорът с повисокопоставени хора вероятно беше единственият начин да изтъргувам свободата на Мат и Рис. Дори ако не можех да осигуря моята собствена.

— Как разбра? — попитах аз, докато вървах в крак с него.

Той крачеше до мен надолу по коридора, докато минавахме покрай други килии като нашата. Не чух почти нищо и не видях други таласъми да стоят отпред на стража, но се запитах колко ли още затворници имаше тук.

— Какво да съм разбрал?

— Че... нали се сещаш, че се опитвам да ти въздействам — казах аз. — Щом не проработи, как разбра?

— Защото си много силна — повтори Локи, посочвайки главата си. — Това е като статично електричество и почувствах, че се опитваш да проникнеш в ума ми. — Той сви рамене. — Ти също би го почувствала, ако някой го опита върху теб. Но не съм сигурен, че ще се получи нещо.

— Значи това не работи върху *трил* или *витра*? — попитах аз, макар да се съмнявах, че ще получа пряк отговор. Чудех се защо изобщо ми казваше каквото и да е било.

— Напротив, работи. И ако го правеше правилно, аз нямаше да почувствам изобщо нищо — обясни Локи. — Но ние сме по-трудни за контрол от *манксовете*. Ако подходиш непохватно, докато се ровиш в главите ни, ние го усещаме.

Стигнахме до една вита стълба, която Локи преодоля с няколко скока, без да си направи труда да ме изчака. Той видимо не се страхуваше, че мога да избягам и като че ли споделяше повече информация с мен, отколкото беше необходимо. Доколкото можех аз да преценя, Локи беше ужасен пазач и правомощията на Лъдлоу трябваше да бъдат по-големи от неговите.

Той мина през масивната врата в края на стълбите и двамата се озовахме в огромна зала. Не просто в някакво преддверие, а истински голям салон със сводести тавани. Стените бяха покрити с ламперия от тъмно дърво с червени нишки, а подът беше застлан с пищен червен килим.

Всичко наоколо напомняше за разкоша на двореца във Фьоренинг, но тоновете тук бяха по-дълбоки и по-плътни и създаваха впечатлението за по-голямо великолепие.

— Наистина е красиво — казах аз, без да крия изненадата и възхищението в гласа си.

— Разбира се, че е красиво. Това е домът на краля. — Локи ме погледна, недоумявайки защо съм толкова смаяна. — Ти нещо друго ли очакваше?

— Не знам. След престоя си в тъмницата, смятах, че ще видя нещо по-злокобно и недодялано. — Свих рамене. — Там долу нямаше дори електричество.

— Това е само за драматичен ефект. — Локи направи широк жест с ръка. — Все пак е тъмница. — Той тръгна по някакъв коридор, украсен по същия начин като вестибюла, и аз го последвах.

— Какво би станало, ако се опитам да избягам? — попитах.

Не виждах никой друг наблизо. Ако се окажеше, че съм по-бърза от Локи, може би щях да успея да се измъкна. Не че знаех къде да отида и така нямаше да мога да освободя Мат и Рис.

— Щях да те спра — отвърна той просто.

— По същия начин както го направи Кира ли? — В този момент усетих в ребрата си остра болка, която като че ли ми напомни за нараняването, които ми бяха причинили.

— Не. — За миг по лицето му премина някаква мрачна сянка, но той бързо я прогони и ми се усмихна. — Просто ще те притисна до себе си и ще те държа там, докато припаднеш.

— Звучи романтично, когато го казваш по този начин. — Сбърчих нос, спомняйки си как ме беше накарал да припадна, взирайки се в очите ми. Не беше болезнено, но не беше и особено приятно.

— Така е, като се замисля.

— И малко откачено — казах аз, но в отговор той само сви рамене. — Защо ме отвлече и ме доведе тук?

— Боя се, че имаш твърде много въпроси към мен, принцесо — отвърна той с умора в гласа. — По-добре е да си ги запазиш за Сара. Тя е тази, която има отговорите.

През останалото време вървахме, без да си кажем нищо повече. Първо по коридора, после по едно стълбище, застлано с пътека от червен плюш, и след това по друг коридор, преди да се спрем пред красиво осветена двойна дървена врата. Върху нея бяха изрязани пълзящи растения, феи и тролове, описващи фантастична сцена в духа на Ханс Кристиан Андерсен.

Локи почука на вратата с драматичен жест и я отвори, без да дочака отговор. Влязох непосредствено след него.

— Локи! — извика Сара. — Трябва да чакаш за позволение, преди да влизаш в покоите ми.

Стаята ѝ в много отношения беше издържана в стила на целия дворец. В средата имаше голямо легло с балдахин с неоправени, пурпурночервени завивки. Тя седеше на нисък стол пред една тоалетна масичка в дъното на стаята. Косата ѝ беше хваната високо на същата стегната опашка, с която я бях видяла по-рано, но си беше сменила дрехите и сега носеше дълга черна сатенена роба.

Когато се обърна да ни погледне, платът на одеждата ѝ трепна така, сякаш беше течен. Кафявите ѝ очи се отвориха широко от изненада, когато ме видя, но тя бързо се овладя.

До нея седеше един таласъм, същият като Лъдлоу. Той се беше опитал да се премени в тесен костюм на иконом, но имаше същата ужасна кожа и измъчен вид. От ръцете му висяха дълги огърлици, обсипани с диаманти и перли. В началото не разбрах какво прави с тях, но после осъзнах, че ги държи за улеснение на господарката си, служейки ѝ като жива кутия за скъпоценности.

Джафкаща топка от козина скочи от леглото, когато влязохме в стаята. Тя се спря непосредствено пред нас и видях, че това е само

померан. По-голямата част от яростта му беше насочена срещу мен и когато Локи го сгълча, той млъкна. Гледайки ме подозрително, кученцето припна към Сара.

— Не очаквах да те видя толкова скоро. — Сара ми се усмихна с усилие и след това отправи леден поглед към Локи. — Щях да се облека, ако знаех, че идваш.

— Принцесата ставаше неспокойна. — Локи се излегна на плюшеното канапе до леглото. — След деня, който прекара, мислех, че заслужава известна промяна.

— Разбирам това, но в този момент съм малко неподготвена. — Сара продължи да го гледа гневно и посочи робата си.

— Добре, но в такъв случай не трябваше да ме изпращаш за нея толкова скоро — рече Локи, отвърщайки невъзмутимо на погледа ѝ.

— Знаеш, че трябваше да направим... — Сара замълча и поклати глава. — Няма значение. Стореното сторено и ти си абсолютно прав. — Тя ми се усмихна и за момент изразът на лицето ѝ стана някак топъл. Или поне много по-топъл, отколкото някога бях виждала на лицето на майка ми Елора.

— Какво става тук? — попитах.

Дори след всичко, което бяха направили, все още няхах никаква представа какво искат *витра* от мен. Знаех само, че нямат никакво намерение да спрат да ме преследват.

— Да, трябва да поговорим. — Известно време тя почукваше замислено с пръсти по масата. — Можеш ли да ни дадеш минутка, за да го направим?

— Добре — въздъхна Локи и стана на крака. — Хайде, Фрауд. — Малкото кученце се затича щастливо към него и Локи го грабна на ръце. — Възрастните трябва да си поговорят.

Таласъмът остави внимателно скъпоценностите на масата и тръгна към вратата. Вървеше бавно, поклащайки се заради телосложението си, но Локи направи широк завой, така че да позволи на трола да излезе преди него.

— Локи? — извика Сара, когато той стигна до вратата, но без да го поглежда. — Погрижи се съпругът ми да е готов да ни приеме.

— Както желаш! — Локи се поклони леко, все още с кученцето на ръце. Когато излезе, затвори вратата след себе си и ме остави насаме със Сара.

— Как се чувстваш? — започна тя, правейки опит да се усмихне.

— По-добре. Благодаря. — Не бях сигурна, че трябва да ѝ благодаря. Сара ме беше излекувала, но, от друга страна, тя навярно имаше някаква вина да бъде наранена преди това.

— Сигурно искаш да се преоблечеш. — Сара кимна към дрехите ми, ставайки от столчето. — Може би имам нещо като за теб.

— Благодаря, но наистина не ме е грижа особено за дрехите ми. Искам да знам какво става. Защо ме отвлякохте? — Чувствах, че кипя от гняв, и знаех, че тонът ми го издава, но тя като че ли не забеляза това.

— Сигурна съм, че ще се намери нещо — продължи Сара, като че ли изобщо не беше ме чула. Тръгна към един голям дрешник в ъгъла, отвори вратата му и се загледа вътре. — Това може да ти е малко голямо, но съм убедена, че ще свърши работа. — И тя извади една дълга черна рокля.

— Ама на мен наистина не ми е до никакви дрехи! — троснах се аз. — Искам да знам защо непрекъснато ме преследвате! Не мога да ви дам онова, което искате, ако не знам какво е то!

Докато Сара вървеше към леглото, забелязах, че се чувства неловко да срещне погледа ми. Очите ѝ всячески ме избягваха. Всеки път, когато попаднеше на мен, бързо се извъръщаха настрани. Тя тръгна към леглото и остави роклята върху него.

— Вие ги отпратихте, за да говорим, а сега отказвате да кажете и дума — отбелязах аз с растящо раздражение.

— Представях си този ден от много отдавна. — Сара докосна нежно роклята, приглаждайки я върху леглото. — И ето, че той дойде, а аз се чувствам толкова неподготвена.

— Наистина, какво означава всичко това? — попитах аз.

Лицето ѝ за момент придоби болезнен израз, но след това отново стана спокойно и безучастно.

— Надявам се да ме извиниш, но смятам да се преоблека. — Тя ми обърна гръб и тръгна към един сгъваем параван в ъгъла. Върху него беше изрисувана фантастична сцена, подобна на тази от двойната врата, а през перваза му беше праметната червено-черна бална рокля. Сара я взе оттам и се скри зад паравана, за да се преоблече в уединение.

— Знаете ли къде е Фин? — попитах аз със свито сърце.

— Това твойт следотърсач ли е? — попита Сара, мятайки черната роба върху паравана. Сега виждах само върха на главата ѝ.

— Да. — Преглътнах с усилие, страхувайки се от най-лошото.

— Не съм сигурна къде е. Не сме го пленили, ако това имаш предвид.

— Тогава защо не идва да ме потърси? И как е допуснал да ме отвлечете? — попитах аз.

— Предполагам, че са го задържали, докато се измъкнат с теб. — Тя нахлузи роклята през главата си и за момент думите ѝ заглъхнаха. — Не съм сигурна за подробностите, но те имаха заповеди да не нараняват никого, ако не се налага.

— Значи заповедите на Кира са били да не ме наранява, така ли? — попитах язвително, но Сара не отговори. — Можете ли просто да ми кажете дали е добре?

— Локи не ми докладва някой да е загинал — отвърна Сара.

— Той ли е бил натоварен със задачата да ме доведе тук? — Погледнах към затворената врата зад нас, разбирайки твърде късно, че е трябвало да задам тези въпроси на него. Поколебах се дали да не тръгна да го търся, но в този момент Сара излезе иззад паравана.

— Да. И ако не броим... гневния изблик на Кира, Локи ми разказа, че всичко е минало гладко. — Тя прокара ръце върху полите си и сетне посочи към роклята на леглото. — Моля те. Облечи я. Отиваме да видим краля.

— И той ще отговори на въпросите ми? — попитах аз, повдигайки вежди.

— Да, сигурна съм, че той ще ти каже всичко — кимна Сара, приковала поглед в пода.

Реших да я послушам. И ако той се опиташе да ми хвърли прах в очите, просто щях да избягам. Нямах време за неясни отговори и увъртания. Мат и Рис бяха пленници, а Рис дори не можеше да седне.

Но, от друга страна, те трябваше да ме харесат, защото по този начин може би щях да успея да ги убедя да освободят Мат и Рис. И ако за целта трябваше да облека някаква глупава вечерна рокля, щях да го направя.

Минах зад паравана и се преоблякох, докато Сара продължаваше да се приготвя. Тя си сложи една от огърлиците, които тролът беше оставил на масата за нея, и разпусна косата си. Тя беше черна и права

и блестеше като коприна, падайки върху гърба ѝ. Напомняше ми за косата на Елора.

Питах се как ли Елора би реагирала на всичко това, което се случваше. Щеше ли да изпрати спасителна мисия, за да ме освободи? Знаеше ли въобще, че съм заминала?

След като облякох роклята, Сара се опита да върже една висеща панделка на гърба ми, но аз не ѝ позволих. Беше се пресегнала към нея и когато ѝ се троснах да не го прави, лицето ѝ придоби някак трагичен израз. За миг ръцете ѝ увиснаха във въздуха, сякаш не можеше да повярва какво се е случило. След това ги отпусна до тялото си и кимна.

Без да каже нищо повече, Сара ме поведе надолу по коридора. Накрая стигнахме до друга двойна врата, която беше точно копие на онази, която водеше до нейните покои. Тя почука и докато чакаше отговор, отново приглади полите си. Черните и червени дантели прилягаха идеално съвършено и затова предположих, че това е само някакъв нервен тик.

— Влез — избумтя силен, дрезгав глас от другата страна на вратата.

Сара кимна, сякаш той можеше да я види, сетне бутна и отвори вратата.

Стаята беше без прозорци като всички останали, които бях видяла досега, а стените бяха облицовани с тъмно махагоново дърво. Въпреки внушителните ѝ размери тя създаваше усещането, че се намиращ в пещера. Една от стените от пода до тавана беше покрита с книжни шкафове, а до нея имаше масивно дървено писалище. Единственото друго обзавеждане бяха няколко елегантни червени кресла.

В най-голямото от тях, чийто дървени крака представляваха сложна плетеница, точно срещу нас седеше мъж. Дългата му тъмнокестенява коса падаше покрай раменете му. Беше облечен изцяло в черно — панталони с ръб, риза и дълъг жакет, който приличаше повече на мантия. Беше красив по един агресивен начин и изглеждаше малко над четиридесетте.

Локи седеше на един стол, но когато влязохме, се изправи. Малкото кученце Фрауд беше изчезнало напълно и аз се надявах, че не са го изiali или нещо подобно.

— А, принцесо. — Кралят се усмихна, когато ме видя, но не стана. Очите му се стрелнаха към Локи само за миг. — Локи, свободен си.

— Благодаря, Ваше Величество. — Локи се поклони бързо и излезе. Останах с впечатлението, че той не се радваше на компанията на краля и това ме направи още по-неспокойна.

— Е, ще ми кажете ли какво става? — попитах краля направо и усмивката му стана още по-широка.

— Предполагам, че трябва да започнем от самото начало — каза той. — Аз съм кралят на *Витра*. Името ми е Орен и съм твой баща.

6

КРАЛЕ И ПЕШКИ

Първата ми мисъл беше най-очевидната: той лъже.

Но веднага след това си помислих: ами ако не лъже?

Елора несъмнено беше ужасна майка, която се интересуваше много малко от мен. Спомних си и как само преди няколко минути Сара беше пригладила с обич дрехата ми и бе казала: „Представях си този ден от много отдавна.“

В този момент тя стоеше наблизко, кършейки ръце. Срещна погледа ми за първи път и ми се усмихна окуражително, но на лицето ѝ все още беше изписана тъга, която не разбирах.

Не приличах на нея, но в това отношение не приличах и на Елора. Те и двете ме превъзхождаха по красота, но Сара изглеждаше много по-млада, едва прехвърлила трийсетте.

— Е... — Аз преглътнах и се извърнах към Орен, заговаряйки с усилие: — Казвате, че Елора не е моя майка?

— Не, за съжаление Елора е твоя майка — каза той с тежка въздишка.

Това ме обърка още повече. Но признанието му придаде по-голяма достоверност на думите му. За него би било по-просто да ме излъже. Можеше да ми каже, че той и Сара са моите родители и ако случайно му се доверях, това щеше да увеличи шансовете да остана при него и да взема неговата страна.

Но той беше потвърдил, че Елора е моя майка, което ме оставяше в естествен съюз с нея, дори да приемех думите му за чиста монета.

— Защо ми казвате това? — попитах.

— Трябва да знаеш истината. Знам колко много Елора обича интригите. — Всеки път, когато Орен изречеше името ѝ, на лицето му като че ли се изписваше горчивина. — Ако разполагаш с всички факти, за теб ще бъде по-лесно да вземеш своето решение.

— И какво е това решение? — попитах аз, но вече знаех отговора.

— Единственото решение, което е от значение, разбира се. — Устните му се извиха в странна усмивка. — Кое кралство ще управляваш.

— Ако трябва да бъда съвършено искрена, не желая да управлявам никое кралство. — Прибрах една свободна къдрица, която се беше измъкнала от ластика ми за коса.

— Защо не седнеш? — Сара махна с ръка към един стол зад мен и седна близо до краля.

— Значи... — Погледнах тъжното ѝ лице. — ... Ти си моята мащеха?

— Да — кимна тя.

— О! — Мълчах около минута, докато премислях нещата. — Не разбирам. Елора ми каза, че баща ми е мъртъв.

— Разбира се, че ще го направи — изсмя се Орен мрачно. — Ако ти беше казала за мен, щеше да бъде длъжна да ти даде възможност за избор, но тя е знаела, че никога няма да избереш нея.

— И как тогава... — Запънах се, докато търсех правилната дума. — Как точно... сте се срещнали... хм, за да ме заченете?

— Ние бяхме женени — каза Орен. — Това беше много преди да се ожения за Сара и този съюз беше доста кратък.

— Вие сте били женен за Елора? — възкликнах аз с гневни нотки.

В началото, когато ми каза, че е мой баща, си помислих, че това е била някаква незаконна връзка като тази на Елора с бащата на Фин. И през ум не ми беше минало, че това е бил един съвсем законен брак, за който са знаели всички във Фьоренинг.

В това число и Фин. Когато ми разказваше за Трил, запознавайки ме с всичко, което трябва да знае една принцеса, той не беше споменал, че майка ми е била омъжена за краля на Витра.

— Да, за кратко — отговори Орен. Като че ли искаше да ми внуши колко мимолетно е било всичко. — Ние бяхме женени, защото смятахме, че това е добър начин да обединим нашите кралства. Витра и Трил бяха имали свои конфликти през годините и ние искахме да наложим мир. За съжаление твоята майка е най-невъзможната, най-безразсъдната и най-ужасната жена на земята. — Той ми се усмихна. — Е, но ти вече знаеш това. Защото се познавате.

— Да, знам колко невъзможна може да бъде тя. — Почувствах някакъв странен импулс да я защита, но не го направих.

Елора беше студена и на моменти почти жестока, но по някаква причина, когато Орен я злепостави, се почувствах засегната. Но въпреки това кимнах и се усмихнах, сякаш съм съгласна с него напълно.

— Изумително е, че изобщо можахме да заченем дете с нея — каза той повече на себе си и аз се свих при мисълта за това. Не беше нужно да си представям Елора и Орен в интимен план. — Дори преди още да се родиш, с брака ни беше свършено. Елора те отведе, скри те и аз те търсех през всичките тези години.

— Имам ужасни впечатления от методите ви — казах аз, при което лицето му доби студен израз. — Знаете, че следотърсачите ви на три пъти ме пребиваха. Съпругата ви трябваше да идва и да ме лекува, за да не умра.

— Ужасно съжалявам да чуя това и Кира си получи заслуженото — отвърна Орен, но без гласът му да издава чувство за вина. Думите му бяха резки и гневни, но се надявах, че раздражението му е насочено по-скоро към Кира, отколкото към мен. — Но нямаше опасност да умреш.

— Откъде знаете? — попитах язвително.

— Наречи го, ако искаш, кралска интуиция — отговори Орен неопределено. Щях да го попитам какво има предвид, но той продължи: — Не съм очаквал да ни посрещнеш с отворени обятия. Знам, че Елора вече ти е промила ума, но искам да ни посветиш няколко дни и да опознаеш нашето кралство, преди да вземеш решението да го управляваш.

— А ако реша да не остана тук? — попитах, срещайки спокойно погледа му.

— Първо разгледай кралството — предложи той. Сетне се усмихна, но острият нотки в гласа му бяха недвусмислени.

— Пуснете приятелите ми на свобода — казах аз импулсивно. Това беше първоначалната цел на аудиенцията ми, но всички тези приказки за бащинство бяха отклонили разговора в друга посока.

— Предпочитам да не го правя — рече той със същата странна усмивка.

— Няма да остана тук, ако не ги пуснете — отвърнах колкото мога по-решително.

— Не, ти няма да останеш, ако те не са тук. — Дрезгавите нотки в гласа му придадоха още по-голяма суровост на думите му. — Те са застраховка, за да съм сигурен, че ще погледнеш на предложението ми сериозно.

Той се усмихна, сякаш за да смекчи прикритата заплаха в думите си, но жестоките извивки на усмивката му я накараха да изглежда някак още по-зловеща. Космите на тила ми настръхнаха и ми ставаше все по-трудно да повярвам, че този човек е мой баща.

— Обещавам ви, че няма да отида никъде. — Свих рамене, за да скрия трепета в гласа си. — Ако ги пуснете да си отидат, ще остана тук толкова дълго, колкото искате.

— Ще ги пусна, когато ти повярвам — отвърна той съвсем разумно. Преглътнах с усилие, опитвайки се да измисля някакъв друг начин да постигна своето. — Кои са тези хора, за които те е грижа толкова много?

— Ъ-ъ... — Замислих се дали да не го излъжа, но той вече знаеше, че държа на тях. — Единият е брат ми, тоест моят... заварен брат или нещо такова, Мат, а другият е моят мансклиг, Рис.

— Те още ли се придържат към тази практика? — Орен повдигна неодобрително вежди. — Елора ненавижда промените с цялото си сърце. Тя отказва да наруши традициите, което не трябва да е изненада. Но това е толкова остаряло.

— Кое? — попитах аз.

— Цялата тази история с *мансклиг*. Това е пълна загуба на ресурси. — Орен махна презрително с ръка.

— Какво имате предвид? — попитах. — Какво правите с бебето, което взимате, когато го подменяте с ваше дете? — Когато едно бебе бива оставено, друго трябва да бъде взето, помислих си аз.

— Ние не взимаме бебето — каза той. Стомахът ми се сви при мисълта, че те убиват невинното създание, както на времето се страхувах, че постъпват в Трил. — Ние просто ги оставяме някъде, в някоя болница на хората или в сиропиталище. И не се интересуваме какво се случва с тях.

— Защо в Трил не правят същото? — попитах аз.

— Защото смятат, че имат някакъв ценен коз по този начин. Ако подмененото дете реши да не се върне, те имат в ръцете си човешкото дете, с което могат да изтръгнат пари от приемното семейство. — Той поклати пренебрежително глава. — Ние нямаме нужда да държим техните деца като заложници.

— Разбирам — отбелязах сухо. Орен очевидно не видя иронията в сегашната ситуация, при която самият той държеше заложници.

— Въпросът е спорен тъй или иначе — въздъхна кралят дълбоко. — Ние дори вече рядко подменяме деца.

— Наистина ли? — възкликнах аз. За първи път, откакто го бях срещнала, бях действително готова да се съглася с него за нещо.

— Подменените деца могат да пострадат, да се изгубят или просто ги отхвърлят — каза Орен. — Така ние ги губим и прекъсваме родословието си. Ние сме много по-могъщи от хората. Ако искаме нещо, можем да си го вземем. Не е нужно да оставяме потомството си в техните непохватни ръце.

В думите му имаше логика, но не бях сигурна, че той постъпва по-почтено от Елора. Тя действаше подмолно, а Орен защитаваше откритата кражба.

— Елора не желаше да промени старите обичаи. — Лицето му се помрачи, когато заговори за нея. — Тя беше толкова твърдо решена да държи троловете и хората отделно едни от други, че направи живота им необратимо свързан и въпреки това не можеше да види колко двулично е всичко това. В нейните очи това беше като да оставиш децата си да бъдат отгледани от бавачки.

— Но в действителност е нещо съвсем различно — отбелязах аз.

Замислих се за детството си, за приемната си майка, която се беше опитала да ме убие, и силната връзка между мен и Мат. Не можех да си представя, че някаква бавачка може да се грижи за едно дете по същия начин.

— Именно. — Орен тръсна глава. — И точно затова бракът ни не се получи. Аз те исках, а тя те изпрати другаде.

В думите му имаше нещо странно, някаква съмнителна логика, която някак ми се изплъзваше. Но се почувствах изненадващо развълнувана, въпреки че не му вярвах напълно. Това беше първият случай, когато някой от родителите ми, бил той приемен или истински, казваше, че ме е искал.

— Имам ли... — подех аз, отказвайки да се поддам на емоцията.
— Имам ли някакви братя или сестри?

Орен и Сара си размениха поглед, който не можах да разчета, след което Сара сведе глава към ръцете в скута си. Тя беше пълна противоположност на Елора почти във всичко. Физически те поразително си приличаха с дългите си черни коси и красивите си тъмни очи, но тук сходствата свършваха. Сара говореше малко, но излъчваше топлота и някаква смиреност, на които Елора не би била способна.

— Не. Аз нямам други деца, а Сара няма никакви деца — каза Орен.

Думите му като че ли допълнително натъжиха Сара и имах чувството, че тя няма деца не по свой избор.

— Съжалявам — промълвих аз.

— Тя е бесплодна — съобщи Орен директно и страните на Сара пламнаха.

— Ъ-ъ... Съжалявам. Сигурна съм, че тя няма вина за това — смотолех аз.

— Да, така е — съгласи се Орен с готовност. — Това е проклетие.

— Моля? — попитах аз, надявайки се, че ми се е причуло.

Всички тези свръхестествени неща започваха да ми идват в повече. Троловете и паранормалните способности ми бяха достатъчни и не беше нужно към тях да се прибавят и проклетия.

— Легендата разказва, че една зла вещица е проклела *Витра*, след като сме откраднали детето ѝ, заменяйки го с наше. — Той поклати глава, сякаш за да покаже, че не вярва особено в това, което ми донесе известно облекчение. — Не мисля много за това. То е част от онова нещо, което ни дава нашите способности; онова нещо, от което сме произлезли.

— И кое е то? — попитах.

— Ние всички сме тролове. *Витра*, *Трил*, ти, аз, Сара. Всички ние сме тролове — той направи широк жест с ръка. — И ти сигурно си виждала троловете, които живеят тук, онези, които приличат на таласъми?

— Имате предвид Лъдлоу.

— Точно така. Те също са тролове, *витра*, също като мен и теб — обясни Орен. — Но те са аномалия, която измъчва нашата общност.

— Не разбирам? Откъде са се взели?

— От нас. — Той каза това, сякаш беше нещо, което се подразбираше от само себе си и аз поклатих глава. — Безплодието се шири сред нас и не стига, че ражданията са малко, но повече от половината деца се раждат като таласъми.

— Искате да кажете, че... — Сбърчих нос, чувствайки лек пристъп на гадене. — Че витрийци като вас и Сара могат да родят тролове като Лъдлоу?

— Именно — рече Орен.

— Но това всъщност е малко стряскащо — казах аз и Орен поклати утвърдително глава, сякаш в някаква степен е съгласен с мен.

— Коренът на злото е в нашето дълголетие, а не в проклятието на някаква злостна стара жена — рече той с въздишка и се усмихна. — Ти очевидно си много по-красива, отколкото някога сме можели да се надяваме.

— Не можеш да си представиш колко се радваме да бъдеш при нас — съгласи се Сара.

Докато гледах изпълненото ѝ с надежда лице, най-накрая разбрах. Най-накрая намерих обяснение защо *витра* ме преследваха толкова настойчиво и толкова неумолимо. Те нямаха избор. Аз бях единствената им надежда.

— Вие не сте се оженил за Елора, за да обедините народите си — казах аз, вдигайки очи към Орен. — Направил сте го, защото не сте могъл да имате деца. Трябвал ви е наследник за трона.

— Ти си моя дъщеря. — Той повиши глас, не прекалено силно, но достатъчно, за да проехти из залата. — Елора няма по-голямо право над теб от мен. И ти ще останеш тук, защото си принцесата и това е твой дълг.

— Орен, Ваше Величество! — каза Сара умоляващо. — Тя е преживяла ужасно много днес. Нужно ѝ време, за да си почине и да се възстанови. Не е възможно да се проведе разумен разговор, докато не се е излекувала напълно.

— Защо не се е излекувала напълно? — Орен ѝ хвърли леден поглед и тя сведе очи.

— Направих всичко каквото мога за нея — каза Сара тихо. — Нямам вина за това, че е била наранена.

— Защо Локи не държи проклетите си следотърсачи под контрол! — изръмжа Орен. В този момент раздразнението му, което чувствах, че кипи под повърхността, припламна.

— Локи ви направи услуга, Ваше Величество — изтъкна Сара учтиво. — Това е много повече, отколкото изисква неговата титла и положение. Ако той не беше там, сигурна съм, че нещата щяха да се развият много по-зле.

— Няма да споря с теб за този идиот — рече той. — Ако принцесата се нуждае от почивка, тогава изпрати я до стаята ѝ и ме остави.

— Благодаря ви, сир. — Сара се изправи, поклони му се леко и се обърна към мен. — Хайде, принцесо. Ще ти покажа стаята ти.

Исках да възразя, но знаех, че това не е най-добрият момент. Орен беше готов да излее гнева си върху някого, просто защото можеше да го направи и не исках аз да бъда причината за това.

Веднъж щом двойната врата на покоите на краля беше затворена плътно след нас, Сара се впусна да го оправдава. Всичко това било толкова мъчително за него. Той бил прекарал близо осемнайсет години, опитвайки се да ме намери и Елора направила всичко по силите си да му попречи. И целият този низ от събития бил достигнал връхната си точка тази вечер.

Искаше да ме накара да повярвам, че той не е бил винаги такъв, но аз имах чувството, че нищо не можеше да бъде по-далече от истината. Орен ме беше оставил с впечатлението, че това беше истинският му образ, когато е в добро настроение.

Малко по-късно стигнахме до една стая близо до тази на Сара, която беше по-малка и по-пестеливо обзаведена от нейната. Тя ми се извини, че нямат достатъчно подходящи дрехи за мен, както навярно е било във Фьоренинг. Не че ме беше грижа. Дрехите и удобствата не ме интересуваха особено в този момент.

— Вие не очаквате всъщност да остана тук, нали? — попитах аз. В това време тя обикаляше стаята, включваше лампите и ми показваше нещата, които може да са ми нужни. — Не и докато приятелите ми са държани като затворници в онази тъмница.

— Мисля, че нямаш избор — каза Сара сдържано. Думите ѝ не съдържаха заплашителните нотки на Орен, тя просто ми съобщаваше един факт.

— Вие трябва да ми помогнете. — Пристъпих към нея, обръщайки се към очевидния ѝ майчински инстинкт. — Те са там долу без вода и без храна. Не мога да ги оставя така.

— Мога да те уверя, че са добре и за тях ще се погрижат. — Тя срещна погледа ми, за да ме убеди, че казва истината. — Докато ти си тук, те ще бъдат хранени и обличани.

— Това не е достатъчно — поклатих аз глава. — Те нямат нито легла, нито тоалетна. — Не споменах, че Рис не можеше да седне и че нямам никаква представа как да разваля магията, с която неволно го бях омагьосала.

— Съжалявам — каза Сара искрено. — Обещавам, че ще се отбия при тях, за да се уверя, че са добре, но това е всичко, което мога да направя.

— Не можете ли да ги преместите в някоя друга стая или нещо подобно. Заклучете ги в някоя свободна спалня. — Аз нямаше да намеря покой, докато те бяха държани като затворници, но ако успееш да ги измъкна от тъмницата, това щеше да е стъпка в правилната посока.

— Орен никога няма да го позволи. — Сара поклати глава. — Рискът е твърде голям. Съжалявам. — Тя ме погледна безпомощно и разбрах, че не мога да получа нищо повече от нея. — Отивам да ти намеря някоя подходяща дреха, с която да можеш да спиш.

Въздъхнах и седнах на леглото. Когато тя излезе, полегнах от изтощение. Почти не бях мигнала през последните двама и четири часа и през това време се бяха случили толкова много неща.

Но колкото и да бях уморена, знаех, че не мога да заспя. Не и докато Мат и Рис не бяха в безопасност.

ТЪМНИЦИ И ГЕРОИ

Нямах нито план, нито знаех какво трябва да предприема. Сара ми беше донесла спортен клин и потник, и двете неща в черно. Преоблякох се, защото идеята да се мотая по рокля не ми се струваше добра, след което излязох тихо в коридора.

Опитах се да си спомня пътя, по който Локи ме беше довел тук, но осветлението беше затъмнено и така ми беше още по-трудно да се ориентирам в непознатата обстановка. Като че ли не бяхме завивали много пъти и затова задачата ми трябваше да бъде относително проста.

Но дори и да намерех затвора, не знаех каква трябва да бъде следващата ми стъпка. Можех да използвам внушение върху тъмничарите. Или ако се натъкнех на някой пореден таласъм *витра*, можех да се опитам да го надвия и да го принудя да отвори вратата.

Стигнах до витите стълби. Те водеха само до приземния етаж и все още ми предстоеше да намеря пътя до тъмницата, но не мислех, че ще бъде трудно.

Когато наближих края на стълбите, чух гласове. Замръзнах на мястото си, чудейки се дали да побягна, или да се скрия, след което реших, че най-добре би било да остана в сенките. Побързах да се скрия зад стълбището, опитвайки се да стана колкото мога незабележима.

Докато се приближаваха, гласовете ставаха все по-гърмки и като че ли спореха как е най-добре да се приготви тиква. Сърцето ми се блъскаше силно в гърдите, бях сигурна, че могат да го чуят и сдържах дъха си. Малко по-късно видях краката на двама таласъми да минават покрай мен.

Единият от тях като че ли беше жена с дълга коса с миши цвят, хваната отзад на плитка. Те определено бяха отблъскващи създания, но съдейки по начина, по който разговаряха, изглеждаха безобидни. Гласовете им звучаха по-човешки и нормално от тези на някои *трилове*, които бях срещала във Фьоренинг.

Изчаках още малко, докато се отдалечиха достатъчно надолу по коридора, преди да си позволя да си поема отново дъх. Предполагах, че бих могла да ги победя в една евентуална схватка, но не исках да се бия със случайни непознати. Освен това те можеха да се разкрещят и да вдигнат на крак целия дворец, в това число и Орен.

Излязох изпод стълбището и едва не се сблъсках с Локи. Той се бе облегнал нехайно с лакът на перилата на стълбите, кръстосал крака. Почти изпищях, но се овладях, знаейки, че ако привлека внимание точно в този момент, нещата можеха да станат и още по-лоши.

— Здравей, принцесо — ухили ми се Локи. — Не можеш да спиш ли?

Той и Лъдлоу ме наричаха „принцеса“ още от самото начало и тогава си мислех, че ми се подиграват заради положението ми в Трил. Но по-късно, когато разбрах, че съм и тяхна принцеса, осъзнах, че това по-скоро беше някаква форма на почит.

За съжаление си давах сметка, че титлата ми нямаше никаква тежест пред него, защото точно в този момент бях пленница.

— Да, просто... исках да хапна нещо — промърморих аз, търсейки някакво извинение.

— Доста правдоподобна история — каза той със скептичен израз на лицето. — Да можех само да ти повярвам.

— Не съм яла нищо цял ден. — Макар това действително да беше вярно, стомахът ми така се беше свил от безпокойство, че не можех и да помисля за ядене.

— Какво си намислила да правиш? — попита Локи, пренебрегвайки твърдението ми, че съм гладна. — Дори да намериш тъмницата, как ще ги измъкнеш оттам?

— Няма да правя такива неща. А сега ти ще отидеш и ще ме издадеш, нали? — Вгледах се в очите му, опитвайки се да разбера какво мисли, но както винаги той изглеждаше леко развеселен.

— Може би. — Локи сви рамене, сякаш още не беше решил. — Нека да чуя плана ти. Може би дори не си струва да докладвам на някого.

— Защо мислиш така? — попитах аз.

— Ти като че умееш да саботираш сама себе си — рече Локи. Отворих уста да възразя нещо и той прихна, когато видя

раздразнението ми. — Не го приемай лично, принцесо, това се случва с най-добрите от нас.

— Няма да се спра, докато не измъкна приятелите си оттук — казах решително.

— Ето сега вече ти вярвам. — Той се наклони леко към мен. — Всичко става толкова по-лесно, когато си честен.

— Като че ли аз съм тази, която е нечестна — подхвърлих иронично.

— Аз все още не съм те лъгал — заяви Локи и гласът му беше станал странно сериозен.

— Как да освободя приятелите си от затвора? — попитах аз, подлагайки на тест твърдението му.

— Това, че не лъжа, не означава, че ще отговарям на всеки твой въпрос — усмихна се Локи.

— Добре, тогава сама ще намеря начин.

Нещо ме караше да си мисля, че той няма да ми попречи, макар да не знаех откъде идва тази моя увереност. Ако Орен разбереше, че дори си позволявам да кроя планове за бягство, бях сигурна, че не го очакваше нищо хубаво.

Когато минах покрай него и тръгнах надолу по коридора, който смятах, че води към главната галерия, той ме последва. Лесно ме настигна, въпреки че се опитах да вървя бързо.

— Мислиш, че е натам, така ли? — попита Локи с весели нотки в гласа.

— Не се опитвай да ме объркаш. Знам накъде вървя. Аз не се губя. — Разбира се, това беше лъжа, защото в действителност често се губех. — Това не е ли характерна черта на *трил*?

— Не знам. Аз не съм *трил* — отвърна той. — Нито пък ти.

— Наполовина съм *трил* — защитих се аз.

Но защо го правех? Не исках да съм *трил*, нито *витра*, нито каквото и да е. През целия ми живот винаги ми е било достатъчно да съм обикновено човешко същество. Сега, когато се бях озовала в това тресавище на етнически вражди, чувствах странния подтик да защитавам Трил и Фьоренинг. Очевидно емоционалната ми връзка с тях беше по-силна, отколкото си мислех.

— Ти си доста темпераментна за принцеса — забеляза Локи, без да ме изпуска от поглед, докато крачех решително надолу по коридора.

— С колко принцеси си се срещал — отвърнах аз.

— С нито една. — Той наклони замислено глава. — Но кралят изобщо не е толкова темпераментен.

— Трябва да съм го наследила от майка си — казах.

Когато стигнахме главния коридор, ми се искаше да заподскачам от радост, но реших, че не е уместно. Освен това бях намерила само пътя до тъмницата, но не и начин как да освободя Мат и Рис.

— И сега какво? — попита Локи, спирайки по средата на коридора.

— Слизам долу и ги измъквам. — Посочих голямата врата, която водеше към подземния етаж.

— Не, не съм особено впечатлен от тази идея. — Той поклати глава.

— Разбира се, че не си. Ти просто не искаш да ги освободя. — Сърцето ми биеше бързо и се питах колко ли далече щеше да ми позволи да стигна Локи.

— Това не е причината. Истината е, че не съм заинтригуван. — Той навинаги нагоре ръкавите на пуловера си, откривайки загорелите си ръце. — Всъщност съм направо отегчен. Защо не опитаме нещо друго.

— Не, аз ще ги освободя — казах аз.

— Но ти още не си чула какво щях да ти предложа като алтернатива. — Очите му проблеснаха и не бях сигурна, че искам да чуя какво си беше наумил. Не мислех, че би ме наранил, но в погледа му определено имаше нещо вероломно.

— Ти май спомена, че предпочиташ твоите принцеси неизцапани — опитах се да се пошегувам.

— Но ти вече си чиста, нали така? — Докато ме гледаше, изразът на лицето му се промени и по някаква причина се почувствах странно.

Усещането не беше неприятно и бе различно от онзи път, когато ме накара да изгубя съзнание. Това не беше някаква магия на *витра* или нещо подобно, а просто поглед, който извикваше чувството, че в стомаха ми... пърхат пеперуди.

Преди да успея да разбера какво изпитвам или какво се въртеше в главата му, силни удари по входната врата прекъснаха онова, което можеше да се случи. В коридора имаше портал към подземния етаж, но също така и масивна порта, водеща навън, в сравнение с която вратата на кралските покои изглеждаше малка.

Отново се чуха удари по вратата, които ме накараха да подскоча, и Локи застана пред мен. Бранеше ли ме той? Или ме криеше?

Вратата се отвори рязко и в гърдите ми се надигна радост.

Там стоеше Тове. Изглежда, бе разбил портата, използвайки способностите си, и сега стоеше от другата ѝ страна с изключително застрашителен вид. Той беше най-хитрият и могъщ представител на Трил, с когото се бях запознала във Фьоренинг. Неговата чудата необщителност го беше направила скъп на сърцето ми, но в същото време той беше последният, когото очаквах да видя тук. От друга страна, умението му да премества предмети със силата на мисълта си го правеха безкрайно ценен съюзник в този момент.

След това видях и придружителите му. Дънкан и Фин стояха зад него, давайки му възможност да разбие вратата в очакване да се втурнат вътре. Веднага щом зърнах Фин, сърцето ми щеше да експлодира.

Толкова много се страхувах, че може да е ранен или че няма да го видя никога повече, а сега той беше тук.

— Фин! Добре ли си? — Втурнах се покрай Локи, без да се замисля, и се затичах към него.

Опасях ръце около шията му и за един кратък миг той ме прегърна. Силата, с която ме притисна към себе си, ми подсказа колко много се е тревожел за мен. Но веднага след това ме пусна и ме отблъсна.

— Уенди, трябва да се махаме оттук. — Каза го с такъв тон, сякаш му бях предложила да прекараме тук ваканцията си.

— Мат и Рис са тук. Трябва първо да ги освободим.

Обърнах се, за да кажа на Фин за тъмницата и в този момент видях, че Тове е приковал Локи високо на стената. Беше отстъпил няколко крачки назад, държейки ръката си вдигната към него, а Локи висеше във въздуха с болезнен израз на лицето.

— Не, Тове! Не го наранявай! — извиках аз.

Тове ме погледна, но не ме попита защо. Той пусна Локи на земята и го освободи, оставяйки го да се бори за въздух, превит на две с ръце върху хълбоците.

Тове не беше агресивен по природа, но след страховития му сблъсък с *витра* преди няколко седмици не го винях за известното му престараване.

— Да се омитаме оттук — рече Дънкан и ме хвана за ръката, сякаш смяташе да ме помъкне след себе си. Изгледах го гневно и той моментално пусна ръката ми. — Простете ми, принцесо. Но се налага да побързаме.

— Няма да си тръгна без Мат и Рис — повторих аз и се обърнах към Локи. — Локи, ще ми помогнеш ли да ги освободя?

Очите му срещнаха моите и забелязах, че цялата му самоувереност е напълно изчезнала. Изглеждаше раздвоен и измъчен и знаех, че причината не беше само в онова, което му беше сторил Тове.

— Можем да се върнем за тях — рече Фин.

В коридора все още не се беше появил никой, за да види защо е цялата тази суматоха, но бе само въпрос на време това да се случи. Бях сигурна, че не е разумно да предизвикваме гнева на Орен.

— Не. Не можем да си тръгнем. Ако го направим, той ще ги убие. — Не свалях поглед от Локи, умолявайки го с очи. Трябваше да побързаме и се нуждаехме от помощта му.

Отговорът му обаче се забави и Фин изгуби търпение. Той ме остави и тръгна към Локи, сграбчвайки го грубо за ръката.

— Къде са те? — попита Фин. Не бях сигурна дали се обръща към Локи или към мен. Но тъй или иначе, аз бях тази, която му отговори, втурвайки се трескаво към тъмницата. В бързината едва не се строполих надолу по стълбите, които водеха към подземния етаж, но Фин ме хвана за ръката, преди да падна. Дънкан обаче действително се препъна във връзките на обувките си и аз завъртях нагоре очи.

— Какво, по дяволите, е това? — извика Дънкан, когато видя таласъма, който пазеше пред килията на Мат и Рис. Не беше Лъдлоу, а друг таласъм, същият като него.

Всички спряха рязко, когато го съгледаха. Смайването на Дънкан, Фин и Тове ми донесе радост. Очевидно аз не бях единствената, която не познаваше точно този тип *витра*. Не бях сигурна дали Орен беше много добър в пазенето на тайни, или заслугата беше на Елора, но имах чувството, че вероятно е и на двамата.

— Не му обръщайте внимание. — Тръгнах към вратата, изблъсквайки недодяланото създание от пътя си с лекота.

Тролът не оказа почти никаква съпротива. При вида на четирима души срещу себе си и Локи, взет като заложник, той знаеше, че няма

никакъв шанс. Понечи да избяга, но Тове го спря, прикова го за стената и му попречи да съобщи на другите.

— Доста слаба охрана — отбеляза Дънкан, наблюдавайки с интерес таласъма, който се гърчеше до стената, докато отключвах вратата.

— Не очаквахме някой да проникне — каза Локи, произнасяйки думите бавно, сякаш го измъчваше болка или говореше на дете.

— Е, това е било доста глупаво — засмя се Дънкан. — Все пак става дума за принцесата. Не е било чак толкова трудно да се досетите, че ще се опитаме да си я върнем.

— Да, вероятно е така — отвърна Локи кратко.

— Не мога да се справя с това! — казах аз, след като напразно се бях борила с най-сложната система от ключалки, на която се бях натъквала. Погледнах към Локи. — Ти можеш ли?

Той въздъхна и Фин го дръпна рязко за ръката. И Локи, и аз го изгледахме гневно, но Фин отвърна само на моя поглед.

— Просто ѝ помогни — нареди той и го пусна с неохота.

Без да каже нито дума, Локи тръгна към вратата и започна да я отключва. Наблюдавах го, но въпреки това не разбрах напълно какво прави. Ключалките щракаха силно и чух Рис да вика нещо от другата страна на вратата. Фин държеше Локи под око за евентуална грешна стъпка, а Дънкан се огледа и коментира слабото осветление в тъмницата.

Веднага щом вратата се отвори, Мат и Рис излетяха навън, като едва не събориха Локи на земята. Рис ме прегърна възторжено и макар да не видях гневния поглед, който бях сигурна, че си е спечелил по този начин от Фин, забелязах как Мат гледаше към Фин.

Съществуваше опасност в този момент всичко ужасно да се обърка, а няхаме време за изясняване на отношенията.

— Ти имаш нещо общо с всичко това, нали? — попита Мат, приковал поглед върху Фин.

— Мат, престани — казах аз, освобождавайки се от прегръдката на Рис. — Той е дошъл, за да ни освободи и трябва да се махаме оттук. Затова млъкни и да вървим.

— Всеки момент някой ще се появи, нали? — попита Дънкан, смутен от липсата на контраатака.

— Нека просто да се махнем оттук — подкрепи ме Мат.

Тове освободи таласъма от стената и всички момчета се втурнаха към изхода. Аз се спрях и погледнах към Локи. Той стоеше пред вратата на килията, изглеждайки някак странно изоставен и окаян. Предишната му дързост беше изчезнала напълно и златистите му очи се бяха спрели върху мен.

— Нали няма да кажеш на Орен, че сме избягали? — попитах аз.
— Поне не веднага.

— Както желаш — отвърна Локи простодушно. Нещо в начина, по който ме гледаше, събуди онова същото странно усещане в стомаха ми, което бях изпитала горе.

— Уенди! — извика Фин.

Затичах се да го настигна и той ме улови за ръката. Това леко докосване ме накара да се почувствам силна и в безопасност и по цялото ми тяло пробягаха горещи тръпки. Докато бързахме нагоре по стълбите и аз усещах ръката му в своята, почти забравих, че ме беше наранил или че бягаме от вражески затвор.

Студеният нощен въздух дойде като удар, когато изтичахме навън. Дънкан вървеше напред, следван по петите от Рис. И Тове, и Мат непрекъснато се спираха, за да се уверят, че двамата с Фин не изоставаме. Погледът на Мат беше особено бдителен.

Земята беше леденостудена, а камъните и клоните, с които беше осеяна, нараняваха краката ми. Всеки път, когато се забавех, Фин стисваше ръката ми и това ми даваше сила да продължа. Въздухът миришеше на зима, на лед и борове и някъде в далечината чух да буха нощна птица.

Погледнах веднъж назад, но тъй като нито един от прозорците не светеше, различих само тъмното очертание на двореца, който се извисяваше над нас.

Сребристият кадилак на Фин ни чакаше в края на гората. Лунната светлина се процеждаше през клоните, осветявайки автомобила, и аз с известно облекчение ускорих крачка. Не притежавах необходимата издръжливост да тичам чак до Фьоренинг, а допреди малко се страхувах, че може да ми се наложи.

Когато стигнах колата, Дънкан вече беше скочил на задната седалка, а Мат стоеше до отворената врата и ме чакаше да се кача. Рис беше до него, но много по-неспокоен и непрекъснато преместваше тежестта си от единия крак на другия.

— Качвайте се! Хайде! — нареди Фин и ги изгледа така, сякаш бяха идиоти. Тове беше единственият, който се подчини, заемайки предното пасажерско място.

— Уенди — каза Рис, — аз не мога да седна.

— Какво? — Фин го погледна ядосан, стрелкайки с поглед ту него, ту мен.

— Използвах моята способност за внушение върху него и сега той не може... — опитах се да обясня аз, но Фин ме прекъсна.

— Просто му кажи да се качи в проклетата кола — рече Фин. Не го разбрах и затова той продължи: — Използвай твоето внушение. Накарай го да седне в колата. Ще мислим какво да правим, когато се приберем у дома.

Погледнах към Рис, едва виждах очите му под лунната светлина, но не мислех, че това имаше някакво значение. Впрягайки цялата си концентрация, аз му наредих да се качи в колата. Няколко секунди по-късно той го направи и въздъхна тежко и с облекчение.

— Толкова е хубаво човек да седне! — Отново ме обзе чувство на вина.

Мат се качи в колата, но не затвори вратата. Чакаше ме да седна на задната седалка до него, но Фин все още ме държеше за лакътя. Заобиколихме колата отпред и аз се качих през вратата на водача. Мушнах се навътре, за да му направя място зад волана и се настаних на облегалката за ръка по средата.

Мат понечи да възрази, но Фин включи на скорост. Мат изруга и затръшна вратата, след което потеглихме надолу по пътя. Останалите седяхме в напрегнато мълчание. Може би всички бяха очаквали, че *витра* ще окажат по-голяма съпротива, особено след начина, по който ме бяха преследвали. Всичко като че ли беше станало... твърде лесно.

— Това е странно — рече Дънкан. — Те не направиха нищо. Дори не се опитаха да ни спрат.

— Съвсем наскоро нанесохме сериозно поражение на армията им — отбеляза Тове, предлагайки някакво обяснение. — Сигурен съм, че сега се възстановяват или... — Гласът му заглъхна, защото очевидно не искаше да изрече факта, че Трил бяха отнели живота на някои от витрийците.

Дънкан отново отбеляза колко странно е било всичко и как дворецът е бил по-различен, отколкото си го е представял. Никой не

отговори нищо и накрая и самият той се умълча.

Настаних се колкото мога по-удобно на мястото си. Веднага щом се почувствах в безопасност, усещането, че съм останала без сили, отслабна и едва ли беше от значение къде точно седя.

Облегнах глава на рамото на Фин и близостта му ме изпълни с тайно блаженство. Докато се унасях, чувах дишането му и това несъмнено ми помогна да се отпусна.

8

ПРЕДСКАЗАНИЯ

Може би беше приятно да заспя до Фин, но това не важеше и за събуждането. Тялото ми все още ме болеше от ударите на Кира, а и заради неудобното положение, в което бях спала, цялата се чувствах схваната и скована.

Когато Фин спря пред дома на Елора, аз се протегнах и почувствах пронизваща болка във врата. Слязох от колата и разтрих раменете си, докато Мат се взираше смаян в сградата.

Величествена и пищна, обрасла с диви лози, тя наистина приличаше на дворец. Беше надвиснала от една скала над стръмния бряг на река Мисисипи, поддържана от изящни тънки колони, и цялата ѝ предна стена, която гледаше към реката, беше от стъкло.

Спомнях си колко впечатлена бях от нейната елегантност, когато за първи път я видях, но сега бях твърде ядосана, за да ѝ обърна някакво внимание.

Исках да разкажа всичко на Мат, но преди това трябваше да говоря с Елора. Тя ме беше излъгала отново. Ако знаех, че кралят на Витра е мой баща, никога нямаше да заведа Рис при Мат. Никога нямаше да ги изложа на такава опасност.

Когато влязохме, аз помолих Рис да разведе Мат из къщата. Все още не бях измислила как да поправа онова, което му бях причинила и затова просто му казах да стане, оставяйки Фин и Тове да се погрижат по-нататък за него.

Фин ми каза, че първо трябва да се успокоя, но аз не му обърнах внимание и се втурнах надолу по коридора, за да се видя с Елора. Тя вече не ми вдъхваше страх, ни най-малко. Орен действително можеше да ме нарани. Елора, в най-лошия случай, щеше само да ме унижи.

Дворецът се състоеше от две големи крила, разделени от ротонда, служеща като вестибюл. Всички официални церемонии се провеждаха в южното крило, където имаше заседателни зали, бална

зала, просторна трапезария, кабинети, тронна зала. Там беше и спалнята на кралицата, а също и помещенията за прислугата.

Северното крило беше по-скромно, в него беше моята стая, спалните за гости и кухнята. Всекидневната на Елора беше в далечния край на северното крило. Тя беше ъглова и две от стените ѝ бяха изцяло от стъкло. Кралицата прекарваше по-голямата част от свободното си време там, рисувайки, четейки или занимавайки се с нещо друго, което ѝ носеше утеха.

— Кога щеше да ми кажеш, че Орен ми е баща? — попитах аз, отваряйки рязко вратата.

Елора лежеше на кушетката и тъмната ѝ рокля падаше плавно около нея. Дори и полегнала, тя притежаваше някаква вродена еlegantност. Нейната сдържаност и красота бяха нещо, което бе събудило у мен завист при първата ни среща, но сега всичко това ми изглеждаше като една неубедителна фасада. Всичко, което правеше имаше само показен характер и се съмнявах дали изобщо я беше грижа за нещо друго, освен за дворцовия етикет.

Стоях непосредствено пред вратата, скръстила ръце пред гърдите си. Тя заслони очите си с ръка, сякаш светлината беше твърде болезнена за нея. Възможно беше да я измъчва мигрена, но тогава защо бе вдигнала транспарантите на стъклените стени, допускайки по този начин сутрешната светлина?

— Радвам се да видя, че си в безопасност — рече тя, но не махна ръката от очите си.

— Виждам. — Тръгнах към нея. — Елора, трябва да ми кажеш истината. Не можеш да криеш разни неща от мен по този начин, не и ако искаш да управлявам един ден. Аз бих била ужасна кралица, ако тъна в неведение за всичко.

Реших да се държа разумно, вместо да ѝ наговоря всички неща, които ми се въртяха в ума.

— Е, сега вече знаеш истината. — Най-накрая тя свали ръка от очите си, срещайки уморено гневния ми поглед с тъмните си очи. — Защо ме гледаш по този начин?

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — попитах.

— Какво друго искаш да ти кажа? — Елора се надигна с едно плавно изящно движение. Виждайки, че отказвам да отстъпя назад, тя стана, защото очевидно не ѝ допаднаше идеята да я гледам отгоре.

— Бях направо отвлечена от *витра*, чийто крал е мой баща, и ти нямаш какво да ми кажеш? — Взирах се в нея с невярващи очи, а тя се отдалечи от мен и ми обърна гръб, докато вървеше към прозореца.

— Щях да изпитвам повече съчувствие към теб, ако не беше избягала. — Елора обви раменете си с ръце, зареяла поглед към реката, която течеше по-долу. — Аз изрично ти забраних да напускаш общността и всички ти казахме, че това е заради твоята собствена безопасност. След нападението ти вече знаеше какви опасности те грозят и въпреки това замина. Не е моя вината за това, което се случи.

— След нападението аз си мислех, че те са понесли твърде тежки поражения, за да тръгнат след мен отново! — извиках аз. — Не съм подозирала, че *витра* имат някаква причина да ме преследват, но ако знаех за баща ми, щях да съм подготвена!

— Ти взе живота си в собствените си ръце, когато замина и знаеше това — отвърна тя.

— По дяволите, Елора! — изкрещях аз. — Тук не става дума кой е виновен! Просто искам да знам защо ме излъга! Ти ми каза, че баща ми е мъртъв!

— Беше много по-просто и по-чисто да ти кажа това, отколкото истината. — Съдейки по тона ѝ, тя като че ли очакваше това обяснение да оправи всичко. Просто ѝ е било по-лесно да ме излъже. Смятала е, че така няма да усложнявам излишно живота ѝ.

— Каква е истината? — попитах аз направо.

— Омъжих се за баща ти, защото така трябваше. — Тя мълча толкова дълго, че си помислих, че няма да продължи, но сетне каза: — Витра и Трил воюваха помежду си от векове, може би от началото на времето.

— Защо? — пристъпих към нея, но тя не ме погледна.

— По различни причини. Витра винаги са били по-агресивни от нас, но ние сме по-могъщи. Това доведе до особено съотношение на силите. Освен това те непрестанно се стремяха към повече власт, повече земя, повече поданици.

— И ти си мислела, че като се омъжиш за Орен, ще сложиш край на един вековен конфликт? — попитах аз.

— Моите родители мислеха така. Те бяха уредили брака ни дори преди още да дойда във Фьоренинг. — Елора също като мен бе живяла като подменена, но никога не говореше за това. — Можех да се

противопоставя на това, разбира се, по същия начин, както ти се противопостави на промяната на името си.

Каза го с известна горчивина. Като част от завръщането ми в Трил трябваше да премина през кръщелна церемония и да сменя името си с нещо по-подходящо. Аз не желаех това и благодарение на набега на *витра*, които осуетиха церемонията, не се наложи да го правя. Накрая Елора се смили и ми позволи да запазя името си и така аз станах първата принцеса в историята, която бе извоювала подобна победа.

— Но ти не си се противопоставила? — казах аз, пренебрегвайки скрития ѝ упрек.

— Не, трябваше да пожертвам собствените си желания в името на общото благо. И това е нещо, което трябва да се научиш да правиш и ти. — Светлината огря косата ѝ, сякаш около главата ѝ имаше ореол. Тя се извърна към прозореца и сиянието изчезна. — Ако просто един брак можеше да сложи край на ужаса, аз трябваше да се подчиня — продължи Елора. — Трябваше да помисля за пропилените съдби както на *трил*, така и на *витра*.

— И затова се омъжи за него — завърших аз вместо нея. — После какво се случи?

— Нищо особено. Бракът ни не продължи дълго. — Елора разтри раменете си, прогонвайки студа, който само тя чувстваше. — Срецнах го няколко пъти преди сватбата и тогава той се представи в най-добра светлина. Не го обичах, но...

Тя не завърши мисълта си, но начинът, по който думите ѝ увиснаха във въздуха, ме накара да вярвам, че е била привързана към него.

Не можех да си представя, че Елора е способна на такива чувства към някого. Когато флиртуваше с Гарет Стром, всичко ми приличаше на някакво представление. Не бях сигурна дали те се срещаха тайно, но той като че ли я харесваше и търсеше компанията ѝ. Освен това беше маркиз и следователно тя можеше да се омъжи за него, ако искаше.

И Фин, и Рис ми бяха разказвали за тайната продължителна връзка, която Елора имала с бащата на Фин, след като моят баща изчезнал от живота ѝ. Той бил следотърсач, женен за майката на Фин,

и затова те никога не могли да бъдат открито заедно, но Рис твърдеше, че тя наистина го обичала.

— Какво стана, след като се оженихте? — продължих с въпросите си. Елора беше потънала в мислите си и тръсна глава, когато я извадих от унеса ѝ.

— Нещата не потръгнаха — каза тя протичко. — Той не беше открито жесток, което усложняваше ситуацията. Не можех да го напусна, не и без някаква основателна причина. Не и след като толкова много неща зависеха от този брак.

— Но в крайна сметка си го направила?

— Да. След като ти беше зачената, той... — Тя направи пауза, търсейки правилната дума. — Той стана твърде непоносим. Непосредствено преди да се родиш, аз го напуснах и те скрих. Нуждаех се от силно семейство, за да те защити и закриля, ако тръгнеше да те търси.

— Затова ли Фин вече ме следеше? — попитах аз.

Следотърсачите обикновено изчакваха подменените да станат на осемнайсет, тоест пълнолетни хора със законни права върху средствата на тяхно име. Фин обаче бе започнал да ме следи горе-долу от началото на моя дванайсети клас, което ме правеше едно от най-младите подменени деца, което някога се беше връщало във Фьоренинг.

Той твърдеше, че причината е била преместването ни и опасенията им, че са ни изгубили следите, но аз подозирах, че по-скоро са се страхували, че *витра* могат да стигнат до мене първи.

— Да — кимна Елора. — За щастие аз не бях още кралица, когато се разделихме, и затова Орен не можеше да има никакви претенции над кралството. Иначе нещата можеха да се развият много по-различно.

— Кога стана кралица? — попитах аз, разсеяна за момент от споменаването на Орен.

Не можех да си представя Елора като принцеса. Знаех, че някога трябва да е била млада и неопитна, но заради аристократичните ѝ обноски ми се струваше, че винаги е носела корона.

— Скоро след като се роди. — Елора се извърна към мен. — Но се радвам, че се върна.

— Без малко да не успея — казах, опитвайки се да изтръгна някаква загриженост от нея. Тя повдигна вежди, но не каза нищо. — Тяхната следотърсачка Кира ме преби почти до смърт. Щях да умра, ако Орен не беше женен за лечителка.

— Нямаше да умреш — каза тя пренебрежително, както правеха всички, когато се оплачех, че Кира ме е наранила.

— Аз кашлях кръв! Мисля, че имах счупено ребро или разкъсан бял дроб. — Ребрата ми още ме боляха и бях сигурна, че щях да умра в онзи затвор.

— Орен никога нямаше да те остави да умреш — рече Елора нехайно и се отдръпна от прозореца. Сетне седна на шезлонга си, но аз останах права.

— Може би — признах аз. — Но можеше да убие Мат или Рис!

— Мат? — За момент тя беше озадачена, изражение, което беше нетипично за нея.

— Моят брат. Ъ-ъ... тоест, моят заварен брат или както би предпочела да го наричаш. — Беше ми омръзнало да го представям като някакъв друг и затова бях решила отсега нататък да го наричам мой брат. И що се отнасяше до мен, той все още беше такъв.

— Те тук ли са сега? — Смутеният израз на лицето ѝ беше заменен от раздражение.

— Да. Не можех да ги оставя там. Орен щеше да ги убие, за да ми отмъсти. — Не бях сигурна дали това е вярно, но поне така ми звучеше.

— Значи всички сте избягали оттам? — За миг долових в гласа ѝ нотки на искрена загриженост. Не точно както би реагирал Мат, но в този случай на лицето ѝ беше изписано малко повече съчувствие и обич.

— Да. Направихме го. Фин и Тове ни измъкнаха без никакъв проблем. — Сбърчих чело, когато си спомних колко лесно бе станало всичко.

— Случи ли се нещо там? — попита Елора, долавяйки безпокойството ми.

— Не — поклатих аз глава. — И именно в това е проблемът. *Нищо* не се случи. Ние на практика просто си излязохме оттам.

— Е, това е в стила на Орен. — Тя завъртя нагоре очи. — Той е твърде високомерен и това винаги е било негова слабост.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е могъщ, *много* могъщ. — Тонът на Елора издаваше страхопочитание, каквото не бях чувала до този момент в гласа ѝ. — Но винаги е смятал, че може да си вземе всичко каквото поиска и никой не би могъл да го спре. Вярно е, че повечето тролове се боят твърде много от него, за да тръгнат против волята му, но той неправилно заключи, че и аз попадам в тяхната категория.

— Но аз съм твоя дъщеря. Толкова ли е било трудно да допусне, че ще се опиташ да ме освободиш? — попитах недоверчиво.

— Както казах, той е твърде високомерен. — Тя разтри слепоочието си и се отпусна на кушетката.

Елора притежава дара на ясновидството, както и някои други телекинетични способности. Не знаех докъде се простираха възможностите ѝ, но се надявах скоро сама да ги овладее в по-голяма степен. Тя използваше картините си, за да предсказва бъдещето, и затова се обърнах да ги разгледам по-отблизо.

В стаята имаше само две завършени платна и едно, което беше току-що започнато. Върху новото имаше само една синя ивица в ъгъла, която не ми говореше нищо.

Първата завършена картина изобразяваше градината зад къщата. Тя започваше под терасата и продължаваше надолу по скалистия склон. Обградена беше от тухлена стена. Бях се разхождала само веднъж из нея и тогава ми беше направило впечатление колко е идилична, което се дължеше на способностите на Трил да поддържат цветята винаги разцъфнали.

Градината върху платното беше покрита с лек сняг, който блещукаше и проблясваше като диаманти. Но потокът, който падаше като водопад в един фонтан точно в средата, не беше замръзнал. Въпреки зимната сцена, всички растения все още бяха покрити в цвят. Венчелистчета в розово, синьо и пурпурно проблясваха от лекия скреж върху тях, създавайки впечатлението, че това е някаква екзотична вълшебна страна.

Елора притежаваше изумително майсторство като художник и аз щях да отбележа това, ако смятах, че мнението ми имаше някакво значение за нея. Красотата на градината ме заплени толкова силно, че мина известно време, преди да забележа, че в нея се е притаило нещо тъмно.

До живия плет стоеше някаква фигура. Беше на мъж с много по-светла коса от моята, но всичко беше приглушено в сенките. Той беше на известно разстояние, поради което лицето му беше твърде замъглено, а чертите неразличими.

Въпреки че не можех да видя много, в него имаше нещо заплашително. Или поне Елора бе мислила така, докато го беше рисувала. При всяко положение платното имаше някакво особено внушение.

— Кога разбра, че витра са ме пленили? — попитах аз, осъзнавайки, че тя може би е знаела през цялото време.

— Когато Фин ми каза — отвърна Елора отнесено. — Той дойде, взе Тове със себе си и двамата тръгнаха да те освободят.

— И ти просто... — Щях да я попитам дали просто ги е пуснала да вървят без никакво подкрепление или нещо подобно, но в този момент погледът ми попадна върху следващата картина и замълчах.

На нея бях изобразена аз в близък план от кръста нагоре. Фонът беше някаква мъгла от черни и сиви багри, от които не ставаше ясно къде точно се намирам. Изглеждах по същия начин като сега, но бях много по-добре облечена. Косата ми беше спусната и тъмните ми къдрици падаха красиво върху раменете ми. Носех великолепна бяла рокля, украсена с диаманти, които си отиваха с тези на огърлицата и обещите ми.

На главата си имах корона, изящно извит сребърен накит, също обкичен с диаманти. Лицето ми беше безизразно и не можех да кажа дали съм доволна, или разстроена от това, че съм коронована. Но нямаше никакво съмнение, че на тази картина бях кралица.

— Кога я нарисува? — Посочих картината и се обърнах към Елора. Тя беше сложила ръка върху очите си, но я дръпна, за да види какво я питам.

— О, тази ли? — Тя отпусна ръката си. — Не мисли за това. Ще се доведеш до лудост, ако се опитваш да предугадиш или предотвратиш бъдещето. Много по-лесно е да оставиш нещата да следват естествения си ход.

— Затова ли никога не изглеждаш притеснена, че мога да умра — попитах аз, изненадана от собствения си гняв. Тя знаеше, че няма да умра. Имала е доказателство, че един ден ще бъда кралица и не си беше направила труда да ми го съобщи.

— Наред с други причини — въздъхна Елора.

— Какво означава това? — троснах се аз. — Защо е нужно винаги да бъдеш толкова дяволски потайна?

— Нищо не означава! — отвърна тя с нотки на раздразнение. — Доколкото разбирам, от тази картина излиза, че ти ще бъдеш кралица на Витра. Бъдещето е твърде летливо, за да бъде проумяно или променено. И просто защото съм нарисувала нещо, не означава, че то ще се случи.

— Но ти предвиди нападението на моята кръщелна церемония — отвърнах аз. — Видях картината. Беше нарисувала балната зала в пламъци.

— Да, и не можах да спра това — каза тя студено.

— Ти дори не се опита! Ти не ме предупреди и не отмени церемонията!

— Опитах се да го предотвратя. — Тя ме стрелна с гневен поглед, който преди щеше да ме накара да се свия уплашено, но това повече нямаше да се случи. — Срецнах се с нужните хора. Споделих опасността с всички. Казах на Фин и на всички следотърсачи. Но нямаше за какво да се хвана. Виждах само огън, полилеи и дим. Никакви хора, никакво конкретно помещение. Нямах дори представа кога ще се случи това. Знаеш ли колко полилеи има само в двореца? Какво трябваше да направя? Да кажа на всички да избягват полилеите до края на дните си?

— Не... не знам — заекнах аз. — Можела си да направиш нещо.

— Не и преди да разбере какво означава видението — каза Елора повече на себе си. — Както става с повечето от тях. Да можеш да виждаш бъдещето, си има и лошите страни. Не знаеш какво означава и не можеш да го спреш. Едва след като се сбъдне, всичко изглежда толкова очевидно.

— Е, какво искаш да ми кажеш? — попитах аз. — Че няма да бъда кралица?

— Не. Казвам, че картината не означава нищо. — Тя затвори очи и разтри горната част на носа си. — Измъчва ме ужасна мигрена. Предпочитам да прекратим този разговор.

— Добре. Както искаш. — Разперих безпомощно ръце във въздуха, знаейки, че не мога да принуждавам Елора да направи нещо. Имах късмет, че не беше повикала Фин да ме извлече насила оттук.

В този момент си спомних, че Фин беше тук. Не бях успяла да поговоря с него на път към Фьоренинг и определено имах да му казвам много неща.

Излязох от салона и тръгнах да го намеря. Може би трябваше да се заема с други неща, но точно сега исках за кратко да останем с него само двамата. Минутка, през която бихме могли наистина да поговорим и аз бих могла... не знам. Но първо трябваше да го намеря.

Вместо на Фин, се натъкнах на Дънкан, който чакаше малко по-надолу в коридора. Беше се облегал на стената и си играеше с мобилния си телефон, но когато ме видя да излизам от стаята, се изправи. Усмихна ми се смутено и изпусна телефона в опита си да го мушне бързо в джоба.

— Извинявай — каза и се наведе да го вземе. — Не исках да излезе, че подслушвам пред вратата на майка ти.

— Благодаря. — Тръгнах надолу по коридора и той ме последва. — Защо ме чакаше? Трябваше ли ти нещо?

— Не. Сега аз съм твоят следотърсач. Спомняш ли си? — Той ме погледна неловко. — И понеже *витра* са по петите ти, се налага да бъда нащрек през цялото време.

— Правилно — кимнах аз. Бях се надявала, че след като Фин *отново* ми беше спасил живота, ще бъде върнат на предишния си пост. — Къде е Фин? Трябва да поговоря с него.

— Фин? Ъ-ъ, той вече не е твой следотърсач.

— Да, знам. И не приемай това като някакво лично отношение към теб — казах аз, усмихвайки се с усилие. — Просто исках да поговоря с Фин.

— Да, но... — Дънкан поклати глава. — Въпросът е в това, че... — Той все повече се заплиташе и затова се спрях. — Искам да кажа, че той вече не е твой следотърсач. И затова... си тръгна.

— Тръгна си? — Усетих една позната болка да пронизва сърцето ми.

Не трябваше да се изненадвам и не трябваше да позволявам това да ме наранява отново. Но тъй или иначе раната се беше отворила по същия начин, както се беше случило при предишното му заминаване.

— Да. — Дънкан заби поглед в земята и започна да си играе с ципа на якето. — Ти вече си в безопасност. И ангажиментът му към теб е приключил, нали така?

— Точно така — отвърнах сковано.

Можех да попитам накъде е заминал Фин и може би трябваше да го направя. Едва ли беше стигнал далече толкова бързо. И бях сигурна, че ако го попитам, би ми казал, че си е тръгнал, за да защити мен или честта ми, или нещо подобно. Но не ме беше грижа.

Точно в този момент нямаше никакво значение какви са били причините му. Знаех само, че ми е омръзнало да ми разбива сърцето.

9

ПОДЦЕНЕНИЯТ

Тове не можа да реши проблема на Рис, защото неговите способности не работеха по този начин. След като се качих горе, изпратих Рис при Елора, за да се погрижи за него. Можех да го придружа, но предположих, че Елора едва ли имаше желание да ме види отново днес.

Тове се прибра у дома си, за да си почине и аз му благодарих за всичко, което беше направил за мен. Без него не бях сигурна дали щяхме да се измъкнем. Въпреки че Орен действително не беше взел достатъчно сериозни мерки за сигурност, именно Тове бе отворил вратата, обезвреждайки троловете.

Рис се беше заел да помогне на Мат да се настани в една от свободните стаи надолу по коридора. Отидох да видя как вървят нещата и Дънкан с готовност тръгна по петите ми. Трябваше ми доста време да го убедя да почака отвън. Дънкан не се доверяваше на Мат, защото беше човек, но ако смяташе да бъде мой следотърсач, щеше да се наложи да свикне с това.

Мат стоеше по средата на стаята, изглеждайки безпомощен, а той не беше от хората, които се чувстват по този начин. Носеше клин, който му стоеше добре, но тениската му беше прекалено тясна и затова предположих, че му я е заел Рис.

— Как се справяш? — попитах аз, затваряйки тихо вратата на стаята след себе си.

Дънкан беше застанал отвън на пост и не исках да ни чува. Не че възнамерявах да кажа нещо тайно. Просто исках за кратко да бъда насаме с брат си.

— Ъ-ъ... страхотно. — Той ми се усмихна тъжно и поклати глава. — Не знам. Как би трябвало да се справям с всичко това?

— Може да се каже, че се ориентираш добре.

— Нищо тук не ми изглежда реално, нали разбираш? — Мат седна на леглото и въздъхна. — Продължавам да си мисля, че ей сега

ще се събудя и всичко това ще се окаже един много странен сън.

— Знам *точно* как се чувстваш. — Спомнях си колко плашещо и объркващо бе тук всичко, когато дойдох за първи път. И все още ми се струваше такова през голяма част от времето.

— Колко време ще остана тук? — попита Мат.

— Не знам. Дори не съм се замисляла за това. — Пристъпих напред и седнах до него на леглото. Честно казано, искаше ми се да остане тук завинаги, но това щеше да бъде твърде егоистично. — Предполагам, докато нещата отшумят. И *випра* престанат да бъдат заплаха.

— Защо те преследват?

— Това е много дълга история и ще ти я разкажа по-късно. — Искаше ми се той да знае всичко, но няхах сили за такова дълго обяснение. Или поне не сега.

— Но те ще престанат, нали? — попита Мат и аз кимнах, колкото можех по-искрено.

— А дотогава ще останеш тук. Искам да знам, че си в безопасност — рекох аз. Няхах представа как Елора щеше да погледне на това, но не ме интересуваше.

— Да, това ми е познато — каза той с горчивина и сърцето ми се сви от чувство за вина.

— Наистина съжалявам, Мат.

— Можеше да ми разкажеш за всичко това.

— И ти нямаше да повярваш на нито една думичка.

— Уенди. Това съм аз, разбираш ли? — Той се извърна към мен и аз най-накрая го погледнах. — Да, всичко това наистина е невероятно и ако не го бях видял с очите си, щеше да ми бъде още по-трудно да повярвам в него. Но аз *винаги* съм бил на твоя страна. Просто трябваше да ми се довериш.

— Знам. Съжалявам. — Сведох очи. — Но се радвам, че сега си тук и говорим за това. Беше ми трудно да пазя нещата в тайна от теб. И не искам да го правя отново.

— Добре.

— Но трябва да се обадиш на Маги — казах аз. — Трябва да знае къде сме и не бива да се прибира у дома. Не знам дали не биха я отвлекли, за да се доберат до мен.

— Тук в безопасност ли си? — попита Мат. — Искam да кажа, в пълна безопасност?

— Да, разбира се — отвърнах аз с повече увереност, отколкото в действителност чувствах. — Дори и в този момент Дънкан стои отпред на пост.

— Това момче е пълен идиот — рече Мат сериозно и аз се засмях.

— Не, наистина сме в безопасност. Не се тревожи — уверих го аз и се изправих. — Но ти трябва да се обадиш на Маги, а аз трябва да се изкъпя и да си облека някакви мои дрехи.

— Какво да й кажа.

— Не знам — поклатих глава. — Но на всяка цена я убеди да не се прибира у дома.

Обещах на Мат да се видим по-късно и да му разкажа повече, но преди това се нуждаех от малко време за почивка. Дънкан ме последва надолу по коридора и се опита да влезе в стаята ми, но аз не му позволих.

Едва когато бях под душа, си позволих да си поплача, знаейки, че водата ще заглуши хълцанията ми. Дори не знаех защо плача. Отчасти заради това, че Фин ме беше изоставил отново, но главната причина беше, че всичко това ми беше дошло твърде много.

След като се облякох, се почувствах по-добре. Всичко беше завършило благополучно, щом всички бяхме оцелели, макар и с леки поражения. И отгоре на всичко Мат отново беше с мен. Не знаех за колко дълго, но поне сега той знаеше истината.

И най-накрая бях намерила отговор защо *витра* ме преследват толкова настойчиво. Този отговор, разбира се, не правеше нещата по-лесни, но поне хвърляше някаква светлина и това все пак беше нещо.

Като се замислех, отсъствието на Фин беше единственото тъмно петно в картината. Чувствах тъпа болка в гърдите си, но трябваше да я игнорирам. Около мен се случваха твърде много важни неща, за да мога просто да седна и да тъгувам за него.

Бунтувах се срещу това, че отново се беше появил в живота ми. Щеше да бъде по-лесно, ако просто си беше отишъл и не го видех никога повече.

Тръгнах към стаята на Мат и открих, че Рис му прави компания. За мое огромно облекчение Елора го беше излекувала и Рис ми каза, че

скоро трябва да започна моето „обучение“, за да мога да овладеея способностите си. Не знаех какво точно означаваше това, но в този момент не ми се искаше да го разпитвам.

Настаних се на едно меко кресло и реших да разкажа на Мат всичко. Рис му беше казал отчасти някои неща в затвора на Витра, но сега исках да запълня празнотите. И нещо по-важно, смятах, че Мат трябва да го чуе от мен.

Започнах от самото начало и му обясних как Елора ни беше разменила с Рис. Разказах му как Фин е бил изпратен да ни намери и да ме върне обратно, какво означава тук да си принцеса, а също и за обитателите на Трил и техните способности.

През цялото време, докато говорех, Рис не каза нищо, а само следеше разговора ни с жив интерес. Не бях сигурна каква част от нещата му бяха вече известни.

Мат също не каза почти нищо, само от време на време задаваше по някой въпрос. Започна да крачи, когато заговорих, но не изглеждаше разтревожен или смутен. След като свърших, той стоя безмълвно около минута, премисляйки чутото.

— Е? — попитах аз, когато мълчанието му продължи прекалено дълго.

— Ъ-ъ... а вие тук ядете ли нещо? — И той ме погледна въпросително. — Защото аз умирам от глад.

— Да, разбира се — усмихнах се аз с облекчение.

— Не бих нарекъл *храна* онова, което ядат тук — подсмихна се Рис. Той беше седял на леглото, но стана, когато видя, че разговорът отива към края си.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мат.

— Е, ти си живял с Уенди. Знаеш как се храни тя. — Рис осъзна, че може да е казал нещо погрешно и побърза да се поправи. — *Трил* са по-педантични в храненето си. Те не пият газирани напитки и даже не ядат месо.

Мат се втренчи за момент в Рис и след това погледна към мен. Имаше нещо особено в очите на Мат, нещо, което самата аз почувствах за пръв път. Рис току-що беше сложил Мат и себе си в категорията „ние“, докато аз бях включена в противоположната категория „те“.

Никога не бях и не бих могла да мисля за Мат като за нещо по-малко от мен, но ние бяхме различни. Имаше нещо, което ни

разделяше. И въпреки всичките различия между нас, които бяха толкова очевидни, все пак беше странно да осъзная, че ние дори не бяхме от един и същи вид.

— За късмет имам хладилник, пълен с истинска храна — продължи Рис, за да разведри тягостното настроение в стаята. — И освен това съм доста сносен готвач. Питай Уенди.

— Да, наистина е добър — излъгах аз, но вече не бях толкова гладна. Стомахът ми се беше свил и се изненадах, че дори намерих сили да им се усмихна. — Хайде. Да си приготвим нещо за ядене.

Рис смяташе, че ако говори непрестанно, някак си ще поправи малката си грешка и нито аз, нито Мат си направихме труда да разсеем това негово заблуждение. Тръгнахме към кухнята и Дънкан моментално се залепи за мен.

Неговото постоянно присъствие ме дразнеше много повече от това на Фин, макар Дънкан да не беше направил нищо лошо до този момент. Може би причината беше просто в това, че той беше тук, а Фин го нямаше.

Придърпах един стол до кухненския плот и седнах да гледам какво правят Мат и Рис. Рис продължаваше да величае готварските си умения, но веднага щом Мат го видя в действие, реши, че ще е по-добре да вземе нещата в свои ръце. Облегнах брадичка на ръката си, обзета от противоречиви чувства, докато те разговаряха и се шегуваха един с друг.

Отчасти бях развъълнувана заради това, че съдбата им ги беше събрала, както трябваше да бъде от самото начало. Лишаването на Рис от един прекрасен голям брат като Мат беше много жесток страничен ефект от практиките на Трил.

От друга страна, ме гнетеше чувството, че губя своя брат.

— Имаш ли нещо против да си взема малко вода? — попита Дънкан, изваждайки ме от мислите ми.

— Защо трябва да имам нещо против да си вземеш вода? — отвърнах аз и го погледнах така, сякаш беше пълен идиот, но той не забеляза това. Или може би се случваше толкова често, че според него хората просто така си гледаха.

— Не знам. Някои трилове не обичат следотърсачите да пипат нещата им. — Дънкан отиде да си вземе вода от хладилника, докато

Мат се опитваше да научи Рис да подхвърля боровинкови палачинки. Беше почти обяд, но никой от нас още не беше закусвал.

— Какво ще ядеш и ще пиеш тогава, ако нямаш достъп до нещата им? — попитах Дънкан.

— Мога да си купя нещо сам. — Държейки вратата на хладилника отворена, Дънкан ми подаде бутилка вода. — Искаш ли?

— Да, защо не? — свих аз рамене. Той пристъпи към мен и ми я подаде. — Отдавна ли си следотърсач?

— Почти от дванайсет години, мисля. — Дънкан разви капачката на бутилката и дълго пи. — Странно е, че е минало толкова много време.

— Ти наистина ли си най-доброто, с което те разполагат? — попитах аз, опитвайки се да прикрия скептицизма в гласа си.

Връзките на обувките му все още не бяха вързани и той изглеждаше твърде прехласнат от умението на Мат да прави палачинки. Дънкан не излъчваше увереността и педантичността на Фин, но от друга страна, така като че ли ми харесваше повече.

— Не — призна той и ако въпросът ми го беше смутил, това по никакъв начин не пролича. — Но съм сред най-добрите. Външността ми е подвеждаща, но това е една от причините да бъда добър. Хората ме подценяват.

Нещо в начина, по който го каза, ме накара неочаквано да си спомня за филма „Писък“. Може би Дънкан притежаваше частица от онзи непохватен простиച്ък момчешки чар.

— Казвал ли ти е някой, че приличаш на заместник-шерифа Дюи от поредицата „Писък“? — попитах аз.

— Дейвид Аркет ли имаш предвид? — каза Дънкан. — Но аз изглеждам по-добре, нали?

— О, да, определено — кимнах аз. Не можех да си представя, че мога да бъда привлечена от него, но той наистина притежаваше някакво очарование. По негов си начин.

Рис изруга, когато една палачинка падна шумно на пода. Мат търпеливо се опита да му обясни къде е сбъркал и как да поправи грешката си, използвайки същия тон, с който ме беше учил да си връзвам обувките, да карам велосипед, да карам кола. Беше странно да го видя в ролята на по-голям брат на някой друг.

— Уенди! — извика Уила зад гърба ми и аз едва се бях обърнала, когато тя се втурна към мен. Обви раменете ми с ръце и за моя огромна изненада силно ме притисна до себе си. — Толкова се радвам, че си добре!

— Благодаря — казах аз, освобождавайки се от прегръдката ѝ.

Уила Стром беше няколко години по-голяма от мен и единствената *трил* освен Фин, която ме наричаше „Уенди“ вместо „принцесо“, което предполагам ни правеше приятелки. Баща ѝ, Гарет, пък беше единственият приятел на Елора и Уила се беше държала изключително мило и отзивчиво към мен след първото заминаване на Фин. Без нея кръщелната церемония щеше да бъде истински провал, дори и без нахлуването на *витра*.

— Баща ми каза, че *витра* са те отвлекли и никой не знаеше със сигурност какво става. — Уила може да беше превзета, но загрижеността на лицето ѝ беше искрена. — Дойдох тук веднага щом чух, че си се върнала. Толкова се радвам, че си тук.

— Да, аз също — отвърнах, макар да не знаех дали това е вярно или не.

— Дънкан? — Уила го погледна, сякаш току-що беше забелязала, че е тук. — Това сигурно е някаква шега. Не е възможно Елора да те е натоварила да бъдеш неин следотърсач.

— Ето виждаш ли как ме подценяват? — усмихна се Дънкан, който като че ли изпитваше някаква гордост от това.

— О, боже мой! Ще говоря с баща ми. — Уила тръсна глава и подпъхна съвършено поддържаната светлокестенява коса зад ушите си. — Той не може да се справи с това.

— Всичко е наред, всичко е наред — казах аз, свивайки рамене. — Аз съм в двореца. Какво може да ми се случи тук?

Уила ме погледна многозначително, но за щастие, преди да успее да каже нещо, Мат оповести, че закуската е готова. Когато му разказах за Трил, аз за удобство бях пропуснала да спомена за набега на *витра* тук или обстоятелството, че Орен е мой баща. Реших, че тези неща ще го травмират твърде много.

— Ти ще хапнеш ли? — обърна се Мат към Уила. В този момент той раздаваше палачинките и учтив както винаги, беше включил и нея. — Имаме достатъчно за всички.

— Тези боровинкови ли са? — Уила сбърчи нос с вид на човек, който никога не би се докоснал до подобно нещо. — О, без мен.

— Наистина са хубави. — Мат плъзна една чиния към нея.

По причини, които не разбирахме много добре, ние не харесвахме голям брой храни. Ядохме най-вече пресни плодове и зеленчуци. Аз не харесвах никакъв сок, но нямах нищо против малко вино. Палачинките се правеха от бяло брашно и захар и затова никога не са били много привлекателни за мен, но ги ядох от години заради Мат.

— Нали няма да ядеш тези неща? — Уила изглеждаше дълбоко потресена, когато вдигнах вилицата си, готова да я забия в палачинката пред себе си.

Мат беше дал чиния и на Дънкан. Сигурна бях, че палачинките бяха толкова примамливи за него, колкото за мен и за Уила, но той последва примера ми и също взе вилицата си.

— Много са вкусни — отбелязах аз.

През годините неведнъж ме бяха уверявали, че наистина са добри, но нямах представа как някой може да ги яде, след като ги е удавил в сироп, както правеха Мат и Рис. Дънкан и аз отказахме сиропа, защото комбинацията с него беше вече непоносима за нас.

— Готвя за Уенди от години — рече Мат, без да се трогне от реакцията на Уила. — Знам как да приготвям храна, която тя харесва.

В общи линии той действително готвеше добре, но в много случаи ядох разни неща само за да го зарадвам. И също така, за да не гладувам.

— Да, сигурно! — каза Уила подигравателно. — Въпреки че аз не бих се доверила на един *манкс* по анцуг и тениска да ми приготвя палачинки.

— Уила! — казах аз. — Той е мой брат, разбираш ли? Затова престани.

— Какво? — Тя наклони озадачено глава. — О, искаш да кажеш, че той е твоят заварен брат?

— Да. — Взех голямо парче от палачинката и го пяхнах в устата си.

— Но ти знаеш, че той не ти е *истински*...

— Уила! — срязах я с пълна уста и преглътнах. — Наясно съм с нещата. Достатъчно по този въпрос.

— Не съм учудена, че празноглавият Дънкан може да яде това. — Уила приглади дизайнерския си тоалет, опитвайки се да прикрие обидата си от резкия ми тон. — Но ти си принцеса. Той е твърде глупав, за да...

— Хей! — Мат седеше до Дънкан и ядеше, но в този момент спря и я изгледа гневно. — Разбрах. Ти си изтънчена, красива и богата. Браво на теб. Но ако не си готова да ни приготвиш нещо по-добро за закуска, ти предлагам да спреш да мърмориш и да седнеш.

— Уха! — засмя се Рис, очевидно зарадван, че някой е сложил Уила на мястото ѝ.

Самата Уила му направи физиономия, но не каза нищо. Когато Мат се върна към палачинките си, тя седна на стола до мен.

Още от първия миг, в който я бях видяла, Уила се държеше високомерно. Беше мила към мен, защото смяташе, че сме равни, но отношението ѝ към всички останали беше различно.

— Жадна съм — каза тя нацупено малко по-късно.

Дънкан машинално тръгна да ѝ донесе вода, но Мат поклати глава и го спря. Не съвсем уверен дали постъпва правилно, Дънкан се върна на мястото си. Като следотърсач той беше прекарал голяма част от живота си, прислужвайки на подменени деца на Трил. Следотърсачите бяха смятани за низш персонал и точно по този начин се отнасяха към тях и повечето членове на кралското семейство.

— Знаеш къде е хладилникът — каза Мат, докато ядеше.

Уила отвори уста, но не каза нищо. Тя се обърна към мен, надявайки се да ѝ се притека на помощ, но аз само свих рамене. В края на краищата тя наистина знаеше къде е хладилникът.

След кратък размисъл Уила се отправи към хладилника. Рис се подсмихна тихо, но Мат му даде знак да мълчи.

Лично на мен всичко това ми изглеждаше много странно. В миналото Фин беше служил като следотърсач на Уила и беше спазвал задълженията си по най-стриктен начин. Но тя никога не го слушаше, нито хранеше към него такова уважение, каквото показваше към Мат, който според установените норми на Трил беше на много по-ниско социално ниво от Фин.

През десетината минути, откакто се познавах, Мат беше успял да я укроти по-добре от всеки друг досега.

Уила се въртя около мен през останалата част от следобеда и когато дойде време да се раздели с Мат и Рис, на лицето ѝ се изписа облекчение. Рис искаше да поиграем на някаква военна видеоигра, но на мен не ми беше до това.

Двете с Уила останахме в стаята ми. Дънкан стоя пред вратата ми известно време, но накрая се смилих над него и го поканих да влезе и да седне.

Уила се зае да подрежда дрехите ми, защото обичаше да прави това, а аз лежах на пода, наблюдавах я и си мислех колко странен е животът ми. Редът, който се опитваше да постигне в гардероба ми, оставаше непонятен за мен, въпреки че се опита да ми обясни каква е идеята ѝ. И през цялото време ми разказваше колко добре върви обучението ѝ. Уила имаше власт над вятъра — способност, с която не се гордееше особено допреди нападението на *витра*. Сега обаче искаше да овладее способностите си в максимална степен.

Тя предполагаше, че моето обучение ще започне веднага и смяташе, че трябва да бъде по-подготвена от всички останали тук.

Вечерта продължи в същия дух и аз бях изненадана, когато Уила се присъедини към нас за вечеря. Този път дори яде от храната, която беше приготвил Мат и имах чувството, че целият свят се преобръща наопаки.

Легнах си скоро след това и се въртах в леглото през цялата нощ. Умът ми беше твърде възбуден, за да съм в състояние да заспя дълбоко. Като че ли едва се бях унесла, когато някой ме разтърси. Отблъснах натрапника и се сгуших по-дълбоко под завивките си.

Едва след като бях заровила глава във възглавницата си, осъзнах, че би трябвало да съм разтревожена, че има някой в стаята ми. Особено като се имаше предвид, че мога да бъда отвлечена от зли тролове и какви ли не други врагове.

10

ДИСЛОЦИРАНЕ НА СИЛИТЕ

— По дяволите! — извика Тове Кронер и се отдръпна рязко от леглото ми.

Бях подскочила, готова да нападна онзи, който ме беше събудил. Оказа се, че е Тове и все още не знаех какво съм му сторила.

Според мен не бях направила нищо друго, освен да се надигна бързо в леглото. Но Тове стоеше малко встрани, притиснал длани към слепоочията си. Беше се привел и тъмната му коса падаше над лицето му.

— Тове? — Спуснах крака от леглото и станах. Той не отговори и аз пристъпих към него. — Тове? Добре ли си? Направих ли ти нещо?

— Да. — Той поклати глава и се изправи. Очите му бяха затворени, но беше свалил ръце от главата си.

— Съжалявам! Какво направих?

— Не знам. — Тове отвори уста широко и разтегли челюстта си, все едно току-що е бил ударен през лицето. — Дойдох да те събудя за обучението ти. И ти...

— Ударих ли те? — подканих го аз да продължи.

— Не, нещо се случи в главата ми. — Той остана загледан за кратко в празното пространство. — Права си. Беше като че ли някой да ме удари през лицето, но вътре в главата ми.

— За какво говориш? — попитах аз, все по-озадачена от описанието му.

— Правила ли си нещо подобно преди? Може би, когато си уплашена? — Той се обърна към мен, пренебрегвайки въпроса ми и търсейки отговор на своя.

— Не знам. Но аз не знам дори какво съм направила.

— Хм. — Той въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Твоите способности все още се развиват. В скоро време трябва да се оформят напълно и може би това е част от процеса. Или може би причината е в мен.

— Какво?

— Защото съм екстрасенс — припомни ми Тове. — Твоята аура е много тъмна днес.

Той не можеше да чете в умовете на другите или нещо подобно, но чувстваше нещата. Аз проектирах мисълта си, като по този начин влизах в съзнанието на хората също като Елора и използвах внушение, докато Тове долавяше нещата, виждаше аури и беше по-възприемчив за идеи.

— Какво означава това? — попитах аз.

— Че си нещастна — отговори Тове разсеяно и тръгна към вратата. — Побързай. Облечи се. Чака ни много работа.

Той излезе от стаята ми, преди да успея да го попитам друго и аз реших, че не разбирам какво точно Уила намираше у него. Не бях сигурна дали наистина го харесва, или е привлечена от влиятелното му семейство. Кронерови бяха вторите претенденти за короната, и по-специално Тове, ако аз не можех да изпълня задълженията си.

Но Тове все пак беше привлекателен. Естествените му къдрици бяха блестящи и меки, въпреки че бяха доста дълги и буйни и падаха зад ушите му. Кожата му се отличаваше с един особен зеленикав оттенък — приглушения цвят на горски мъх, характерен за някои от по-могъщите представители на *трил*. Никой тук нямаше такъв цвят на кожата, с изключение може би на майка ми, но дори и нейната беше по-светла от тази на Тове.

Нямах представа защо точно Тове трябваше да ме обучава. Не бях сигурна дали Елора го одобряваше, въпреки че беше от влиятелен род. Освен това той беше много разсеян и някак странен.

Тове притежаваше най-силните паранормални способности сред всички други, които бях срещала в Трил. Това беше доста необичайно, защото мъжете тук обикновено бяха по-слаби от жените.

Аз исках да овладее способностите си и щеше да бъде по-добре да прекарам деня си, правейки нещо друго, вместо да тъна в самосъжаление. Облякох се бързо и когато излязох от стаята си, видях Тове да си бъбри с Дънкан.

— Готова ли си? — попита той, без да ме поглежда, и тръгна надолу по коридора, преди да дочака отговора ми.

— Дънкан, не е нужно да идваш с нас — казах аз, догонвайки Тове. Дънкан, който ме беше последвал, забави крачка.

— Може би е по-добре все пак да дойде — рече Тове, прибирайки косата си зад ушите.

— Защо? — попитах аз, но Дънкан се усмихна, зарадван, че ще участва.

— Нужен ни е някой, върху когото да се упражняваш — отвърна Тове делово и усмивката на Дънкан моментално изчезна.

— Къде отиваме? — Почти тичах, за да не изоставам от Тове и ми се искаше поне малко да забави ход.

— Чу ли това? — Тове се закова на място и Дънкан едва не се блъсна в него.

— Кое? — Дънкан се огледа, сякаш очаквайки всеки момент да бъдем нападнати иззад някоя затворена врата.

— Аз не чух нищо — казах.

— Да, разбира се, че не си. — Тове махна с ръка.

— Защо да се разбира? Какво означава това?

— Защото ти си тази, която издаде звука — въздъхна Тове, все още гледайки към Дънкан. — Сигурен ли си, че не чу нищо?

— Да. — Дънкан завъртя глава към мен, сякаш се надяваше да хвърля някаква светлина върху припадничавото поведение на Тове, но аз само свих рамене. Нямах никаква представа за какво говореше той.

— Тове, какво става? — попитах високо, за да ми обърне внимание.

— Трябва да бъдеш внимателна. — Той наклони леко глава, заслушвайки се. — Сега си тиха. Но когато си разстроена, гневна, уплашена или ядосана, изпращаш разни сигнали. Предполагам, че не можеш да се контролираш. Аз ги долавям, защото съм чувствителен. Дънкан или един обикновен *трил* не могат, защото не ги насочваш към тях. Но ако аз чувам тези неща, значи и други биха могли да ги чуят.

— Но аз не съм казала нищо! — възкликнах, все по-озадачена.

— Ти си помисли: „Иска ми се да върви по-бавно“ — рече Тове.

— Изобщо не съм използвала внушение или нещо подобно — отвърнах смаяна.

— Знам. Затова трябва да овладееш способностите си — увери ме той и отново тръгна по коридора.

Слязохме на долния етаж. Не бях сигурна къде точно ни водеше, но определено бях изненадана, когато видях къде сме се озовали — балната зала, която беше опустошена от нападението на *витра*. Някога

тя беше толкова пищна, сякаш извадена от приказка на „Дисни“. Мраморни подове, бели стени със златни орнаменти, прозрачен купол и диамантени полилеи.

След атаката вече далеч не изглеждаше така. Стъкленият таван беше разбит и на негово място беше опънат полупрозрачен син брезент, който придаваше на стаята странен син отблясък. Разбитите полилеи и стъкла все още бяха разпилени по пода, както и парчетата от счупени маси и столове. Стените и подът бяха почернели от избухналия пожар и дима.

— Защо сме тук? — попитах. Гласът ми все така отекуваше заради размерите на стаята, но беше смекчен от брезента над главите ни.

— Тук ми харесва. — Тове протегна ръцете си напред и с помощта на телекинетичните си способности отблъсна разпилените отломки настрани.

— Кралицата знае ли, че сме тук? — Дънкан се чувстваше некомфортно в тази зала и аз се опитах да си спомня дали го бях виждала тук по време на нападението. Онази вечер бях разсеяна и бях срещнала твърде много хора, за да съм сигурна в каквото и да било.

— Не знам — отвърна Тове, свивайки рамене.

— А тя знае ли изобщо, че ме обучава? — Той кимна, оглеждайки се с гръб към мен. — И защо точно ти ме обучава? Твоите способности са различни от моите.

— Подобни са. — Тове се обърна и ме погледна. — И освен това няма двама души, чиито способности да са едни и същи.

— Обучавал ли си някого другиги преди това?

— Не. Но аз съм най-подходящия за целта — рече той и започна да навива ръкавите на ризата си.

— Защо? — не спирах да питам аз и видях, че на лицето на Дънкан беше изписано същото скептично изражение като моето.

— Ти си твърде силна за всеки друг. Никой освен мен не би могъл да разгърне твоя потенциал, защото те не го разбират по начина, по който го разбирам аз. — Тове беше приключил с навиването на ръкавите си и сложи ръце върху бедрата си. — Готова ли си?

— Да, предполагам — съгласих се аз, без да съм много наясно за какво точно трябва да съм готова.

— Премести тези неща. — Той махна неопределено с ръка към боклуците по пода.

— Искаш да кажеш с ума си? — Поклатих глава. — Не мога да го направя.

— Опитвала ли си? — възрази Тове и очите му проблеснаха.

— Всъщност... не — признах аз.

— Направи го.

— Как?

— Виж го в ума си — сви той отново рамене.

— Наистина умееш да обясняваш нещата — въздъхнах аз.

Тове се засмя, но аз изпълних нареждането му. Реших да започна с нещо малко и си избрах един счупен стол, който лежеше наблизко. В началото се концентрирах. Знаех единствено как да използвам способността си за внушение и ми хрумна да опитам нещо подобно. Започнах да повтарям в ума си: *Искам този стол да се отмести, искам...*

— Не! — каза Тове, прекъсвайки ме. — Мислиш по грешен начин.

— И как според теб трябва да мисля?

— Това не е одушевено същество. Не можеш да му кажеш какво да прави. *Ти* трябва да го преместиш — рече Тове, сякаш това изясняваше нещата.

— Как? — попитах аз отново, но той не ми отговори. — Би ме улеснил, ако ми кажеш.

— Не мога да ти кажа. Не става по този начин.

Промърморих няколко неприлични забележки, обръщайки се отново към стола, готова да пристъпя към действие.

Значи не можех да кажа на стола да се премести. Аз трябваше да го преместя. Как се трансформираше това в мисъл? Присвих очи, надявайки се, че това може да помогне някак и повторих: *Премести стола, премести стола.*

— Виж сега какво направи — каза Тове.

Не мислех, че съм направила каквото и да било, но след това видях Дънкан да върви към стола.

— Дънкан, къде отиваш? — попитах.

— Аз, ъ-ъ... да преместя стола, предполагам. — Той изглеждаше объркан и когато вдигна стола, ме погледна още по-озадачено. — Но не

знам къде да го сложа.

— Където и да е — казах разсеяно и се обърнах към Тове. — Аз ли направих това?

— Разбира се, че ти. Чувах те съвсем ясно как повтаряш мантрата си и ако беше по-съсредоточена, аз щях да бъда този, който щеше да вдигне стола. — Той скръсти ръце пред гърдите си и ме погледна почти неодобрително.

— Това не беше волево усилие. Дори не гледах към него.

— Което прави нещата още по-лоши, нали? — Гласът на Тове звучеше искрено.

— Не разбирам — рече Дънкан. Той остави стола и изпълнил вече задължението си, тръгна към нас. — Какво точно очакваш от нея?

— Трябва да се научиш да контролираш енергията си, преди някой да пострада. — Тове ме погледна строго, спирайки смело зеленикавите си очи върху мен в продължение на минута. Сетне махна с ръка около главата си също както Локи, когато ми обясни как е разбрал, че съм използвала внушение. — Ти излъчваш толкова много неща. Това е нещо като...

— Статично електричество? — подхвърлих аз.

— Точно така! — Той щракна с пръсти и ме посочи с ръка. — Трябва да регулираш този поток, да овладееш честотите си, също като радио.

— Много бих искала. Просто ми кажи как!

— Това не е като да завъртиш някаква ръчка. Нямаме копче за пускане и спиране. — Тове обикаляше из стаята, следвайки бавно някакъв широк, невидим кръг. — Това е нещо, което трябва да усвоиш постепенно. По същия начин както малките деца се учат да ходят до тоалетната. Трябва да се научиш кога да стискаш и кога да ходиш.

— Това е доста секси аналогия — отбелязах аз.

— Ти можеш да преместиш стола. — Тове се закова изведнъж на място. — Но това може да почака. Трябва да се научиш да контролираш своята способност за внушение. — Той погледна към Дънкан. — Дънкан, нали нямаш нищо против да експериментираме върху теб?

— Ъ-ъ... предполагам, че не. — В действителност Дънкан не знаеше как да отговори, но предполагах, че като мой следотърсач нямаше и право на друг отговор.

— Кажи му да направи нещо. Каквото и да е. — Той наклони глава, наблюдавайки Дънкан и после се обърна към мен. — Но се постарай да мога да го чуя.

— Как? Та аз дори не знам как ме чуваш.

— Концентрирай се. Трябва да фокусираш енергията си. Това е най-важното.

— Как? — повторих аз.

Той продължаваше да иска от мен разни неща, без да ми дава необходимия ключ за тях. Със същия успех можеше да поиска да построя космически кораб. Не знаех какво да правя.

— Ти беше по-концентрирана, когато беше с Фин — каза Тове. — Беше, така да се каже, по-заземена, както става с електричеството.

— Е, той не е тук — троснах се в отговор.

— Това няма значение. Той всъщност не прави нищо — продължи Тове невъзмутимо. — Ти си тази, която има сила. И по някакъв начин успяваш да се заземиш, когато е наблизо. Как става това?

Не исках да мисля за Фин и за това как се чувствах, когато беше наблизо. Приветствах идеята да се обучавам, защото се надявах, че това ще отвлече мислите от него. А сега Тове ми казваше, че Фин е ключът към моя успех. Няма що.

Вместо да се разкрещя на Тове, аз се отдалечих няколко крачки. Комбинацията от това да знае всичко и неспособността му да обясни нещо смислено ме изваждаше от равновесие. Протегнах ръце и разкърших врата си, за да намаля вътрешното си напрежение. Дънкан понечи да каже нещо, но Тове му даде знак да мълчи.

Фин. Какво правех различно, когато Фин беше около мен? Той ме влудяваше. Караше сърцето ми да бие бързо, сърцето ми да се свива и не можех да сваля очи от него. Когато беше наблизо, не бях в състояние да мисля за каквото и да било друго.

И точно това беше отговорът. Беше прекалено просто.

Когато Фин беше край мен, аз се фокусирах върху него. Това обуздаваше енергията ми по някакъв начин. Ако разумът ми беше концентриран върху нещо, това по някакъв начин възпираше подсъзнанието ми. Може би губех контрол над енергията си, просто защото се опитвах да не мисля за Фин.

Фин не беше ключът. Но когато бях с него, позволявах на ума си да се концентрира. А когато не бях, се опитвах да не мисля за нищо, защото всичко ми напомняше за него. Мислите ми се разпиляваха и се лутаха във всевъзможни посоки.

Затворих очи. Мисли за нещо. Фокусирай се върху нещо.

Първото нещо, за което се сетих, както винаги беше Фин, но аз го отблъснах. Можех да мисля и за друго. След това за моя огромна изненада в ума ми се мярна образът на Локи и аз моментално го пропъдих оттам. Не исках да се концентрирам върху него. И всъщност върху който и да било друг.

Замислих се за градината зад двореца. Тя беше прелестна и аз много я харесвах. Елора я беше нарисувала красиво в една своя картина, но тя не предаваше пълното ѝ великолепие. Спомних си уханието на цветята, хладната трева под босите ми крака и потока, който ромолеше наблизко.

— Опитай сега — предложи Тове.

Извърнах се към Дънкан. Той беше пъхнал ръце в джобовете си и преглътна, сякаш се боеше да не го зашлевя. Държейки образа на градината в съзнанието си, започнах да си повтарям: „Изсвирукай «Трепкай, трепкай, малка звездице»“. Това беше нещо съвсем банално, но точно такава беше и целта ми. Не исках да го нараня.

Лицето му се отпусна, очите му станаха безизразни и той започна да подсвирква. Доволна от себе си, аз се обърнах към Тове.

— Е? — попитах с надежда.

— Не чух нищо — усмихна се Тове. — Чудесна работа.

Продължих да опитвам разни неща върху Дънкан през останалата част от деня. След като се убеди, че не боли, той се успокои напълно и прие нещата много спортистки, имайки предвид, че го карах да подсвирква, да танцува, да пляска с ръце и какво ли още не.

По-нататък Тове ми обясни какво се беше объркало с Рис, за да не може да седне. Колкото повече фокус и сила влагах в опитите си за внушение, толкова по-траен ставаше ефектът от него.

Рис беше човешко същество и умът му беше по-податлив от този на *трил*, което го правеше и по-предразположен за мисловен контрол. При него не беше нужно да прибъгвам до никакво усилие, а в действителност аз бях използвала много повече енергия, отколкото

беше необходимо. В този смисъл трябваше да се науча да контролирам силата на внушението си.

Аз, разбира се, можех да отменя всяка своя команда, както и бях направила с Рис, заставяйки го първо да седне и след това да стане. Но когато енергията ми беше нефокусирана, можех да въздействам на хората дори неволно, както в случая с Дънкан, когато го накарах да премести стола.

Прекарах останалата част от деня, опитвайки се да контролирам енергията си, тъй като това можеше да бъде потенциално опасно. Привечер бях вече напълно изтощена. Не направихме почивка за обяд, но тъй или иначе бях твърде уморена, за да имам някакъв апетит. Тове се опита да ме увери, че накрая всичко това ще стане моя втора природа като дишането и премигването, но начинът, по който се чувствах точно сега, ме караше да се съмнявам в думите му.

Изпратих Тове до входната врата и след това тръгнах към стаята си, за да си взема душ и да поспя. Дънкан също се прибра да подремне, осмелявайки се да ме остави сама за известно време. Да играе ролята на морско свинче, беше уморително и за него.

На път към стаята си обаче бях забавена от неочаквана среща.

— Това е кралица Сибила — чух да казва Уила, сочейки една картина на стената. Мат стоеше до нея, любувайки се на платното. — Тя е един от най-почитаните владетели. Мисля, че е управлявала по времето на Войната на дългата зима, която е била дори по-страшна, отколкото предполага името ѝ.

— Дългата зима? — каза иронично Мат и тя се засмя. Звукът беше приятен и доколкото си спомнях, не я бях чувала да се смее така преди.

— Знам, звучи глупаво. — Тя беше хванала косата си на опашка, което ѝ придаваше по-палав вид, и сега я приглади с ръка. — Честно казано, повечето от тези неща са доста глупави.

— Сигурно е така — усмихна се Мат.

— Здравейте — казах аз колебливо, тръгвайки към тях.

— О, здрасти! — Уила се усмихна още по-широко и двамата се обърнаха към мен.

Както обикновено тя беше облечена много шик и изглеждаше зашеметяващо. Блузата ѝ беше с дълбоко деколте и диамантената ѝ висулка лежеше точно над цепката на гърдите ѝ. Носеше много

скъпоценности: гривна-амулет, верижка на глезена, обеци и пръстени, но всичко това беше нещо типично за Трил. Ние бяхме омагьосани от бижутата и макар да не бях толкова тежък случай като Уила, аз винаги бях имала слабост към пръстените.

— Къде беше? — попита Мат, но в тона му нямаше раздражение или гняв, а само любопитство.

— Обучавах се с Тове — отвърнах с надеждата разговорът да се отклони в друга посока. Очаквах Уила да изпищи и да се впусне да ме разпитва за него, но вместо това тя не демонстрира никакво вълнение. — А вие какво правите?

— Аз идвах при теб, когато видях брат ти да се мотае наоколо като изгубено кутре. — Тя се засмя тихо, а той поклати глава и се почеса по тила.

— Не съм бил като изгубено кутре. — Мат се ухили, но бузите му пламнаха. — Просто нямаше какво да правя.

— Да. И затова реших да го разведа наоколо. — Уила махна с ръка към лабиринта от коридори. — И да се опитам да го запозная с твоето внушително родословие.

— Кое то така и не ми стана ясно — отбеляза Мат почти уморено.

— Както и на мен — признах аз, при което и двамата се засмяха.

— Гладни ли сте? — попита Мат и аз се зарадвах, че отново се интересува от такива тривиални неща, като например дали съм гладна. — Тъкмо се канех да сляза долу и да приготвя вечеря за себе си, за Рис и за онова момиче със странното име.

— Рианон? — попита Уила.

— Да, за нея говорех — кимна Мат.

— О, тя е много мила — каза Уила и аз останах с отворена уста.

Рианон беше *мансклигът* на Уила или с други думи подмененото момиче, на чието място Уила беше дошла при раждането ѝ. Тя действително беше очарователна и добра приятелка на Рис, но никога не бях чувала Уила да говори за нея по този начин.

— Тя и Рис излизат ли заедно? — попита Мат, поглеждайки към Уила.

— Не знам. Няма съмнение, че тя си пада по него, но не съм сигурна какво той чувства към нея. — В тона на Уила имаше радостни нотки, което беше странно, защото обикновено когато говореше за Рис или който и да е друг *манкс*, гласът ѝ издаваше само отегчение.

— Е, какво ще кажеш? — Мат се обърна към мен. — Ще вечеряш ли нещо?

— Не, благодаря — поклатих глава. — Страшно съм уморена. Имам нужда от един душ и малко сън.

— Сигурна ли си? — попита Мат и аз кимнах. — А ти, Уила? Имаш ли някакви планове за вечеря?

— Ъ-ъ, не. — Тя му се усмихна. — С удоволствие бих хапнала нещо.

— Страхотно — рече Мат.

Побързах да се измъкна от този разговор, защото ми изглеждаше прекалено чудат, за да го проумея. Най-напред Уила се смееше. След това наричаше Мат мой брат, без да подхвърля в допълнение някакви ехидни забележки. Говореше мили неща за Рианон и беше готова да яде храна, приготвена от *манкс*.

Не исках да разсъждавам над поведението на Мат, но то някак си... не ми се струваше съвсем нормално. Не разбирах точно какво става, но изпитах облекчение, когато се разделих с тях.

11

МАЛКА ЗВЕЗДА

Поредният дълъг ден от моята подготовка не помогна с нищо. Контролът ми ставаше все по-надежден, което беше добре. Но от това не ми олекваше и ми беше все по-трудно да не мисля за Фин. Смятах, че с течение на времето нещата ще се уталожат, но грешах. Болката ми като че ли само се усилваше.

Прекарахме сутринта в тронната зала, където не бях допускана преди. Това всъщност беше атриум със сводест стъклен купол, който се издигаше високо нагоре. Залата беше кръгла, с овални стени, а тази зад тронове беше изцяло от стъкло. Увивни растения пълзяха върху сребърните и златните орнаменти върху стените, напомняйки ми за фасадата на двореца отвън.

Имайки предвид височината на тавана, самата зала не изглеждаше особено голяма, но не беше и нужно да бъде такава. Тове отбеляза хладно, че тя се използва главно за посрещане на високопоставени сановници.

В средата на помещението стоеше самотен трон, тапициран с великолепно червено кадифе. От двете му страни имаше два по-малки стола, но те не бяха толкова изящни. Вместо от дърво тронът беше изработен от платина, в която бяха вплетени ажурни орнаменти. В метала бяха инкрустирани диаманти и рубини.

Приблжих се към него и докоснах предпазливо мекото кадифе. То изглеждаше твърде ново и пухкаво, за да допусна, че някой е сядал някога върху него. Масивните метални облегалки бяха изненадващо гладки под върховете на пръстите ми. Прокарах ръка по едната от тях, проследявайки сложната мрежа от орнаменти.

— Освен ако не смяташ да преместиш това нещо с ума си, ти предлагам да започнеш да се упражняваш — рече Тове.

— Защо дойдохме тук? — Отдръпнах се от трона и се обърнах към него. Не знам защо, но в Тове имаше нещо, което ме омагьосваше и ми създаваше едно особено усещане за реалност.

— Харесва ми простора тук. — Той махна неопределено към залата. — Това ми помага да мисля. В балната зала днес ще правят ремонт и затова трябваше да се преместим.

Почти неохотно се отдалечих от трона и тръгнах към него, подготвяйки се за тайнствения урок, който беше подготвил за мен днес. Както обикновено Дънкан стоеше малко встрани, но този път нямаше да имаме нужда от неговите услуги като опитно зайче. Тове отново искаше от мен да се науча да владее мислите си, но този път използваше тактика, която беше още по-непонятна.

Стоях с лице към стената и броях до хиляда, като в същото време трябваше да си представям градината и да използвам способността си за внушение. Тъй като в този случай то не беше насочено конкретно към никого, не бях много сигурна как щеше да се разбере дали нещо се получава, но Тове каза, че главното е да се науча да свивам психическите си мускули. Умът ми трябваше да свикне да жонглира с множество идеи, някои от тях съвсем противоположни, докато се науча да контролирам този процес.

Докато се упражнявах, Тове лежеше на студения мраморен под. Накрая Дънкан се умори и се настани на трона, провесвайки единия си крак над облегалката. Това леко ме подразни, но тъй като не знаех точно защо, не казах нищо. Не бях поддръжник на аристокрацията и нямаше да се застъпвам за нея пред Дънкан.

— Как се справяш? — попита Тове, заговаряйки за първи път от около половин час. Ние всички мълчахме, докато се опитвах да овладее онова, което се предполагаше, че трябва да овладее.

— Фантастично — промърморих аз.

— Добре. Да добавим тогава и песен. — Той вдигна глава към светлия отвор на тавана, наблюдавайки облаците, които се носеха над нас.

— Какво? — Спрях да броя и работя над внушението си, за да се обърна към него и да го погледна. — Защо?

— Все още те чувам — каза Тове. — Вече е по-слабо и прилича на бръмченето, което идва от електропроводите. Трябва да смекчиш шума в главата си.

— И смяташ, че правенето на един милион неща едновременно ще помогне? — попитах скептично.

— Да. Ти ставаш по-силна, което означава, че все по-добре контролираш нещата. — Той легна отново на пода, приключвайки темата. — Сега добави песен.

— Коя например? — въздъхнах аз, обръщайки се към стената.

— Само да не е „Трепкай, трепкай, малка звездице“. — Дънкан направи физиономия. — По някаква причина това нещо ми се е набило в главата.

— Винаги съм бил пристрастен към „Бийтълс“ — рече Тове.

Погледнах към Дънкан, който се усмихна изненадано. Въздъхнах отново и запях „Елинон Ригби“. На няколко пъти обърках думите, но Тове не се оплака, което беше добре. И без това ми беше достатъчно трудно да усъвършенствам способностите си, припомняйки си текст на песен, която не бях чувала от години.

— Надявам се, че не ви прекъсвам. — Гласът на Елора сложи край на всякакво подобие на концентрация, каквато бях постигнала, след което спрях да пея и се обърнах към нея.

Дънкан побърза да стане от трона, но не и преди да зърна заплашителния поглед, с който тя го стрелна миг преди това. Той сведе глава, скривайки с косата си червените петна, които избиха по бузите му.

— Всъщност не — казах аз. За първи път се радвах да видя Елора, тъй като появата ѝ поне за кратко щеше да сложи край на мъките ми.

Тя огледа стаята с известно презрение, но не бях сигурна какво точно предизвика неодобрението ѝ, защото допусках, че бе имала някакво, макар и малко, участие в окончателната ѝ подредба. Тя пристъпи напред, при което дългата ѝ рокля се завъртя около краката ѝ. Тове не стана от пода, наблюдавайки я с бегъл интерес.

— Мога ли да остана за малко насаме с принцесата? — попита Елора, без да поглежда към никого. Бе успяла да застане така, че да е с гръб и към трима ни едновременно.

Дънкан промърмори някакво извинение и побърза да излезе от залата, препъвайки се в собствените си крака. Тове тръгна бавно към вратата, винаги доволен сам да определя скоростта, с която прави нещата. Той прокара пръсти през рошавата си коса и подхвърли, че ще дойде отново, когато приключим.

— Никога не съм обичала тази стая — рече Елора, когато останахме сами. — Винаги ми е приличала повече на оранжерия, отколкото на тронна зала. — Разбихах идеята, възплътена в интериора наоколо, който трябваше да подчертае по-дълбоката ни връзка с природата, въпреки че не я споделях.

— На мен лично ми харесва. — Знаех какво имаше предвид, но залата наистина беше красива и всичките тези стъклени стени и куполи я правеха да изглежда някак величествена.

— Твоят „приятел“ е настанен в двореца. — Тя подбираше думите си внимателно, вървейки към трона. Сетне прокара пръсти по облегалките, както бях направила и аз, проследявайки орнаментите с ноктите си, които бяха с тъмен маникюр.

— Моят приятел?

— Да. Момчето... Мат, нали така? — Тя вдигна глава и срещна погледа ми, за да види дали не греша.

— Имаш предвид моя брат — казах бавно.

— Не го наричай така. Мисли си за него както искаш, но ако някой те чуе да казваш, че ти е... — Гласът ѝ заглъхна. — Колко време ще остане при нас?

— Докато реша, че е безопасно за него да си тръгне. — Бях изпънала гръб, готова за поредния сблъсък с нея, но тя не каза нищо. Само кимна веднъж и погледна към прозореца. — Предполагам, че няма да се опиташ да ми попречиш?

— Аз съм кралица не от вчера, принцесо — отвърна тя, усмихвайки се едва-едва. — Знам как да избирам битките, в които да вляза. И подозирам, че точно тази едва ли ще мога да спечеля.

— Значи не възразяваш? — попитах аз, неспособна да скрия изненадата в гласа си.

— Всеки трябва да се научи да понася нещата, които не може да промени — отговори Елора простишно.

— Искаш ли да се запознаеш с него или нещо такова? — Не бях сигурна какво точно се очакваше от мен. Не знаех защо бе дошла да говори с мен, ако не за да ми каже, че съм направила нещо погрешно или за да ми попречи да направя нещо. Това като че ли бяха единствените случаи, когато ме посещаваше.

— Убедена съм, че ще се запозная с него, когато дойде подходящият момент. — Елора приглади черната си коса и направи

още няколко крачки към мен. — Как върви обучението ти.

— Добре — свих аз рамене. — Не разбирам много, но предполагам, добре.

— Погаждате ли се с Тове? — Тъмните ѝ очи отново срещнаха моите, изучавайки ме.

— Да. Той е чудесен.

Каквото и да видя в мен, я зарадва, защото тя кимна и се усмихна.

Разговорът ми с Елора трая още няколко минути, през което време продължи да ме разпитва за обучението ми, след което интересът ѝ почти веднага отслабна и тя се извини, че има някакъв ангажимент.

Щом си тръгна, Тове се върна, за да продължим работата си, но аз му предложих вместо това да обядваме. Когато слязохме в кухнята, заварихме там Мат, който приготвяше нещо за себе си и за Уила. Рис беше на училище и те всъщност бяха сами.

Уила хвърли едно гроздово зърно към Мат и когато той ѝ го метна обратно, тя се ухили. Дори и да забеляза нещо необичайно в техните шегички и закачки, Тове не каза нищо, но той така или иначе почти не вдигна глава от чинията си. През цялото време мълчеше, докато аз наблюдавах озадачено Мат и Уила.

Хапнах набързо, след което Тове и аз се върнахме към работата си, а Мат и Уила продължиха да се хранят. Не че някой от тях даде вид, че е забелязал или го е грижа за оттеглянето ни.

През останалата част от деня не ми остана много време да мисля за странното поведение на Мат и Уила. Обучението ми продължи в тронната зала в същия дух както сутринта и към края на деня бях вече много уморена, но не казах нищо и продължих да работя, докато Тове не обяви, че приключваме.

След като той си тръгна, Дънкан ме последва на горния етаж, защото очевидно не можех да се отърва от него по никакъв начин. Искях да бъда сама, но вместо това го пуснах в стаята си. Струваше ми се странно и жестоко да го карам да виси пред вратата ми в коридора през цялото време.

Знаех, че той е мой бодигард, но от друга страна, не беше никакъв глупак в костюм със слушалка в ухото. Той беше момче с

тесни джинси и ми беше трудно да се държа с него като с някой от персонала.

— Не разбирам какво толкова не ти харесва тук — отбеляза Дънкан, любувайки се на стаята ми.

— Не съм казала, че не ми харесва — отвърнах аз, но не знаех дали това не е самата истина.

Косата ми беше хваната високо на разбъркан кок, но аз я пуснах да падне и прокарах пръсти през плетеницата от къдрици. Дънкан разгледа вещите на бюрото ми, докосвайки компютъра и CD-то, което би ме накарало да откача, ако някои от тези неща бяха наистина мои. Всичко тук вървеше заедно със стаята. И макар това да беше моята стая, нещата, които заварих тук, ми бяха чужди.

— Защо избяга? — Дънкан взе един диск на „Фал Аут Бой“ и се загледа в списъка с песните.

— Мислех, че знаеш защо. — Легнах в леглото си и потънах сред купчината от одеяла и възглавници. Сгънах една възглавница под главата си, така че да го виждам по-добре. — Стори ми се, че ти си наясно с нещата.

— Кога? — Той остави диска и се обърна към мен. — Аз никога не създавам впечатлението, че съм наясно с нещо.

— Това е така — съгласих се аз и бутнах една тъмна къдрица от челото си. — Но когато дойде в дома ми да ме вземеш, ми се стори, че знаеш защо.

Когато го срещнах за първи път, той беше казал нещо. Не можех да си спомня точно какво, но в думите му имаше намек, че знае за случилото се между мен и Фин. Или най-малкото знаеше, че Фин е бил отпратен заради чувствата му към мен.

В действителност вече не бях сигурна в чувствата на Фин. Съмнявах се, че все още са истински, ако някога изобщо са били такива. Ние бяхме лежали на същото това легло и се бяхме целували прегърнати. Аз бях готова да стигнем по-далече, но Фин бе спрял нещата, казвайки, че не иска да ме разстройва. Но е възможно изобщо да не ме е желал.

В противен случай нямаше да си тръгне просто така. Не би могъл.

— Не знам за какво говориш — поклати глава Дънкан. — Не мисля, че някога съм разбирал защо си тръгна.

— Значи съм си въобразила. — Претърколих се по гръб, така че да гледам към тавана. Преди да успее да ме попита нещо повече за това, смених темата. — Какво се случи с вас тогава?

— Кога? — Оставяйки CD-то, той започна да разглежда малката библиотека в стаята ми. Книгите не бяха точно ужасни, но всички принадлежаха на Рис и Рианон и не ми бяха съвсем по вкуса. С изключение на един роман на Джери Спинели, не бих посегнала към нито една от тях.

— Там в дома ми. Вие си тръгнахте и после *виптра* ме отвлякоха. Какво правихте? Къде отидохте?

— Не се отдалечихме много. Фин планираше да се навъртаме наоколо. Той смяташе, че в крайна сметка ще те убедим да се върнеш. — Дънкан взе една книга и започна да я прелиства разсеяно. — Но бяхме стигнали едва до първата пряка, когато те ни нападнаха. И онзи тип с рошавата руса коса само ни погледна и ни приспа.

— Локи — въздъхнах аз.

— Кой? — попита Дънкан и аз поклатих глава.

Виптра вероятно ги бяха следили. Бяха ги издебнали и Локи се беше погрижил за тях. Фин беше извадил късмет, че беше минал само със загуба на съзнанието, защото в моя случай Кира едва не ме унищожи.

Тя сигурно е била изпратена напред да ме плени, оставяйки Локи да неутрализира Фин и Дънкан. Локи като че ли не беше толкова склонен към брутално насилие и всъщност, ако не се беше намесил, тя можеше действително да ме убие.

— Чакай. — Дънкан присви очи, сякаш пресмяташе нещо. — Ти да не си помисли, че сме те изоставили там?

— Не знаех какво да мисля — отвърнах. — Вие просто си тръгнахте, което беше неочаквано за мен. Аз не исках да дойда с вас, но не срещнах и голям натиск от ваша страна. Помислих си, че може би...

— Затова ли беше толкова унила?

— Не съм била унила! Бях малко потисната, след като се върнах. Е, може би и преди това, но не мисля, че съм била унила.

— Да, беше — увери ме Дънкан с усмивка. — Изключено беше да те изоставим. Ти беше твърде лесна мишена. Фин никога не би позволил нещо да ти се случи. — Той се извърна към нещата ми и взе

моя iPod. — Искам да кажа, че той не може да те изостави дори и сега, когато си в пълна безопасност.

— Какво? — Сърцето ми заби лудо в гърдите. — Какво говориш?

— Ъ? — С известно закъснение той осъзна, че е казал твърде много и леко пребледня. — Нищо.

— Не, Дънкан, какво имаше предвид? — Надигнах се в леглото, знаейки, че трябваше поне да се престоря, че не ме е грижа, но не можах. — Фин е тук? Искаш да кажеш *тук*?

— Не трябва да казвам нищо. — Той се размърда неспокойно.

— Трябва да ми кажеш — настоях аз, скачайки в единия край на леглото.

— Не, Фин ще ме убие, ако разбере, че съм казал нещо. — Дънкан гледаше надолу към земята, играейки си с една скъсана гайка на колана. — Извинявай.

— Той ти е наредил да не ми казваш, че е тук? — попитах аз, усещайки отново пронизваща болка в сърцето си.

— Той не е тук, имам предвид в двореца — изпъшка Дънкан, поглеждайки ме смутено. — Ако аз стана причина да се забъркаш отново с него, никога повече няма да мога да си намеря работа. Моля те, принцесо. Не ме карай да ти казвам.

Едва след като произнесе тези думи, осъзнах, че можех да го *накарам* да ми каже. Ако моята способност за внушение не беше достатъчно силна за такива като Тове и Локи, тя щеше да свърши работа при Дънкан, защото се упражнявах върху него. Той лесно щеше да отстъпи пред моите магии.

— Къде е той, Дънкан? — попитах аз, поглеждайки го в упор.

Не беше нужно дори да повтарям въпроса в главата си. Веднага щом го произнесох, долната му челюст увисна и очите му станаха като стъклени. Умът му беше ужасно податлив, което ме накара да се изпълня с чувство за вина. По-нататък трябваше да намеря начин да му се реванширам някак за това.

— Той е във Фьоренинг, в дома на родителите си — рече Дънкан, примигвайки към мен.

— Родителите му?

— Да, те живеят по-надолу. — Той посочи на юг. — Тръгни по главния път към портата и завий по третата улица вляво, застлана е с

чакъл. Върви още малко покрай скалата и ще видиш къщата им. Ще я познаеш по козите.

— Кози? — попитах аз, чудейки се дали Дънкан не се занася с мен.

— Майка му гледа няколко ангорски кози. Плете пуловери и шалове от вълната им и ги продава. — Той поклати глава. — Казах ти вече твърде много. Ще си имам големи проблеми.

— Не, всичко ще бъде наред — уверих го аз, скачайки от леглото.

Втурнах се към дрешника, за да се преоблека. Не изглеждах зле, но ако предстоеше да се видя с Фин, ми трябваше нещо по-добро. Дънкан продължи да се разкайва колко глупаво е постъпил, като ми е казал, и аз се опитах да го успокоя, но мислите ми летяха вече другаде.

Не можех да повярвам колко съм била глупава. Бях си въобразила, че веднага щом Фин е бил освободен от задълженията си към мен, са го изпратили да се грижи за някой друг. Но можеше да предположи, че му е била дадена някаква почивка и той е трябвало да се установи някъде. И щом го нямаше в двореца, домът на родителите му беше следващата логична възможност. Той говореше много малко за тях и никога не ми беше хрумвало, че живеят наблизко.

— Елора ще разбере. Тя научава всичко — мърмореше си Дънкан, докато излизах от килера.

— Обещавам ти. Няма да кажа на никого. — Погледнах се в огледалото. Бях бледа, разрошена и ужасена. Фин харесваше косата ми повече спусната и затова я бях оставила така, макар да беше в пълен безпорядък.

— Тя все пак ще разбере — настояваше Дънкан.

— Няма да позволя да загубиш работата си — казах аз, но той беше скептичен. — Аз съм принцесата. Все пак имам някакво влияние тук. — Дънкан сви рамене, но вече не изглеждаше толкова уплашен. — Но сега трябва да тръгвам. Не казвай на никого къде съм.

— Но те ще откачат, ако не знаят къде си.

— Е добре... — Огледах се, мислейки напрегнато. — Остани тук и ако някой дойде да ме търси, кажи му, че съм в банята и не може да ме безпокои. Така всеки от нас ще пази алибито на другия.

— Сигурна ли си? — Той повдигна вежди.

— Да — излъгах аз. — Трябва да вървя. И ти благодаря.

Дънкан все още не беше убеден, че планът ми ще проработи, но аз не му бях оставила голям избор. Втурнах се по коридора, опитвайки се да бъда колкото може по-незабележима. Елора имаше още неколцина следотърсачи, които бдяха за нещата наоколо, но аз успях да се промъкна покрай тях.

Когато отворих входната врата, осъзнах, че дори не знам защо толкова бързах да видя Фин. Какво възнамерявах да правя, когато се срещнем? Да го убедя да дойде с мен? Исках ли наистина това? Към какво се стремях, имайки предвид начина, по който стояха нещата между нас?

Нямах еднозначен отговор на тези въпроси. Знаех единствено, че искам да го видя. Затичах се по лъкатушещия път на юг, опитвайки се да си спомня указанията на Дънкан.

12

СЕМЕЙСТВО

Чакъленият път се виеше надолу по стръмния наклон. Не знаех дали вървя в правилната посока, докато не чух блеене на кози.

След поредния завой видях малка къщурка, сгушена сред скалите. Беше обвита от толкова много пълзящи растения и шубраци, че изобщо нямаше да се досетя, че е къща, ако не беше димът, който излизаше от комина. Пасището на козите беше малко над скалистия склон и представляваше нещо като плато, обградено с дървена ограда. Дългата вълна на козите беше мръсно бяла.

Облачното смрачено небе и студът във въздуха караха нещата да изглеждат някак лишени от цвят. Дори пожълтелите и ръждиви листа, които вятърът разнасяше из двора на къщата, изглеждаха избелели.

Сега, когато вече бях дошла, не бях сигурна какво трябва да направя. Обгърнах раменете си с ръце и преглътнах с усилие. Дали трябваше да почукам на вратата? И какво изобщо имах да му кажа? Той си тръгна. Беше направил своя избор и аз знаех това.

Погледнах към двореца, премисляйки дали не беше по-разумно да се върна, без да се видя с Фин. Нечий женски глас ме спря обаче и ме накара да се обърна отново към къщата на Фин.

— Вече ви нахраних — говореше жената на козите.

Тя вървеше през пасището, идвайки от малък хамбар в далечния му край. Износената ѝ рокля се влачеше по земята и подгъвът ѝ беше изцапан. Върху раменете ѝ имаше тъмна пелерина, а кестенявата ѝ коса беше хваната на два стегнати кока отстрани. Козите вървяха, скупчени около нея, очаквайки още храна, и тя беше твърде заета да ги отблъсква нежно, за да не забележи веднага.

Когато ме съгледа, забави ход и почти спря. Имаше същите тъмни очи като Фин и макар да беше много красива, лицето ѝ беше поуморено от това на всеки друг, когото бях виждала тук. Не можеше да е на повече от четирийсет, но кожата ѝ беше повехнала и обгоряла от слънцето като на човек, който цял живот е работил усилено.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя, ускорявайки крачка, докато вървеше към мен.

— Ъ-ъ... — Обгърнах тялото си още по-силно с ръце и погледнах нагоре към пътя. — Едва ли.

Тя отвори портичката, цъкайки с език към козите, за да ги накара да отстъпят, след това я заобиколи и влезе. Спря се на няколко крачки от мен, огледа ме не особено одобрително и избърса ръце в роклята си.

Сетне кимна веднъж и въздъхна дълбоко.

— Тук става студено — рече тя. — Защо не влезете?

— Благодаря ви, но аз... — Понечих да ѝ се извиня, но тя ме прекъсна.

— Мисля, че трябва да влезете.

Тя се обърна и тръгна към къщата. Аз изостанах назад, чудейки се дали да не избягам, но малко по-късно видях, че вратата е оставена отворена и от нея лъхаше топлина. Усещаше се сладостно ухание на зеленчукова яхния, нещо топло, домашно приготвено и изкусително както никоя друга храна.

Когато влязох в къщата, тя вече беше махнала пелерината си и бе отишла при голямата тумбеста печка в ъгъла. На нея къкреше черно гърне със същата тази прелестно ухаеща яхния, която тя разбъркваше с дървена лъжица.

Къщурката изглеждаше причудлива и скромна, както можеше да се очаква от къща на тролове. Напомняше ми за дома на Снежанка и седемте джуджета. Подът беше пръстен, черен и изгладен от годините.

В единия край на кухнята имаше маса от масивно дърво. В ъгъла беше подпряна метла, а под всеки един от малките кръгли прозорци имаше сандъче с цветя. Също като цветята в градината на двореца и тези тук цъфтяха във виолетово и розово, въпреки че сезонът им беше отдавна отминал.

— Ще останеш ли за вечеря? — попита жената, поръсвайки нещо в гърнето на печката.

— Какво? — попитах аз, изненадана от поканата ѝ.

— Трябва да знам. — Тя се обърна към мен, избърсвайки ръце в роклята си, за да ги изчисти от подправките. — Ще трябва да приготвя кифли, ако ще храня още едно гърло.

— О, недейте, няма нужда. — Поклатих глава, разбирайки, че това не е било покана. Тя се страхуваше, че ще се натрапя на масата на

семейството ѝ и стомахът ми се сви от неудобство. — Но все пак благодаря.

— Какво искате тогава? — Тя сложи ръце на кръста си и очите ѝ изглеждаха мрачни и сурови също като на Фин, когато беше огорчен от нещо.

— Какво? Вие... — заекнах аз от прямотата на въпроса ѝ. — Вие ме поканихте.

— Вие се мотаехте наоколо. Знам, че искате нещо. — Тя взе един парцал от металния леген, който служеше за умивалник, и избърса масата с него, макар да не изглеждаше мръсна. — Предпочитам да ми кажете какво е то и да приключим с това.

— Знаете ли коя съм аз? — попитах тихо.

Не исках да парадирям с някакво превъзходство, но не разбихах защо се държи по този начин. Дори да знаеше, че съм принцесата, нямаше представа защо е толкова груба с мен.

— Разбира се, че знам коя сте — отвърна тя. — И предполагам, че и вие знаете коя съм аз.

— Коя сте вие? — попитах аз, макар да допусках, че знам.

— Аз съм Аннали Холмс, покорна поданичка на кралицата. — Тя спря да бърше масата, задържайки тежкия си поглед върху мен. — Също и майка на Фин. И ако идвате при него, той не е тук.

В този момент сърцето ми щеше да замре, ако не бях толкова объркана от отношението ѝ към мен. Имах чувството, че ме обвинява в нещо и дори не знаех в какво.

— А-аз, не... — запънах се аз. — Излязох да се поразходя. Нуждаех се от малко чист въздух. Не съм имала никаква конкретна цел.

— Никога нямате такава — каза тя с непроницаема усмивка.

— Но вие току-що се запознахте с мен.

— Може би — кимна Аннали. — Но познавах майка ви доста добре. — Тя се извърна, слагайки ръка върху облегалката на един от кухненските столове. — И познавам сина си.

Разбрах твърде късно какво пораждаше гнева ѝ. Нейният съпруг и майка ми бяха имали любовна връзка преди години. Нямаше представа, че Аннали е знаела за това.

И ето ме сега тук в дома ѝ, обърквайки живота на сина ѝ, след като моята майка почти беше съсипала нейния. Преглътнах с мъка и си

дадох сметка, че не е трябвало да идвам тук. Не трябваше да вредя на Фин и семейството му повече, отколкото вече го бях направила.

— Мамо! — извика момичешки глас от друга стая и Аннали моментално се овладя, извиквайки усмивка на лицето си.

Момиче на около дванайсет години влезе в кухнята, носейки опърпан учебник. Беше облечена в износена рокля и парцалив вълнен пуловер, който внушаваше усещане за студ въпреки топлината в стаята. Косата ѝ беше в същия тъмен безпорядък като моята и на едната ѝ буза имаше петно от мръсотия.

Веднага щом ме видя, момичето се ококори и устата му увисна.

— Това е принцесата! — ахна то.

— Да, Ембър, знам коя е — каза Аннали, влагайки цялата благодет, на която бе способна.

— Извинявам се. Забравила съм си някъде обноските. — Ембър хвърли учебника на масата и направи бърз, нисък реверанс.

— Ембър, не е нужно да правиш това, не и в дома ни — сгълча я Аннали уморено.

— Тя е права. Чувствам се глупаво, когато хората правят това — казах аз.

Аннали ме погледна бързо с крайчеца на окото си и може би самият факт, че се съгласих с нея, я накара да ме ненавижда още повече. Сякаш подкопах родителския ѝ авторитет.

— О, боже мой, принцесо! — изпищя Ембър и припна около масата, за да ме поздрави. — Не мога да повярвам, че си в моя дом! Какво правиш тук? Заради брат ми ли си дошла? Той е навън с баща ни, но скоро ще се върне. Трябва да останеш за вечеря. Всичките ми приятели в училище ще се пукнат от завист. О, боже мой! Ти си дори по-красива, отколкото беше казал Фин!

— Ембър! — каза рязко Аннали, когато се видя, че Ембър няма да спре.

Аз се изчервих и се извърнах, не знаех какво да ѝ отговоря. Разбрах на теория, че е може би вълнуващо да срещнеш принцеса, но не виждах нищо вълнуващо в това някой да срещне мен.

— Съжалявам — извини се Ембър, но това ни най-малко не намали ентусиазма ѝ. — Молих се на Фин да ми позволи да се запозная с теб и той...

— Ембър, трябва да се върнеш към домашните си. — Аннали не гледаше към нито една от нас.

— Дойдох, защото не разбирах нещо. — Ембър посочи учебника си.

— Добре, тогава работи върху нещо друго — каза ѝ Аннали.

— Но мамо! — проплака Ембър.

— Веднага, Ембър — отсече Аннали с тон, който познавах от години, когато ми се караха Маги или Мат.

Ембър въздъхна, взе учебника си и тръгна бавно към стаята си. Пътьом промърмори нещо от рода, че животът не е честен, но Аннали не ѝ обърна внимание.

— Дъщеря ви е прелестно момиче — казах, след като Ембър излезе.

— Не ми говорете за децата ми — сръза ме Аннали.

— Извинявайте. — Закърших ръце, защото не знаех какво друго да сторя. Дори не знаех какво правя тук. — Защо ме поканихте, щом не ме искате тук?

— Като че ли съм имала някакъв избор. — Тя завъртя очи и тръгна към печката. — Вие дойдохте заради сина ми и аз знаех, че не мога да ви спра.

— Аз не... Аз исках само да говоря с Фин, а не да ви го отнема. — Въздъгнах. — Просто исках да се сбогуваме.

— Заминавате ли някъде? — попита Аннали с гръб към мен, докато разбъркваше яхнията.

— Не. Не мога да замина някъде, дори и да исках. — Дръпнах ръкавите на блузата си и забих поглед в пода. — Наистина нямах намерение да ви се натрапвам. Дори не знам защо дойдох тук. Знаех, че не трябва.

— Наистина ли не дойдохте тук, за да ми го отнемете? — Аннали се обърна към мен, присвивайки очи.

— Той си тръгна — казах аз. — Не мога да го насилвам... Не бих искала да го принуждавам да прави нещо, дори и да можех. — Поклатих глава. — Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Вие наистина не приличате на майка си. — Аннали звучеше почти изненадана и аз вдигнах глава към нея. — Фин ми го каза, но аз не му повярвах.

— Благодаря ви — отвърнах аз. — Искам да кажа... че не бих искала да приличам на нея.

Чух мъжки гласове от пътя. Стените на къщурката бяха удивително тънки и аз погледнах през малкото прозорче до вратата. Стъклото беше изкорубено и тънко, но видях през него две тъмни фигури, които вървяха към къщата.

— Идват си — въздъхна Аннали.

Сърцето ми се блъскаше в гърдите и трябваше да стисна ръцете си една в друга, за да не треперят. Нямах никаква представа какво правя тук и докато Фин бързо се приближаваше към вратата, ми се прииска изобщо да не бях идвала. Не знаех какво да му кажа. Или най-малкото не можех да измисля нещо, което наистина исках да му кажа.

Вратата на къщата се отвори, донасяйки студен полъх отвън, и ми се прииска да избягам през нея. Но на пътя ми застана мъж, който беше точно толкова смаян и сащисан, колкото бях и аз. Той се спря на вратата, попречвайки на Фин да мине покрай него, и за момент се вторачи в мен.

Очите му бяха по-светли от тези на Фин и беше по-загорял, но видях достатъчна прилика помежду им, за да разбера, че това е баща му. Имаше нещо почти изящно в него, кожата му беше по-мека, а скулите по-високи. Фин беше по-недодялан и по-силен и на мен това ми харесваше повече.

— Принцесо — каза мъжът накрая.

— Да, Томас — рече Аннали, без дори да се опита да скрие раздражението в гласа си. — Това е принцесата, а сега влез вътре, преди цялата топлина на къщата да излезе навън.

— Моите извинения. — Томас ми се поклони и отстъпи настрана, за да може Фин също да влезе.

Фин не се поклони и не каза нищо. Лицето му остана безизразно и очите му бяха твърде тъмни, за да мога да прочета нещо в тях. Той скръсти ръце пред гърдите си и отказа да отмести погледа си от мен, принуждавайки ме да погледна настрана. Въздухът беше станал твърде сгъстен, за да се диша, и ми се искаше да не съм тук.

— На какво дължим удоволствието? — попита Томас, когато никой не каза нищо. Той беше отишъл при Аннали, обгръщайки рамото ѝ с ръка. В същия момент тя завъртя нагоре очи, но не отблъсна ръката му.

— Излязох малко на чист въздух — смотолевих аз. Устата ми беше като скована и говорех с усилие.

— Не трябва ли вече да се прибиращ? — подхвърли Аннали.

— Да — кимнах аз бързо, зарадвана на откритата се възможност за бягство.

— Аз ще те изпратя — рече Фин, заговаряйки за първи път.

— Фин, не мисля, че е необходимо — каза Аннали.

— Трябва да съм сигурен, че се е прибрала у дома — отвърна Фин. Той отвори вратата и студът, който нахлу отвън, дойде като прекрасно облекчение след спарения въздух вътре. — Готова ли си, принцесо?

— Да — кимнах аз и пристъпих към вратата. Махнах неопределено с ръка към Аннали и Томас, избягвайки възможността да срещна погледа им. — Радвам се, че се запознахме. Кажете на Ембър довиждане от мен.

— Вие сте добре дошла тук по всяко време, принцесо — каза Томас и ми се стори, че Аннали го удари по ръката, докато излизах от къщата.

Поех си дълбоко въздух и тръгнах по чакъления път. Камъните се забиваха в босите ми крака, но така ми харесваше повече, защото това отвличаше мислите ми от неловкото мълчание, което се беше възцарило между нас с Фин.

— Не е нужно да вървиш повече с мен — казах тихо аз, когато изкачихме чакъления път. Оттук той преминаваше в гладък асфалт, който водеше обратно до двореца.

— Да, нужно е — отвърна Фин хладно. — Това е мое задължение.

— Вече не.

— Все още е мой дълг да изпълнявам желанията на кралицата, а безопасността на принцесата е нейното най-висше желание — каза той с тон, който беше почти присмехулен.

— Не ме грози никаква опасност и без теб. — Тръгнах по-бързо.

— Знае ли изобщо някой, че си излязла от двореца? — попита Фин, поглеждайки ме косо и също ускори крачка. Аз поклатих глава. — И как изобщо разбра къде живея? — Не му отговорих, защото не исках Дънкан да си има проблеми, но Фин се досети и сам. — Дънкан? Чудесно.

— Дънкан се справя много добре със задълженията си! — троснах се аз. — И ти вероятно си на същото мнение, защото иначе не би ме оставил на грижите му.

— Аз не определям кой да се грижи за теб — отвърна Фин. — Ти знаеш това. И не знам защо си ми ядосана.

— Не съм! — Тръгнах още по-бързо, почти тичайки. Това не вещаеше нищо добро, защото скоро стъпих на остър камък. — По дяволите!

— Добре ли си? — попита Фин, спирайки се, за да види какво е станало.

— Да, просто стъпих на камък. — Разтърках крака си. Нямаше кръв и се опитах отново да вървя. Болеше, но щях да оцелея. — Защо не ме закара с колата си?

— Аз нямам кола. — Фин мушна ръце в джобовете си и забави ход. Куцах леко, но той не предложи да ми помогне. Не че щях да приема помощта му, но това беше друг въпрос.

— А онзи кадилак, който винаги караш? — попитах аз.

— На Елора е. Тя ми го дава да работя с него по същия начин, както предоставя коли на всички следотърсачи. Но те не са наши. Всъщност аз не притежавам нищо.

— Ами дрехите ти? — попитах аз най-вече за да го подразня. Предполагах, че те са си негови, но просто исках да има нещо, за което да спорим.

— Видя ли онази къща, Уенди? — Фин се спря и посочи към дома си. Той вече не се виждаше, но аз се спрях и обърнах глава към дърветата, които го скриваха. — Това е къщата, в която израснах, къщата, в която живея, и къщата, в която вероятно ще умра. Това е, което имам. Това е *всичко*, което имам.

— Аз също нямам нищо, което да е мое — казах.

Фин се засмя мрачно.

— Ти все още не разбираш, Уенди. — Той задържа погледа си върху мен и на устните му се изписа горчива усмивка. — Аз съм просто следотърсач. Трябва да спреш това. На теб ти предстои да бъдеш принцеса, трябва да направиш най-доброто за себе си и да ме оставиш да си свърша работата.

— Наистина не искам да те безпокоя и не е нужно да ме изпращаш до вкъщи. — Обърнах се и тръгнах отново, по-бързо

отколкото беше добре за краката ми.

— Ще се уверя, че си стигнала там в безопасност — рече Фин, вървейки непосредствено след мен.

— Ако просто си решил да си вършиш работата, нямам нищо против! — Спрях и се завъртях към него. — Но аз вече не съм твоята работа, нали така?

— Не, не си! — извика Фин и пристъпи към мен. — Защо дойде днес в дома ми? Какво смяташе да постигнеш с това?

— Не знам! — изкресях аз. — Ти дори не се сбогува с мен.

— И какво значение има това? — Той поклати глава. — Никакво.

— Напротив! — настоях аз. — Не можеш просто да ме оставиш ей така!

— Налага се! — Тъмните му очи припламнаха и почувствах, че ми прималява. — Ти трябва да бъдеш *принцеса* и аз не мога да попреча на това. Няма да го направя.

— Разбирам, но... — Очите ми се напълниха със сълзи и преглътнах с усилие. — Не можеш да продължаваш така. Трябва поне да се сбогуваме.

Фин пристъпи още крачка към мен. Очите му тлееха по онзи особен и характерен само за него начин. Студът изведнъж като че ли беше изчезнал. Облегнах се на него, макар да се страхувах, че може да почувства как силно бие сърцето в гърдите ми.

Вдигнах глава, молейки се да ме докосне, но той не го направи. Дори не помръдна.

— Сбогом, Уенди — каза Фин толкова тихо, че едва го чух.

— Принцесо! — чух в този момент гласа на Дънкан.

Извърнах очи от Фин и видях Дънкан да стои малко по-надолу на пътя, размахвайки ръце като умопобъркан. Дворецът беше веднага след завоя и не бях разбрала колко сме близо. Когато погледнах отново към Фин, той вече се беше отдалечил на няколко крачки от мен, запътвайки се към вкъщи.

— Той може да те придружи до вас. — Фин махна с ръка към Дънкан и направи още крачка назад, но аз не казах нищо и той спря. — Няма ли да ми кажеш довиждане?

— Не — поклатих глава.

— Принцесо! — извика Дънкан отново и аз го чух да се затичва към нас. — Принцесо, Мат забеляза, че ви няма и искаше да вдигне

охраната по тревога. Трябва да те върна обратно, преди да го направи.

— Идвам. — Обърнах се към Дънкан, загърбвайки Фин.

Тръгнах с Дънкан към двореца, без да го удостоя дори с поглед през рамо. Бях много горда със себе си. Не бях го обвинила, че е премълчал истината за баща ми, но той все пак бе чул някои от нещата, които исках да му кажа.

— Имах късмет, че Мат забеляза, че ви няма, а не Елора — каза Дънкан, когато стигнахме завоя, след който беше дворецът. Тук асфалтът свършваше и по-нататък пътят беше застлан с гладки камъни, по които ми беше по-лесно да вървя.

— Дънкан, ти също ли живееш така?

— Какво имаш предвид?

— Като Фин. — Посочих с палец назад. — Ти също ли живееш в такава къща? Имам предвид, когато не си по нечии следи.

— Да, може да се каже — кимна Дънкан. — Мисля, че моята е малко по-хубава, но аз живея с чичо си, който беше наистина много добър следотърсач, преди да се оттегли. Сега той е учител и това също е добре.

— Наблизо ли живееш? — попитах аз.

— Да. — Дънкан посочи към хълма на север от двореца. — Доста е скрита сред скалите, но е точно в тази посока. — Той ме погледна. — Защо? Да не искаш да ми дойдеш на гости?

— Не точно сега. Благодаря за поканата все пак — казах аз. — Просто бях любопитна. Така ли живеят всички следотърсачи?

— Като мен и Фин ли? — Дънкан се замисли за момент и кимна. — Да, в общи линии. Или поне всички следотърсачи, които остават да живеят тук.

Дънкан избърза малко пред мен и отвори входната врата на двореца, но аз се спрях пред нея и вдигнах глава нагоре към преплетените растения, които пълзяха по бялата фасада. Огряна от слънцето, тя изглеждаше почти ослепително ярка. Масивна и блестяща.

— Принцесо? — Дънкан чакаше до отворената врата. — Всичко наред ли е?

— Ти би ли умрял, за да ме спасиш? — попитах аз безцеремонно.

— Какво?

— Ако съм в опасност, ти ще бъдеш ли готов да умреш, за да ме защитиш? — поясних аз. — Правили ли са това други следотърсачи преди?

— Разбира се — кимна Дънкан. — Много следотърсачи са отдавали живота си в името на кралството и за мен ще бъде чест да направя същото.

— Недей. — Аз тръгнах към него. — Ако някога се наложи да избираш между моя и твоя живот, спаси себе си. Не си струва да умираш заради мен.

— Принцесо, аз...

— Нито пък за някой друг от нас — добавих аз, гледайки го сериозно. — Нито за кралицата, нито за някой маркиз или марксина. Това е пряка заповед от принцесата и ти си длъжен да се подчиниш. Спаси себе си.

— Не разбирам. — Цялото лице на Дънкан се сгърчи от объркване. — Но... ако това е твоето желание, принцесо.

— Да, това е. Благодаря ти. — Аз му се усмихнах и влязох в двореца.

13

ПЛЕННИК

Отломките бяха разчистени от балната зала за голямо съжаление на Тове, но светлите отвори на тавана все още бяха покрити с брезент. Тове харесваше разпилените наоколо боклуци, защото можех да се упражнявам с тях, но смяташе, че и брезентът ще свърши работа.

Дънкан не беше с нас днес. Умът му беше изтощен от експериментите, които си правех с него, и тъй като понякога ставаше жертва на мозъчните вълни, които изпращах по време на упражненията си, решихме, че би било по-добре за известно време да е другаде.

От часове се опитвах да накарам брезента да се помръдне и единственото, което бях постигнала досега, беше да го накарам леко да се набразди. И дори и това беше под въпрос. Тове допускаше, че е резултат от моите усилия, но аз подозирах, че причината е по-скоро в силния вятър, който духаше навън.

Главата започваше да ме боли и се чувствах като глупачка, държейки ръцете си нагоре, тласкайки нищото.

— Нищо не става — въздъхнах и отпуснах ръце.

— Постарай се повече — отвърна Тове. Той лежеше на пода, облегнал глава върху ръцете си.

— Не мога. — Тръшнах се на пода по един не особено аристократичен начин, но знаех, че на Тове му е все едно. Имах чувството, че той дори не забелязваше, че съм момиче. — Не искам да се оплаквам, но сигурен ли си, че мога да направя това?

— Напълно сигурен.

— Добре, ами ако получа мозъчен удар, докато се опитвам да направя нещо, което изобщо не ми е по силите? — попитах аз.

— Няма да получиш — каза той простишко. Сетне вдигна едната си ръка с дланта нагоре и накара брезента да се повдигне и опъне, задържан от еластичните въжета, с които беше вързан. След това той падна плавно надолу и Тове обърна глава към мен. — Направи това.

— Може ли да си почина? — попитах, почти умолително. По челото ми беше избила пот и няколко къдрици бяха залепнали за слепоочията ми.

— Ако се налага. — Той свали ръката си и я сгъна отново под главата си. — Ако наистина ти е толкова трудно да го направиш, може би ти трябва повече време за подготовка. Утре можеш да се упражняваш отново върху Дънкан.

— Не, не искам да се упражнявам върху него. — Прибрах коляното към гърдите си и облегнах глава на него. — Не искам да го повредя.

— Ами Рис? — попита Тове. — Можеш ли да се упражняваш върху него?

— Не. Още по-малко върху него. — Избрах си една точка върху мраморния под и се замислих за момент. — Не искам да се упражнявам върху хора.

— Това е единственият начин да станеш добра — рече Тове.

— Знам, но... — въздъхнах аз. — Може би просто не желая да ставам добра в това. Да, бих искала да мога да контролирам способностите си. Но не искам да се уча да използвам мисловен контрол върху никого. Дори върху лоши хора. Струва ми се, че това не е редно.

— Разбирам. — Той се надигна и седна със скръстени крака, докато се извъръщаше към мен. — Но да се учиш да владееш силата си не е лошо нещо.

— Аз съм по-силна от Дънкан, нали?

— Да, разбира се — кимна Тове.

— Тогава защо Дънкан пази мен? — попитах аз. — Щом съм по-силна от него.

— Защото той е заменим — отвърна Тове простирано. Трябва да съм изглеждала ужасена, защото той побърза да обясни: — Това е начинът, по който кралицата гледа на нещата. А също и обществото в Трил. И... ако трябва да бъда честен, аз съм съгласен с тях.

— Не е възможно да вярваш, че животът ми има по-голяма стойност просто защото съм принцеса? — казах аз. — Следотърсачите живеят в нищета, а ние очакваме те да умираш за нас.

— Те не живеят в нищета, но иначе си права. Системата е тотално объркана — отбеляза Тове. — Следотърсачите имат пожизнен

дълг просто защото са родени тук, а не някъде другаде по света. Те са слуги, обвързани с договор, което е един благовиден начин да се скрие фактът, че са роби. И това никак не е справедливо.

Едва когато Тове замълча, осъзнах точно за какво ставаше дума. Следотърсачите бяха в малко по-добро положение от роби. Почувствах се ужасно.

— Но ти все пак се нуждаеш от охрана — продължи Тове. — Всеки водач в свободния свят има телохранители. Дори поп звездите имат такива. И в това няма нищо лошо.

— Да, но в свободния свят телохранителите биват наемани. Те имат избор — казах аз. — Никой не ги принуждава да правят нещо.

— Мислиш ли, че някой е оказал принуда над Дънкан? Или над Фин? — попита Тове. — Те и двамата доброволно предложиха услугите си. Както и всички останали. Да пазиш принцесата, е висока чест. Освен това животът в двореца си има своите предимства.

— Не искам някой да пострада заради мен — казах аз и го погледнах в упор.

— Добре. — Устните му се извиха в самодоволна усмивка. — Тогава се научи да се защитаваш. Помести брезента.

Изправих се, подготвяйки се да сразя брезента веднъж завинаги, но в този момент силен звук на сирена прекъсна всичко.

— Чу това, нали? — попита Тове, накланяйки леко глава.

— Да, разбира се! — казах високо, за да надвикам сирената.

— Искях просто да съм сигурен, че не ми се е причуло — отвърна Тове.

Това ме накара да се запитам какво ли ставаше в главата му. Знаех, че чува неща, които за всички други оставаха недоловими, но ако тези неща включваха и виещи сирени, това обясняваше защо винаги изглеждаше толкова разсеян.

— Какво е това? — попитах аз.

— Противопожарна аларма, предполагам — отвърна Тове и стана. — Да отидем да видим.

Затиснах ушите си с ръце и го последвах към вратата. Бяхме в коридора, когато алармата спря да вие, но ушите ми продължиха да пищят. Намирахме се в южното крило, където течеше деловият живот в двореца и неколцина от съветниците на кралицата бяха излезли от кабинетите си и се оглеждаха.

— Защо се задейства това проклето нещо? — извика Елора от вестибюла. Думите ѝ отекнаха и вътре в ума ми, което беше един от неприятните ефекти на нейните телепатични способности, когато беше гневна.

Не чух отговор на въпроса ѝ, но там определено се случваше нещо. Пъшкане, викове, затръшване на врати, боричкане. Във вестибюла цареше суматоха. Тове продължи да върви без колебание и аз ускорих крачка, за да го настигна.

— Къде го намери? — попита Елора, но този път гласът ѝ не проехтя в главата ми. Бяхме вече достатъчно близо, за да я чувам съвсем ясно.

— Мотаеше се наоколо — достигна до мен гласът на Дънкан и аз почти се затичах натам. Не бях сигурна в какво се беше забъркал, но не беше нищо добро. Беше повалил един от охраната, когато го видях.

Елора беше слязла до средата на витата стълба, която водеше към вестибюла. Носеше дълъг пенъор и предположих, че звукът на алармата я беше заварил в леглото, където бе търсила облекчение от поредния пристъп на мигрена. Елора разтри слепоочията си и огледа залата с обичайната си надменност.

Входната врата беше широко отворена и през нея влизаха талази от подранилия сняг. Неколцина от стражите се боричкаха с някого в центъра на ротондата и силният вятър отвън люлееше полилея над тях. За мое облекчение Дънкан стоеше малко встрани, защото нещата не се развиваха добре.

Най-малко петима или шестима от нашите охранители се бяха счепкали с някого в средата. Някои от тях бяха наистина огромни и здрави мъже и въпреки това като че ли не можеха да се справят с нападателя. До този момент все не успях да го видя добре, защото той непрекъснато им се изплъзваше.

— Достатъчно! — извика Елора и черепът ми беше пронизан от болка.

Тове доближи длани до главата си и ги притисна силно към нея, но моята болка спря само миг след като се беше появила.

Стражите се отдръпнаха назад, подчинявайки се на заповедта на Елора и най-сетне видях кой беше предизвикал цялата тази суматоха. Беше с гръб към мен, но това беше тролът с най-светлата коса, която някога бях виждала.

— Локи? — извиках аз смаяна и той се обърна към мен.

— Принцесо. — На устните му се появи крива усмивка и очите му проблеснаха.

— Ти го познаваш? — възкликна Елора и от думите ѝ капеше злъч.

— Да. Всъщност не — отвърнах аз.

— Хайде, принцесо, ние сме стари приятели. — Локи ми намигна. Сетне се извърна към Елора с най-очарователната си усмивка и широко разтворени ръце. — Ние всички сме приятели тук, нали, Ваше Височество?

Елора присви очи към него и Локи изведнъж падна на колене. От гърлото му дойде ужасяващ звук и той се хвана за корема.

— Спри! — извиках аз и се затичах към него. В същия момент входната врата се затръшна и полилеят горе се разклати още по-силно.

Елора завъртя глава и ме погледна гневно, но за щастие не ме накара да се загърча от болка. Спрях се, преди да стигна при Локи. Той се беше свил на две, подпрял чело о мраморния под. Едва успяваше да си поеме дъх и извърна глава настрани, за да не видя колко много го боли.

— И защо, за бога, да го правя? — попита Елора. Ръката ѝ беше върху парапета и кокалчетата ѝ започваха да побеляват от силата, с която го стискаше. — Този трол се опитваше да проникне с взлом. Не е ли така, Дънкан?

— Да — отвърна Дънкан неуверено и за момент погледна към мен. — Или поне така предполагам. Той изглеждаше... подозрителен.

— Подозрителното поведение не ти дава право да изтезаваш някого! — изкрещях ѝ аз, но лицето ѝ стана само още по-безизразно. Намесата ми по никакъв начин не правеше нещата по-добри, но просто не можех да се овладя.

— Той е *витра*, нали? — попита Елора.

— Да, такъв е, но... — Облизах устни и погледнах към Локи. Той седеше на пода и изглеждаше малко по-добре, но изразът на лицето му беше още измъчен. — Там той се държа добре с мен и дори ми помогна. Затова... би било добре и ние да му отговорим със същото.

— Вярно ли е това? — попита Елора.

— Да, вярно е. — Локи седна на пети, гледайки нагоре към Елора. — Установил съм, че в повечето случаи постигам онова, което

искам, с учтивост вместо с ненужна жестокост.

— Как се казваш? — попита Елора, оставайки равнодушна към думите му.

— Локи Стаад. — Той вдигна високо брадичка, сякаш беше горд с името си.

— Познавах баща ти. — На устните на Елора се изписа лека усмивка, но в нея нямаше нищо приятно. Така можеше да се усмихва човек, откраднал бонбон от малко дете. — Аз го ненавиждах.

— Това ме изненадва, Ваше Величество. — Локи се усмихна широко и нищо на лицето му не подсказваше, че преди няколко секунди е бил в агония. — Баща ми беше завършен глупак. Бих казал точно по ваш вкус.

— Това е странно, защото тъкмо щях да кажа, че ти много ми напомняш за него — продължи Елора с ледената си усмивка, докато слизаше по стълбите. — Смяташ, че можеш да използваш чара си, за да се измъкнеш, но аз изобщо не те намирам за очарователен.

— Много жалко — отвърна Локи, опитвайки се да запази лъчезарния израз на лицето си. — Защото, с цялото ми уважение, Ваше Височество, в случая вие пропускате да забележите очевидното.

Елора се изсмя, но гласът ѝ прозвуча като кикот, когато отекна от стените. Искях да извикам на Локи, да му кажа да спре да я предизвиква и съжалих, че не мога да изпращам телепатично мисли, както правеше тя през цялото време.

Но точно сега важното беше да не ѝ позволя да убие Локи. Макар да нямах никаква представа защо трябваше да го спася. Той не беше направил много за мен, освен че не ме уби, когато ме отвлече. И в този смисъл може би му бях длъжница.

Елора се спря, когато стигна до него. Локи стоеше на колене, вдигнал глава към нея, а в това време аз се молех да скрие глупавата усмивка от лицето си, защото по този начин само допълнително я дразнеше.

— Ти си дребно и нищожно създание — рече Елора, гледайки надолу към него. — Аз мога да те унищожа и ще го направя в момента, в който сметна за нужно.

— Знам — кимна Локи.

Тъмните ѝ очи бяха приковани върху него и останаха така известно време, преди да разбере, че в този момент тя му причиняваше

нещо. Говореше му или го контролираше по някакъв начин. Той не се гърчеше от болка, но усмивката изчезна от лицето му.

С тежка въздишка Елора извърна поглед от него и даде знак на стражите.

— Отведете го — каза тя.

Двама от по-едрите стражи се приближиха към Локи откъм гърба му, сграбчиха го за ръцете и го изправиха. Локи обаче не беше на себе си след онова, което му беше сторила Елора и не можеше да се държи на краката си.

— Къде го водят? — обърнах се към Елора, докато стражите го влачеха по земята. Главата на Локи се люшкаше напред-назад, но той беше все още в съзнание и жив.

— Не е твоя грижа къде го водят или какво се случва с него — просъска ми Елора.

Тя обходи залата с поглед и другите стражи се разпръснаха, връщайки се към задълженията си. Дънкан се въртеше наоколо, докато ме чакаше, а Тове стоеше на известно разстояние. Тове никога нямаше да допусне да бъде сплашен от майка ми и аз ценях смелостта му.

— Един ден ще бъда кралица и трябва да знам как се постъпва с пленниците — казах аз, изтъквайки най-разумния аргумент, който ми дойде наум. Тя извърна глава и известно време не каза нищо. — Елора, къде го отведоха?

— В крилото за прислугата, засега — отговори Елора.

Тя погледна към Тове и аз имах чувството, че ако той не беше тук, този разговор щеше да се развие много по-различно. Майката на Тове, Аурора, се домогваше до трона и Елора в никакъв случай не искаше да показва никакви признаци на слабост пред тях.

— Защо? Не може ли просто да си тръгне? — попитах аз.

— Не, не може. Погрижила съм се, ако се опита да си тръгне, да рухне в агония — каза Елора. — Трябва да построим подходящ затвор, но канцлерът винаги налага вето. Затова се налага да ги държа тук. — Тя въздъхна и отново потърка слепоочието си. — Ще имаме съвещание, за да решим какво да правим с него.

— Какво трябва да правим с него? — попитах аз.

— Ти ще присъстваш на това съвещание, за да видиш какво означава да си кралица, но няма да говориш в негова защита. — Очите ѝ срещнаха моите, сурови и блестящи, и чух гласа ѝ в ума си: *Ти не*

можеш да го защитаваш. Това ще бъде акт на измяна и дори и една по-мека форма на застъпничество от твоя страна може да доведе до твоето изгнание, ако Тове докладва това на майка си.

Тя изглеждаше дори по-уморена отпреди. Кожата ѝ обикновено беше порцеланово гладка, но сега около очите ѝ се бяха появили няколко бръчици. Ръката ѝ се спусна към корема ѝ за момент и тя сякаш затаи дъх.

— Трябва да полегна — рече и вдигна ръка. — Дънкан, моля те, придружи ме до покоите ми.

— Да, Ваше Величество. — Дънкан се спусна към нея, но докато минаваше покрай мен, за миг ми се усмихна виновно.

Аз само поклатих глава. Разбихах чувствата му. *Витра* се бяха опитали да убият мен, Фин, Тове, брат ми — почти всекиго, на когото държах, и Локи беше един от тях. Аз не трябваше да го защитавам, но от друга страна, не смятах, че имаше някакво оправдание да бъде измъчван.

Когато Елора си тръгна, аз въздъхнах дълбоко и тръснах глава. Знаех, че бях паднала още по-ниско в очите ѝ и това едва ли вещаеше нещо добро.

— Много добре — рече Тове и аз почти бях забравила, че е тук. Обърнах се към него, за да видя, че на лицето му е изписана усмивка и някакъв странен израз на гордост.

— За какво говориш? — попитах аз. — Аз обърках всичко. Елора ми е бясна и ще си го изкара на Локи. И дори не знам защо ме е грижа за това. Той бе дошъл тук да ме отвлече, да ме убие или да ми причини нещо ужасно, а аз съвсем безпричинно се опитах да го спася.

— Да, това е така — съгласи се Тове. — Но аз говорех за вратата и полилея.

— Какво? — попитах аз.

— Докато Елора го измъчваше, ти накара вратата да се затръшне и полилеят да се разлюлее. — Тове посочи с ръка към тях, сякаш това изясняваше нещата.

— Това беше вятърът или някакво течение.

— Не, ти го направи — увери ме Тове. — Беше неволно, но го направи ти. И това е напредък.

— Значи всеки път, когато искам да затворя вратата, трябва просто да накарам Елора да измъчва някого — рекох. — Звучи доста

лесно.

— Познавайки майка ти, няма да е особено трудно — ухили се той в отговор.

Върнахме се към обучението ми, но бях разсеяна и не можах да накарам нищо да се помръдне до края на деня. След като Тове си тръгна, аз се отправих към стаята си. Реших първо да се отбия при Мат, защото предположих, че алармата го е стреснала, а Рис беше на училище. Почуках на вратата му и след като не последва отговор, се осмелих да вляза, но него го нямаше.

След набега на *витра* отсъствието на Мат малко ме разтревожи. Преди да тръгна да го търся из целия дворец, се отбих в стаята си да си взема един пуловер и там намерих бележка от Мат, забодена отвън на вратата.

У Уила съм на обяд. Ще се върна по-късно. Мат.

Страхотно. Отскубнах бележката и влязох в стаята си. Може би наистина трябваше да поприказвам с него, защото всичко беше толкова объркано. Но той бе непрекъснато с Уила, което беше съвсем непонятно за мен. Нямах представа какво правят заедно през цялото време. По-логично беше да се ненавиждат един друг.

Търкулнах се на леглото си и заспах доста бързо. Не предполагах, че съм толкова уморена, но вероятно заниманията ми с Тове си взимаха своето.

СТОКХОЛМСКИ СИНДРОМ

Бях свикнала с редовните съвещания след големия набег на *витра* по време на кръщелната ми церемония.

Срещахме се във Военната зала в южното крило. По стените бяха закачени карти с червени и зелени петна, обозначаващи териториите на други общини от тролове.

В единия край имаше масивна махагонова маса с чертожна дъска зад нея. Елора и Аурора, майката на Тове, стояха пред нея. По някаква причина те винаги водеха военните съвещания заедно. Аурора не се доверяваше напълно на Елора при управлението на кралството и аз не знаех как Елора търпеше нейните вмешателства.

Останалата част от залата беше пълна със столове, повечето от тях различни, защото бяха взети от други стаи. Нашите майки председателстваха съвещанията и затова Тове и аз трябваше винаги да идваме първи, но ние използвахме това като предимство и обикновено заемахме по-задните места.

Двайсетината обичайни участници бяха вече тук: Гарет Стром, бащата на Уила и възможен интимен приятел на майка ми; канцлерът, възпълен мъж с пепеляв цвят на лицето, който ме зяпаше по начин, каращ кожата ми да настръхва; Ной Кронер, винаги мълчаливият баща на Тове; и още няколко други маркизи, марксини и следотърсачи.

Но този път залата започна да се препълва. Влизаха хора, които не бях виждала никога преди, в това число и голям брой следотърсачи. Последните стояха прави, защото щеше да бъде неучтиво да седнат, при положение че столовете не достигаха. Дънкан стоеше непосредствено зад мен, въпреки че му казах да седне три пъти.

Уила влетя в залата три минути преди началото на съвещанието и си пробиха път през множеството. Гривните ѝ издрънчаха, когато мина покрай един следотърсач и след това ми се усмихна широко, тръшвайки се на стола до мен.

— Извинявам се, че закъснях. — Уила опъна полата си така, че да покрива коленете ѝ, отметна косата от очите си и отново ни се усмихна. — Пропуснах ли нещо?

— Нищо не се е случило още — отвърнах аз.

— Колко много хора, нали? — Уила огледа залата. Баща ѝ погледна към нас и тя му махна.

— Да — съгласих се аз.

Столтът точно пред мен беше празен и Тове го плъзгаше напред-назад, използвайки телекинеза.

Тълпите обикновено го потискаха, защото шумът в главата му ставаше непосилен. След като изтощеше способностите си, премествайки различни предмети, той успяваше да намали звуците в главата си и да отслаби статичното напрежение.

— Наистина ли случаят е толкова важен? — попита Уила и сетне понижи глас. — Чух, че си познавала витриеца, когото са заловили.

— Не го познавам — отговорих аз, размърдвайки се неловко на стола. — Просто го срещнах, когато бях при *витра*. Това е всичко.

— Справи ли се с него? — попита Уила, поглеждайки към Дънкан.

Тя се беше обърнала директно към него, вместо да попита мен дали съм доволна от следотърсача си и това нейно почтително отношение към хората ми изглеждаше наистина смайващо.

— Не точно. — Дънкан се наду от гордост, но после си спомни, че бях защитила Локи. На лицето му се изписа неудобство и сведе поглед. — Видях го да поваля един от стражите ни и повиках подкрепление. Това беше всичко.

— А как стана така, че не повали теб? — попитах аз.

Не бях имала шанса да поговоря с Дънкан по-надълго от вчера и все още си блъсках главата как бяха успели да заловят Локи, при положение че той можеше да кара хората да губят съзнание само с поглед.

— Той сметна, че не е нужно да го прави. — Дънкан изглеждаше отново доволен от себе си. — Видът ми го заблуди и в това време другите стражи се справиха с него.

— Какво правеше той, когато го видях? — попита Уила.

— Не мога да кажа точно — поклати Дънкан глава. — Мисля, че надзърташе през един прозорец.

— Като надзъртация Том^[1]? — казах аз, повдигайки вежди.

— Вероятно се е опитвал да види Уенди — рече Тове нехайно и столът пред мен се плъзна толкова рязко назад, че без малко да ме удари по прасците. — Извинявай.

— Внимавай — казах аз, дръпвайки си краката назад.

Обгърнах коленете си с ръце и в същия момент Елора ме изгледа гневно. Не промених положението си и чух гласа на Елора в главата си: *Една принцеса не седи така*. Аз обаче носех панталони и реших да я игнорирам, обръщайки се към Тове.

— Защо според теб се е опитвал да ме види? — попитах.

— Той те иска — отвърна Тове протичко.

— Ти си принцесата — изтъкна Уила, като че ли можех да забравя това. — И по този повод, искаш ли днес да си устроим една момичешка вечер?

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Не сме били заедно от доста време и си помислих, че сигурно ще ти е приятно да си направим маникюр днес и да гледаме филми — рече Уила. — Ти беше под голямо напрежение напоследък и имаш нужда да се поотпуснеш.

— Ще се отрази добре на обучението ти, ако понякога изключваш ума си — рече Тове.

— Звучи чудесно, Уила, но мислех да попитам Мат дали не иска да прекараме вечерта заедно — казах. — Всичко тук навярно е толкова объркващо за него, а до този момент не съм му отделила много време.

— О, Мат е зает. — Уила намести закопчалката на гривната си. — Наумили са си да правят нещо с Рис. Така да се каже по братски, доколкото разбрах.

Гледах как Тове движи стола напред-назад и се опитах да не приемам болезнено онова, което Уила ми беше казала. Мат и Рис имаха нужда да бъдат заедно известно време, а аз бях ужасно заета. Беше добре за тях. Беше добре и за мен.

Някой седна на стола отпред и Тове въздъхна театрално. Елора го изгледа свиреп, но собствената му майка не го направи. Нещо, което също оставаше непонятно за мен.

Аурора винаги бе гледала отвисоко на Елора и мен, но в същото време Тове се държеше много по-свободно от мен. Всъщност той

правеше каквото и когато си искаше, докато аз поне се опитвах да спазвам някакво приличие.

— Наистина е претъпкано — каза Уила, гледайки прииждащите представители на Трил.

Седящите места се бяха изчерпали и затова дори за някои маркизи и марксини нямаше столове. Никога не се беше събирало такова множество. Елора се покашля, подготвяйки се да открие съвещанието, когато в залата се вмъкнаха още двама следотърсачи.

Зърнах ги само за миг, но веднага ги разпознах. Фин и баща му Томас бяха дошли на срещата и сега стояха в края на залата. Фин беше скръстил ръце пред гърдите си, а Томас се беше облегнал на една библиотека зад него.

— Добре. Повикали са тежката артилерия — прошепна Тове.

— Какво? — попитах аз, отмествайки поглед от Фин.

— Фин и Томас. — Тове кимна към тях. — Те са най-добрите. Не се обиждай, Дънкан.

— Няма — отвърна Дънкан и мисля, че беше искрен.

— Трябва да започнем това заседание — заговори Елора високо, за да бъде чути над приглушените гласове в залата.

Отне малко време, но накрая всички се умълчаха. Елора огледа залата, съзнателно отбягвайки погледа на Томас по същия начин, както правеше Фин с мен.

— Благодаря ви — каза Аурора със захарна усмивка и пристъпи към майка ми.

— Както знаете, имаме случай с нарушител, който проникна в двореца — каза Елора спокойно. — Благодарение на алармената ни система и бързата реакция на нашите следотърсачи той беше заловен, преди да успее да ни навреди по някакъв начин.

— Вярно ли е, че е бил маркиз Стаад? — попита маркизата на Лаурент. Това беше една неспокойна благородничка *трил*, която веднъж коментира колко много харесвала разпуснатата ми коса, но самата тя никога не намирала смелост да носи нейната по този начин.

— Да, изглежда, че това е маркиз Стаад — отговори Елора.

— Маркиз? — прошепнах аз. Уила ме погледна въпросително и аз поклатих глава.

Локи Стаад беше маркиз? Мислех си, че Локи е следотърсач също като Дънкан и Фин. Маркизите и марксините бяха висши

благородници и се ползваха със специални привилегии. Или най-малкото не си вършеха сами мръсната работа. Уила беше марксина и тя беше една от по-уравновесените и неразглезени представителки на нейната класа, които бях срещала.

— Какво иска той? — попита някой.

— Няма значение какво иска! — Канцлерът стана и лицето му плувна в пот от самото усилие да стои прав. — Налага се да изпратим съобщение на Витра! Ние няма да търпим посегателства! Трябва да го екзекутираме!

— Не можете да го убиете! — извиках аз и Елора ме прикова с поглед, от който ушите ми писнаха. Всички в залата погледнаха към мен, в това число и Фин, а самата аз бях изненадана от собствената си убеденост. — Това не е хуманно.

— Ние не сме варвари. — Канцлерът избърса челото си и ме погледна със снизходителна усмивка. — Ще направим смъртта му колкото може по-безболезнена и състрадателна.

— Маркизът не е направил нищо. — Аз станах, отказвайки да седя, докато подлагаха на обсъждане нечие убийство. — Не можете да убиете някого без основателна причина.

— Принцесо, това е заради вашата безопасност — рече канцлерът, смутен от отговора ми. — Той многократно се опита да ви отвлече и да ви навреди. Това е престъпление срещу нашия народ. Екзекуцията е единственото решение при така сложилите се неща.

— Не е единственото решение — отбеляза Елора предпазливо. — Но е нещо, което ще обсъдим.

— Не можете да говорите сериозно — намесих се отново. — Аз бях тази, която беше отвлечена, и ви казвам, че той не заслужава това.

— Съображенията ви ще бъдат взети под внимание, принцесо — рече Аурора със същата твърде сладникава усмивка, залепена на лицето ѝ.

Сред множеството тръгна приглушено мърморене. Стори ми се, че чух думата „измяна“, но не бях сигурна точно откъде. Някой от предния ред подхвърли нещо за Стокхолмския синдром, след което последва хихикане.

— Хей, тя е принцесата! — извика им Уила. — Покажете малко уважение.

— Можем да преговаряме с тях — каза Фин, извисявайки глас над ропота в залата.

— Моля? — Аурора повдигна вежди, а Елора наполовина завъртя нагоре очи в знак на досада.

— Ние държим в ръцете си маркиз Стаад — продължи Фин. — Той е най-високопоставеният благородник във Витра след краля. Ако го убием, няма да имаме нищо. И тогава те ще преследват принцесата с още по-голямо ожесточение, защото ще сме ги лишили от единствената им надежда за наследник.

— Предлагаш ни да си сътрудничим с *витра*? — попита Елора.

— Ние не преговаряме с терористи! — извика един маркиз и Елора вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— До този момент не сме го правили и вижте докъде ни доведе това — каза Фин и махна с ръка към балната зала. — *Витра* на два пъти нахлуха в двореца и при последния сблъсък изгубихме повече от нашите, отколкото през последните близо дваисет години.

Седнах отново, наблюдавайки как Фин отстоява гледната си точка. Той очевидно умееше да владее положението и за целта не се нуждаеше от помощта ми. И освен това беше прав.

— Това е най-големият коз, с който разполагаме — рече Фин. — Можем да използваме маркиз Стаад, за да ги накараме да отстъпят. Те не биха искали да го изгубят.

— Той не е най-големият ни коз — намеси се маркиза Лаурент. — Всъщност това е принцесата. — Всички се обърнаха към мен. — *Витра* никога не са ни преследвали толкова яростно. Единственото, което искат, е принцесата и в известен смисъл те имат права над нея. Ако им дадем каквото искат, ще ни оставят на мира.

— Ние няма да им дадем принцесата. — Гарет Стром се изправи и протегна напред ръце. — Тя е *нашата* принцеса. Тя не е само най-могъщият наследник, който имаме, но е и една от нас. Ние няма да предадем на *витра* един от нашите хора.

— Всичко това е заради нея! — каза марксина Лаурент още по-рязко, изправяйки се. — Всичко това се случва заради лошия договор, който кралицата сключи преди дваисет години и ние всички плащаме цената сега!

— Спомняте ли си как стояха нещата преди дваисет години? — попита Гарет. — Ако тя не беше сключила договора, *витра* щяха да ни

унищожат.

— Достатъчно! — извика Елора и гласът ѝ отекна в ума ми, както и във всички останали улове. — Свиках това събрание, за да обсъдим възможностите, но ако не сте в състояние да се държите подобаващо, просто ще го прекратя. Аз не се нуждая от вашето позволение, за да си върша работата. Аз съм вашата кралица и моите решения са окончателни.

За пръв път разбрах защо Елора беше толкова сурова. Присъстващите в тази зала открито разискваха дали да не бъде пожертвано единственото ѝ дете и смятаха това за нещо съвсем тривиално.

— Засега ще задържа маркиз Стаад в двореца, докато реша какво да правя с него — каза Елора. — Ако взема решение да го екзекутирам или да го използвам като разменна монета, това ще бъде мое решение и аз ще ви го съобщя. — Тя приглади няколко несъществуващи нишки върху полата си. — Това е всичко.

— Трябва да възстановим Фин на предишната му длъжност — каза Тове, преди тълпата да успее да се разпръсне.

— Какво? — прошепнах аз. — Не, Тове, не мисля, че...

— Всички следотърсачи трябва да бъдат на разположение в този момент — игнорира ме Тове. — Всички щъркели, които са изпратени на мисия, трябва да бъдат призовани обратно в гнездото. Нуждаем се и от Фин, и от Томас в двореца. Аз мога да остана и да помогна, но не мисля, че това ще бъде достатъчно.

— Тове може да остане в двореца — добави Аурора доста припряно. — Ако това ще помогне.

— Разполагаме с допълнителен резерв от следотърсачи — отговори му Елора, но забелязах, че с крайчеца на окото си гледаше към Томас. — Инсталирана е нова алармена система и принцесата никога не остава без охрана.

— Те изпратиха маркиз за нея — напомни ѝ Тове. — Томас и Фин са най-добрите, които имаме. Те и двамата са били твои лични телохранители през по-голямата част от последните двайсет години.

Елора като че ли се замисли за момент.

— Искам утре сутринта и двамата да се явите по служба — каза тя, кимвайки.

— Да, ваша светлост — рече Томас и се поклони.

Фин не каза нищо, но хвърли бърз поглед към Тове, преди да тръгне. След това тълпата започна да се разпръсква, но аз останах да седя в ъгъла с Тове, Уила и Дънкан.

Гарет, Ной, канцлерът и две други марксини продължиха да разговарят с Елора и Аурора. Чувствах, че Елора кипи от негодувание и беше добре да се измъкна от залата, преди да се нахвърли върху мен. Но ми трябваше още малко време.

— Защо направи това? — обърнах се към Тове.

— Това е най-доброто за твоята безопасност — сви рамене той.

— Е и? — попитах аз, понижавайки глас, за да не ме чуят другите наоколо. — Защо е толкова важно да бъда в безопасност? Може би мястото ми е при *витра*. Марксина Лаурент е права. Щом всички тези хора страдат заради мен, може би трябва да си тръгна...

— Лаурент е глупава надута кучка — прекъсна ме Уила, преди да успея да завърша мисълта си. — И ние няма да те пожертваме заради това, че положението е тежко. Защото би било лудост.

— Аристократите са луди и параноични. Но има и друго. — Тове се наведе напред, подпирайки лакти на коленете си. — Ти ще донесеш добро на народа си. Но трябва да живееш достатъчно дълго, за да го направиш.

— Звучи утешително — отвърнах аз, облягайки се на стола.

— Отивам вкъщи да си събера багажа — каза Тове и се изправи.

— Наистина ли смяташ, че трябва да бъдеш тук, за да ме пазиш? — попитах аз.

— Вероятно не — призна Тове. — Но би било по-добре, отколкото да си стоя у дома, а и така ще ми бъде по-лесно да ти помагам в обучението ти.

— Добре — казах аз.

— И така — обърна се Уила, след като Тове си тръгна. — Май наистина *трябва* да си направим момичешко парти. Особено като се има предвид, че отсега нататък тук ще гъмжи от момчета.

Самата аз бях готова на всичко, стига това да ми спестеше поредното мъмрене на Елора, и от друга страна, момичешкото парти не звучеше никак зле. Уила ме хвана под ръка, докато излизахме от залата.

Останахме в стаята ми през цялата вечер. Предполагах, че Елора би искала да се преобличаме в разни дрехи или нещо подобно, но

вместо това се излежавашме по пижами.

След края на събранието я бях попитала за историята на Витра и Трил и в отговор Уила ми предложи една книга от библиотеката на баща си. След това ме остави да чета, отговаряйки на всички въпроси, които възникваха. За благодарност трябваше да пея на караоке с нея и да ѝ позволя да ми направи педикюр.

Не можах да почета от книгата толкова, колкото ми се искаше, и да науча много. Витра нападаха, Трил отвърщаха. Понякога броят на жертвите беше значителен, в други случаи имаше само незначителни щети.

Останахме будни до късно през нощта и накрая книгата беше забравена. Пяхме отново песни на Сидни Лопър и танцувахме.

Спахме с Уила в едно легло и понеже тя обичаше да се шири, прекарах ужасна нощ. Изпълях, олюлявайки се, от стаята си рано сутринта, чувствайки се като развалина. Искях да сляза долу, да хапна нещо, да пия вода или след това да прекарам в покой поне три-четири часа.

Дънкан не се мотаеше пред вратата ми, когато излязох, и се зарадвах, че най-накрая бе намерил възможност да поспи.

Бях направила няколко крачки по коридора, когато разбрах защо Дънкан бе прекарал нощта в стаята си.

Фин вървеше към мен, сключил ръце зад гърба си и аз скришом изпъшках. Беше безукорно облечен, с изгладени панталони и пригладена назад коса. Моята собствена коса беше в пълен безпорядък и вероятно изглеждах ужасно.

— Добро утро, принцесо — каза Фин, когато се приближи.

— Да, може да се каже, че е добро — отвърнах аз.

Фин ми кимна и мина покрай мен. Обърнах се да видя дали някой не го е извикал, но в коридора нямаше никой.

— Какво правиш? — попитах.

— Върша си работата, принцесо. — Той погледна назад през рамо. — Обхождам периметъра, следейки за нарушители.

— Значи дори няма да разговаряш с мен?

— Това не е част от работата ми — каза Фин и продължи да върви.

— Чудесно — въздъхнах аз.

Макар и да беше глупаво, донякъде бях развълнувана при мисълта, че отново ще бъда пазена от Фин. Но не трябваше да избързвам. Това, че той щеше да бъде наблизо през цялото време, не означаваше, че нещо между нас ще се промени. По-скоро всичко щеше да стане още по-неловко и мъчително.

---

[1] Надзъртащия Том е герой от стара английска легенда, който се осмелил да надзърне през прозореца, докато лейди Година язде ла гола по улиците на Ковънтри, за да накара съпруга си да облекчи данъците на града. — Б.пр. ↑

МОНТЕКИ И КАПУЛЕТИ

— Защо си тук? — попитах аз и в отговор Локи само повдигна вежди.

Стаята му беше в старото крило на прислугата и не беше точно килия, както бях очаквала. Дънкан ми беше обяснил, че дворецът преди време имал огромен персонал, но през последните две десетилетия броят на *мансклиг* и *трил*, които живееха тук, драстично бе намалял. Или с други думи, палатът разполагаше с по-малко слуги.

Въпреки че нямахме затвор, аз си мислех, че Локи ще бъде държан в килия, в каквата ме бяха сложили *витра*. Но това беше просто стая — същата като спалнята, която ползваше Фин, когато живееше в двореца, с изключение на това, че тук нямаше прозорци. Беше малка и разполагаше с тоалетна и двойно легло.

Отгоре на всичко вратата на стаята на Локи беше широко отворена. Един следотърсач стоеше малко по-надолу в коридора, но той дори не беше на вратата. Убедих Дънкан да отвлече за кратко вниманието му, защото исках да поговоря с Локи насаме и Дънкан се справи със задачата с лекота.

Локи лежеше върху одеялата си с ръце под главата, кръстосал глезени. На масата имаше недокосната чиния с храна.

— Принцесо, не знаех, че ще имам посещение, иначе щях да пооправя малко тук. — Локи се усмихна глупаво, махвайки неопределено към стаята си. В нея нямаше почти нищо и тя трудно можеше да бъде наречена разхвърляна.

— Защо си тук, Локи? — повторих аз. Стоях точно пред вратата, скръстила ръце пред гърдите си.

— Не мисля, че на кралицата щеше да ѝ хареса, ако си бях отишъл. — Той се надигна и провеси дългите си крака от леглото.

— Защо просто не си тръгнеш? — попитах аз и той се засмя.

— Не мога да направя това, нали така? — Локи стана и тръгна бавно към мен.

Разумът ми казваше, че трябва да отстъпя, но не го направих. Не исках да се показвам слаба пред него и затова вдигнах високо брадичка, а той се спря до вратата.

— Не виждам нещо да те задържа.

— Да, но майка ти е най-изкусна в нещата, които не се виждат — рече той. — Ако изляза от тази стая, ще се почувствам толкова зле, че няма да съм в състояние да стоя на краката си.

— Елора би ти причинила това? — попитах аз и той кимна. — Как можеш да си сигурен?

— Сигурен съм, защото вече опитах да си тръгна — усмихна се Локи. — Нямах да позволя някакво телесно нараняване да ме спре да избягам, но подцених кралицата. Тя е много, много добра във внушението.

— Как работи това? Тя е използвала внушение и ти е казала какво ще се случи, ако напуснеш стаята? — попитах аз. — И сега ти не можеш да излезеш?

— Не знам как точно работи внушението. — Локи извърна глава, все по-отегчен от разговора ни. — То никога не е било моят периметър.

— А кой е твоят периметър?

— Разни други неща. — Локи сви рамене и седна отново на леглото.

— Защо дойде тук? — попитах отново. — Какво се надяваше да спечелиш?

— Не е ли очевидно? — Той се ухили, характерната дяволита усмивка както винаги. — Дойдох заради теб, принцесо.

— Сам? — повдигнах аз вежди. — Последния път, когато *витра* бяха тук, те изпратиха цяла армия и въпреки това ние ги победихме. Какво си мислеше, че ще постигнеш, идвайки сам.

— Мислех си, че няма да бъда заловен. — Той повдигна отново рамене, напълно невъзмутим, сякаш залавянето му не го смущаваше ни най-малко.

— Това е изключително глупаво! — извиках аз, вбесена от пълната му незаинтересованост. — Знаеш ли, че те искат да те екзекутират?

— Така чух — въздъхна Локи, поглеждайки надолу за момент. Нещо му хрумна обаче, защото в следващия момент бързо се ободри и

стана. — Чух също, че ти организираш кампания в моя подкрепа. — Той тръгна към мен. — Да не би да е заради това, че ще ти липсвам прекалено много, когато ме няма?

— Не говори глупости — изсмях се аз. — Истината е, че не одобрявам убийството, дори когато трябва да бъдат наказани такива като теб.

— Такива като мен, а? — Той повдигна леко вежди. — Имаш предвид дяволски красиви и привлекателни млади мъже, които идват да вземат ума на непокорни принцеси.

— Ти дойде да ме отвлечеш, а не да ми вземеш ума — отвърнах аз, но той махна пренебрежително с ръка.

— Това е въпрос на тълкувание.

— Но все още не разбирам защо си влязъл в ролята на похитител — рекох аз. — Ти си маркиз.

— Аз съм най-близкото, което *випра* имат до принц — призна той с кисела усмивка.

— Тогава защо, по дяволите, си тук? — попитах аз. — Елора никога не би ме пустила на спасителна мисия.

— Но позволи на друг маркиз да тръгне на такава — изтъкна Локи, говорейки за Тове. — Онзи, който ме притисна до стената.

— Това е различно — поклатих аз глава. — Той е силен и не дойде сам. — Сетне присвих очи към Локи. — Ти сам ли дойде?

— Да, разбира се. Никой друг не е толкова глупав, че да се присъедини към мен, след онова, което се случи при последното ни посещение при вас.

— Това всъщност не обяснява защо си тук — забелязах аз. — Защо си се нагърбил с тази задача, ако си знаел колко е опасно? И знаеш ли в действителност *колко* е опасно? Когато ти казах, че искат да те екзекутират, ти се изсмя, но те наистина искат да го направят, Локи.

— Ти ми липсваше прекалено много, принцесо, и не можах да се въздържа да тръгна — каза той с престорена жар, но чувството за безсилие помрачи усмивката му.

— Не си прави шеги — казах аз и завъртях очи нагоре.

— Това беше отговорът, който искаше да чуеш, нали? Че съм решил да дойда тук заради теб. — Локи се облегна на рамката на вратата и въздъхна. — Скъпа принцесо, ти имаш прекалено високо мнение за себе си. Не тръгнах *доброволно* на тази мисия.

— Това не ми е и минало през ум — настръгнах аз и бузите ми пламнаха. — Но защо все пак изпратиха точно теб?

— Аз допуснах да избягаш. — Той погледна надолу по коридора, където Дънкан разговаряше със следотърсача. — Кралят ме изпрати да поправа грешката си.

— Ти си бил натоварен да ме пазиш във Витра — казах аз в миг на прозрение. — Но защо ти? Защо не някой следотърсач или нещо такова?

— Ние нямаме много следотърсачи, защото нямаме подменени деца. — Локи ме погледна. — Таласъмните вършат много от мръсната ни работа, но могат да бъдат надвити без големи усилия. Витрийците, които ви нападнаха последния път, са само малко по-силни от *мансклиг*, благодарение на което успяхте да ги победите. Аз съм най-силният и затова кралят изпрати мен.

— Кой си ти? — попитах аз и той отвори уста може би с намерението да каже нещо духовито и саркастично, но аз го спрях, вдигайки ръка. — Майка ми каза, че познавала баща ти. Ти си близък до краля и кралицата на Витра.

— Не съм близък до краля. — Локи поклати глава. — Никой не е близък до краля. Но имам обща история с кралицата. Сара някога беше моя годеница.

— Какво? — Челюстта ми увисна отворена. — Тя е... тя е много по-стара от теб.

— Да, с десет години — кимна Локи. — Но това е нещо нормално при уредените бракове, особено когато изборът не е голям, както е в нашата общност. За лош късмет, преди да навърша пълнолетие, кралят реши, че иска да се ожени за нея.

— Беше ли влюбен в нея? — попитах аз, изненадана, че ме е грижа за това.

— Това беше династичен брак! — изсмя се Локи. — Аз бях на девет, когато тя се омъжи за краля. Преживях го някак. Сара гледаше на мен като на малък брат и това не се е променило и досега.

— А баща ти? Елора каза, че го е познавала.

— Не се и съмнявам. — Той прокара пръсти през косата си и смени тежестта си от единия крак на другия. — Тя живя с *витра* известно време. Първо, след като се ожениха, живееха във Фьоренинг,

но след като Елора забременя, Орен настоя да се преместят в неговия дом.

— И тя се съгласи? — попитах аз, изненадана, че някой е успял да наложи волята си над Елора.

— Нямала е избор, предполагам. Когато кралят иска нещо, той може да бъде много... — Гласът на Локи заглъхна и когато ме погледна, на лицето му имаше усмивка. — Аз бях на сватбата им. Знаеше ли това?

— Имаш предвид на сватбата на майка ми и баща ми? — попитах аз.

— Да — кимна той. — Бях много малък, може би на две или три години и не помня много. Но знам, че вървях по пътеката между редовете и хвърлях цветчета, което не е много мъжествено занимание, но се оказа, че на сватбата няма други деца с кралска кръв.

— Къде бяха те?

— *Витра* нямат такива, а всички потомци на Трил бяха при хората като подменени деца — обясни Локи.

— Ти си спомняш сватбата им? Въпреки че си бил съвсем малък? — изненадах се аз.

— Е, това беше сватбата на века — усмихна се той самодоволно. — Всички бяха там. Беше истинско зрелище.

— Знаеш ли защо се ожениха?

— Орен и Елора? — Челото му се набразди. — А ти не знаеш ли?

— Знам, че Орен е искал наследник за трона, а *витра* не могат да имат деца. Знам също, че Елора е искала да обедини двата рода — казах аз. — Но защо? Защо е било толкова важно Витра и Трил да се обединят?

— Е добре, защото воювахме от векове — отвърна Локи, свивайки рамене. — Откакто се помним може би.

— Защо? — повторих аз. — Четох книги по история и не мога да намеря ясна причина. Защо се мразим едни други толкова много?

— Не знам. — Той поклати безпомощно глава. — Защо Капулети мразят Монтеки?

— Монтеки откраднаха жената на Капулети — отговорих аз. — Това беше любовен триъгълник.

— Какво? — рече Локи. — Не помня Шекспир да е казвал такова нещо.

— Прочетох в една книга — отвърнах аз, махвайки с ръка. — Няма значение. Мисълта ми е, че винаги има причина.

— Сигурен съм, че има такава — съгласи се Локи. — Но сега двете воюващи страни са твърде различни. Витра искат повече, а Трил търсят спасение, вкопчвайки се в тяхната разпадаща се империя.

— Ако някоя империя се разпада, това е тази на Витра — контрирах аз. — Ние тук поне можем да създаваме потомство.

— О, това беше удар под кръста, принцесо. — Локи сложи ръка на гърдите си, правейки се на засегнат.

— Но е вярно, нали?

— Така да бъде. — Той свали ръката си, връщайки се към обичайната си дяволита усмивка. — И така, принцесо, какъв е планът ти да ме измъкнеш оттук жив?

— Нямам никакъв план — отвърнах. — Това се опитвах да ти кажа. Те искат да те убият и аз не знам как да ги спра.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо — каза Локи с нехайно безразличие.

— Принцесо? — извика Дънкан от дъното на коридора.

Обърнах се и го видях да стои пред изгубилия вече търпение следотърсач. Не знам как Дънкан беше успял да го убеди да ме остави да разговарям с Локи, но очевидно времето ни беше свършило.

— Трябва да вървя — казах на Локи.

— Твоят следотърсач ли те вика? — Локи погледна към коридора. Дънкан ми се усмихна смутено в момента, в който стражът тръгна към нас, за да заеме поста си.

— Нещо такова. Но чуй ме, ти трябва да бъдеш добър. Прави каквото ти кажат. Не създавай никакви проблеми. — Локи ме погледна с престорена невинност, сякаш изненадан, че въобще допускам подобно нещо. — Тове е единственият ми шанс да ги убедя да не те екзекутират.

— Както желаш, принцесо. — И той ми се поклони, преди да се обърне и да тръгне към леглото си.

Стражът се върна, поклони ми се още по-ниско от Локи, а аз му се усмихнах, преди да поема по коридора. Искях да поговоря с Локи още малко, но не бях сигурна дали това щеше да помогне.

Следотърсачът, който го пазеше, беше мой подчинен и можех да му заповядам да ни даде още време, но нямаше да е добре из двореца да тръгне слух, че се срещам с Локи. Истината беше, че бях поела опасен риск.

— Съжалявам — рече Дънкан, когато се приближих към него. — Опитах се да го задържа, но той се страхуваше, че може да си навлече проблеми. Кое е глупаво, защото ти си принцесата, на която той дължи подчинение, но...

— Всичко е наред, Дънкан — усмихнах се аз и махнах с ръка да го успокоя. — Ти свърши чудесна работа.

— Благодаря. — Той замълча за момент, изглеждайки изненадан от малката ми похвала.

— Знаеш ли къде е Елора? — попитах аз, продължавайки да вървя.

— Ъ-ъ, мисля, че цял ден е на съвещания. — Дънкан погледна часовника си и тръгна рамо до рамо с мен. — В момента би трябвало да е на среща с канцлера, за да обсъдят предохранителните мерки за сигурността на Фьоренинг, в случай че набегът на Локи не се окаже изолиран случай.

— Сигурна съм, че Локи е изолиран случай и че дори не представлява реална заплаха — отбелязах аз. — Не мисля, че Витра са достатъчно силни, за да предприемат контраудар.

— Това ли ти каза той?

— Да, по същество — кимнах аз.

— И ти му вярваш? — попита Дънкан чистосърдечно. В тона му не прозвуча сарказъм или раздразнение и останах с чувството, че той се доверява на инстинктите ми. Ако аз гледах с добри очи на Локи, същото щеше да прави и Дънкан.

— Да, може да се каже. — Сбърчих чело и се замислих какво точно имах предвид. — Не смятам, че може да му се вярва за всичко, но в случая като че ли не лъже.

— Разбирам. — Той кимна, приемайки не особено солидните ми аргументи.

— Трябва да говоря с Елора. Насаме — казах аз, когато стигнахме стълбището. — Има ли тя някакъв промеждутък в графика си?

— Наистина не мога да кажа — отвърна Дънкан, вървейки по петите ми, докато се качвах по стълбите. — Трябва да се обърна към съветника й, но ако наистина се налага да разговарям с нея, мога да подчертая, че става дума за нещо важно, така че да те вмести в програмата си.

— Наистина трябва да се видя с нея — отвърнах. — Ако се срещнеш с нея или съветника й и тя откаже да ме приеме, намери момент, в който ще е сама. Било то в тоалетната.

— Добре — кимна Дънкан. — Искаш ли веднага да се заема с това?

— Би било чудесно. Благодаря ти.

— Няма защо. — Той се усмихна широко, винаги щастлив да бъде полезен, и хукна обратно да търси Елора.

Тръгнах към стаята, за да премисля нещата на спокойствие. След моето отвлечане, откритието за произхода ми, обучението с Тове и малко странното ми желание да спася Локи сега всичко изглеждаше ужасно объркано. Да не говорим, че собственият ми народ искаше да ме хвърли на кучетата, както открих на вчерашното съвещание.

Питах се дали това беше правилното място за мен. Не горях от желание да управлявам кралство и в този смисъл за мен нямаше особено значение коя корона щеше да се озове на главата ми. Да, Орен наистина изглеждаше зъл, но от друга страна, Елора не беше много различна от него.

Ако отидех при *витра*, те може би щяха да оставят Трил на мира. Може би това беше най-добрият ход, който можех да направя като кралица.

— Уенди! — извика Мат, изваждайки ме от мислите ми. На път към стаята си, минах покрай неговата и врата му се оказа отворена.

— Мат — отвърнах смутено, когато се втурна да ме посрещне. Направи го толкова припряно, че дори не остави книгата, която четеше. — Не мога да ти отделя малко повече време напоследък. Ужасно съм заета.

— Да, разбирам — отвърна Мат, но не бях сигурна дали наистина е наясно какво се случва. Той скръсти ръце, притискайки книгата към гърдите си. — Как си? Всичко наред ли е? Никой не ми казва нищо и след нападението от онзи ден...

— Това не беше нападение — поклатих аз глава. — Това беше просто Локи, който...

— Той ли е онзи, който те отвлече? — попита Мат и гласът му стана по-строг.

— Да, но... — Опитвах се да измисля някакво извинение, което да оправдае отвлечането, но знаех, че Мат няма да се хване на това и замълчах. — Той е просто един витриец. Не може да ми причини нищо. Те го държат затворен и всичко е наред. Няма никаква опасност.

— А тези набези над двореца? — контрира Мат. — Ти каза, че сме тук, защото това е най-безопасното място за теб, но ако те не могат да гарантират...

— Няма опасност — настоях аз, прекъсвайки го. — Дворецът гъмжи от стражи. Тук несъмнено е по-безопасно, отколкото навън.

Не знаех дали това е вярно, но не ми се искаше Мат да го поставя под въпрос. Орен знаеше колко съм привързана към него и нямах никакви съмнения, че би използвал това срещу мен, ако му се удадеше възможност. Най-добре беше Мат да остане тук под надзора на *трил*.

— Все още не мога да разбера какво се случва тук и кои са тези хора — каза Мат накрая. — Искам да знам, че мога да ти вярвам и че си в безопасност.

— В безопасност съм. Честно. Не е нужно да се тревожиш повече за мен. — Усмигнах му се тъжно, убедена, че това е самата истина. — Но кажи ми какво става с теб? Намери ли с какво да се занимаваш?

— Да, прекарах известно време с Рис, което беше много хубаво — рече Мат. — Той е добро хлапе. Малко... странно, но добро.

— Казах ти!

— Да, така е — усмихна се той.

— И виждам, че си намерил нещо за четене. — Посочих книгата.

— Да, всъщност даде ми я Уила. — Той ми подаде томчето, което беше с избледняла кожена подвързия. — Всичко това са чертежи и планове на дворците през годините.

— О, така ли? — Аз я поех от ръцете му и прелистих пожълтелите страници, изобразяващи скици и рисунки на пищните палати, в които бяха живели кралските династии.

— Казах на Уила, че съм архитект и тя ми намери тази книга. — Мат застана до мен, любувайки се на рисунките. — Предполагам, че е

на баща ѝ.

Моментално се почувствах глупаво. Единствената страст в живота на Мат беше архитектурата и ние живеехме в разкошен дворец, кацнал на ръба на стръмна скала. Разбира се, че всичко това щеше да му е интересно, но на мен не ми беше хрумнало по-рано.

Мат започна да ми показва различни елементи от скиците, изтъквайки тяхната находчивост, а аз кимах и показвах искрена изненада, когато сметнех, че е уместно.

Поговорихме още малко и след това се прибрах в стаята си да отдъхна. Тъкмо се бях отпуснала на леглото, когато на вратата се почука. Надигнах се с въздишка и отворих.

На вратата стоеше Фин и очите му имаха същата нощна отсянка както винаги.

— Принцесо, имам нужда от теб — каза той просто.

ПОПРИЩЕ

— Моля? — отвърнах аз, възвръщайки си способността да говоря.

— Кралицата намери време да те приеме — рече Фин. — Но трябва да побързаш.

После той се обърна и тръгна по коридора. Аз излязох и затворих вратата след себе си. Фин забави крачка, може би, за да ми даде възможност да го настигна.

— Къде е тя? — попитах аз, но понеже очевидно не ускорих ход, той погледна към мен. — Къде ще се срещна с Елора?

— Аз ще те заведа при нея — отговори Фин.

— Не е нужно да го правиш. Мога да я намеря и сама.

— Ти не трябва да оставаш сама. — Той ме изчака, за да го настигна.

— Тук гъмжи от стражи. Мисля, че мога да вървя сама по коридора — троснах се аз.

— Може би.

Беше ми ужасно неприятно да вървя с него и да се преструвам, че не съм влюбена. Мълчанието между нас стана твърде потискащо и затова се опитах да го запълня.

— И... какво е да работиш с баща си? — попитах.

— Поносимо — отговори той, но аз долових напрежението в гласа му, което напразно се опита да скрие.

— Поносимо? — Вгледах се в него, търсейки нещо, което да ми подсказже как наистина се чувстваше, но лицето му беше като маска. Очите му гледаха право напред и на устните му беше изписана тънка усмивка.

— Да, така бих го определил.

— Близък ли си с баща си? — подех отново и когато не получих отговор, продължих: — Изглеждаш близък с майка си. Или най-малкото тя много те обича.

— Трудно е да бъдеш близък с някого, когото не познаваш — каза той предпазливо. — Баща ми го нямаше през по-голямата част от детството ми. Когато се прибра за по-дълго, трябваше да замина аз.

— Хубаво е, че сега сте близо един до друг — изтъкнах аз. — Така можете да прекарвате повече време заедно.

— Бих могъл да ти дам същия съвет по отношение на кралицата. — Той не се обърна към мен, но аз зърнах погледа му за момент и открих в очите му нещо шеговито, което влизаше в противоречие с хладния му тон.

— Изглежда, е по-лесно човек да опознае баща ти, отколкото майка ми — възразих аз. — В него поне има нещо хуманно.

— Знаеш, че това е обида тук — напомни ми Фин. — Да си хуманен е нещо, което ние се стремим да не бъдем.

— Да, мога да предположа — промърморих аз.

— Съжалявам за онова, което се случи на съвещанието онзи ден. — Беше понижил глас и говореше по онзи тих, заговорнически начин, както правеше, когато сме само двамата.

— Ти нямаш вина. Всъщност ти по-скоро ми се притече на помощ. За което съм ти благодарна.

— Не съм съгласен с нещата, които те казаха там. — Фин забави ход и спря пред една масивна махагонова врата. — Имам предвид обвиненията към теб и майка ти. Но не бих искал да ги виниш за това. Те просто се страхуват.

— Знам. — Застанах до него, поемайки си дълбоко въздух. — Мога ли да те попитам нещо, но честно?

— Разбира се — отвърна той, но в гласа му се прокрадна колебание.

— Смяташ ли, че ще бъде по-добре, ако отида при *витра*? — Очите му се разшириха и аз побързах да продължа, преди да ми отговори: — Не питам дали това е най-доброто решение за мен и искам да оставиш чувствата си настрана, каквито и да са те. Няма ли да е в интерес на Трил и на всички, които живеят във Фьоренинг, ако отида при *витра*?

— Фактът, че си готова да се пожертваш за народа си, е точно причината, поради която се нуждаем от теб тук. Ти трябва да бъдеш тук. Ние имаме нужда от теб.

Преглътнах с усилие и сведох очи. Имах усещането, че страните ми горят и се ненавиждах заради това, че дори само един разговор с Фин може да ме накара да се чувствам така.

— Елора те чака вътре — каза той тихо.

— Благодаря ти — кимнах аз, без да го поглеждам, сетне отворих вратата и се вмъкнах вътре.

Никога не бях посещавала кралицата в личния ѝ кабинет, но той не се различаваше особено от другите работни помещения. Множество лавици с книги, огромно дъбово писалище и плюшено канапе пред прозореца. На стената висеше портрет на Елора и съдейки по стила, предположих, че е нейно собствено дело.

Тя седеше на писалището с купчина документи пред себе си. В ръката ѝ имаше писалка от слонова кост, допълнена с мастилница, и тя я държеше по толкова застрашителен начин над книжата, сякаш се страхуваше какво може да подпише.

Все още не беше вдигнала глава и черната ѝ коса падаше пред лицето ѝ като завеса, поради което не бях сигурна дали ме е видяла.

— Елора, трябва да разговарям с теб. — Тръгнах към писалището ѝ.

— Така ми беше казано. Карай направо. Нямам много време днес. — Тя вдигна глава към мен и аз едва не ахнах.

Никога не бях виждала лицето ѝ толкова измъчено. Обикновено безупречната ѝ кожа като че ли се беше състарила и сбръчкала само за една нощ. По челото ѝ имаше видими бразди, които вчера не бяха там. Тъмните ѝ очи имаха лек млечнобял оттенък, сякаш страдаше от перде. От пътя на косата ѝ тръгваше бял кичур, който за мое учудване не бях забелязала досега.

— Принцесо, моля те — въздъхна Елора с нотки на раздразнение. — Какво искаш?

— Искам да поговорим за Ло... ъ-ъ, за витрийския маркиз. — Почти бях изрекла името му, но предположих, че тази фамилиарност само ще я вбеси допълнително.

— Смятам, че каза вече достатъчно по този въпрос. — Тя поклати глава и капка мастило падна от върха на писалката ѝ върху писалището.

— Не мисля, че трябва да го екзекутираш — казах аз, повишавайки глас.

— Ти представи вижданията си по един съвършено ясен начин, принцесо.

— Това би било лишено от смисъл, дори от политическа гледна точка — продължих аз, игнорирайки намека ѝ. — Убийството му само ще подбуди още повече набези от страна на *витра*.

— *Витра* няма да се спрат, независимо от това дали ще екзекутираме маркиза, или не.

— Именно! — казах аз. — Не е нужно да се конфронтираме още повече. Твърде много хора загинаха вече заради това. Не трябва да допускаме списъкът с жертвите да стане още по-дълъг.

— Не мога да го държа като затворник още много дълго — рече Елора. В един рядък миг на откровеност тя свали маската пред лицето си и едва тогава видях колко е уморена наистина. — Онова, което използвам, за да го задържа... изцежда силите ми.

— Съжалявам — казах искрено, не знаейки как да реагирам на признанието за нейната слабост.

— На Ваше Величество сигурно ще ѝ е приятно да научи, че точно сега търся решение на проблема — рече Елора и в гласа ѝ имаше особена горчивина, когато произнесе думата „величество“.

— Какво възнамеряваш да направиш? — попитах аз.

— Преглеждам договорите от миналото. — Тя потупа купчината книжа пред себе си. — Надявам се да постигнем някакво споразумение, според което ние ще върнем маркиза и в замяна на това ще получим мир. Не знам дали ще спра Орен от посегателствата му над теб, но се нуждаем от известно време преди следващия му набег.

— О! — За момент бях обезоръжена. Не бях се и надявала, че може да помогне по някакъв начин на мен или на Локи. — Защо смяташ, че Орен може да предприеме ново нападение. *Витра* изглеждат твърде обезсилени в този момент, че да отвърнат на удара.

— Ти не знаеш нищо за *витра* или за баща си — отвърна Елора снизходително.

— И чия е вината за това? Аз научих за вас само преди около месец. Ако съм в неведение за такива неща, причината е у теб. Ти очакваш от мен да управлявам това място, но не ми казваш нищо за него.

— Нямам време, принцесо! — каза рязко Елора. Когато ме погледна, бях готова да се закълна, че видях сълзи в очите ѝ, но те

изчезнаха, преди да се уверя. — Искам толкова много да ти кажа, но нямам време! Достатъчно е да знаеш основните неща. Бих искала да е различно, принцесо, но това е светът, в който живеем.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз. — Защо нямаш време?

— Нямам време дори за тази дискусия. — Елора поклати глава и ми даде знак да си вървя. — Ти имаш много неща за вършене, а на мен ми предстои среща след по-малко от десет минути. Ако искаш да спасиш твоя скъп маркиз, предлагам ти да си вървиш и да ми позволиш да си гледам работата.

Останах там още малко, преди да осъзная, че нямам какво повече да й кажа. Поне този път Елора беше на моя страна и не смяташе да екзекутира Локи. Всъщност беше по-добре да си тръгна веднага, преди да кажа нещо, което да я накара да промени решението си.

Предполагах, че Фин ме чака в коридора, за да ме придружи до стаята ми, но вместо това намерих там Тове. Той се беше облегнал на стената, играейки си разсеяно с един портокал.

— Какво правиш тук? — попитах.

— И аз се радвам да те видя — отвърна Тове сухо.

— Не, искам да кажа, че не очаквах да видя теб тук.

— И без това идвах насам и пуснах Фин да си върви. — Тове се подсмихна самодоволно и поклати глава.

— Ще се упражняваме ли днес? — Приятно ми беше да работя с Тове, но той смяташе, че е най-добре да почивам по ден-два, за да не прегоря.

— Не. — Тове подхвърли портокала, когато тръгнахме по коридора, оставяйки кабинета на Елора зад гърба си. — Сега живея тук и си помислих, че трябва да видя какво става с теб.

— О, добре. — Бях забравила, че Тове ще се премести в двореца за известно време, за да осигури безопасността ми. — И защо трябва да ме проверяваш?

— Не знам. — Той сви рамене. — Ти просто изглеждаш... — Гласът му заглъхна.

— Да не би аурата ми да не е наред днес? — попитах аз, поглеждайки го крадешком.

— Всъщност да — кимна той. — Напоследък е нездравео кафява, почти сернисто жълтеникава.

— Не знам какъв е цветът на сярата, но дори и да знаех, нямам представа какво означава това. Ти говориш за аури, но никога не ми обясняваш нищо.

— Твоята е оранжева. Или поне се предполага, че трябва да е такава. — Той задържа за миг погледа си върху мен, сетне погледна настрани и подхвърли портокала от ръка в ръка. — Това е цветът на вдъхновението и съчувствието. А когато се намираш около хора, които обичаш, ореолът ти става пурпурен. Това е любовна аура, издаваща готовност за закрила.

— Така ли? — попитах аз, повдигайки вежди.

— Вчера на заседанието, когато стана и се впусна да отстояваш онова, в което вярваш, аурата ти грееше в златни тонове. — Тове се спря, погълнат в мислите си. — Беше ослепителна.

— Какво означава златото? — поинтересувах се аз.

— Не знам точно — поклати той глава. — Никога не съм виждал нещо подобно. Аурата на майка ти обикновено е сива и обагрена в червено, но когато влиза в ролята си на кралица, се появяват златисти окраски.

— Значи златото означава... какво? Че съм роден водач? — попитах скептично.

— Може би. — Той отново закрачи.

Слезе на долния етаж и макар да се нуждаеше от усамотение, аз го придружих. Той продължи да ми разказва всичко, което знаеше за аурите и какво означават отделните цветове.

Все още обаче ми убягваше каква беше ползата да знаеш всичко това. Тове ми обясни, че аурата е ключ към нечий характер или намерение. Понякога, когато била много силна, той чувствал това, а вчера на заседанието моята била топла и галеща като слънчеви лъчи.

Влязохме в заседателната зала и Тове се тръшна на един стол до камината. Започна да бели портокала си, хвърляйки корите в студеното огнище. Седнах на най-близкото до него канапе и се загледах през прозореца.

Есента започваше да отстъпва пред зимата и навън валеше силен дъжд, примесен със сняг. Барабаненето по прозореца напомняше на звън на дребни монети.

— Доколко познаваш *витра*? — попитах аз.

— Какво? — Тове отхапа от портокала и ме погледна, избърсвайки сока от брадичката си.

— Знаеш ли много за *витра*? — перифразирах въпроса си.

— Поназнайвам нещо. — Той ми подаде парче портокал. — Искаш ли?

— Не, благодаря — поклатих глава. — Колко?

— Примерно едно-две парчета, но ако много искаш, мога да ти дам останалото от портокала. — Той ми подаде плода, но аз учтиво махнах с ръка.

— Не, имах предвид какво знаеш за *витра* — казах аз.

— Нещата около тях са доста неясни. — Тове отхапа отново от портокала, намръщи се и хвърли останалото в огнището. След това избърса ръце в панталоните си и обиколи залата с поглед.

Днес изглеждаше разсеян и се питах дали престоят в двореца не му идваше в повече. Твърде много хора с твърде много мисли, затворени в ограничено пространство. Досега посещенията му тук траеха само по няколко часа.

— Знаеш ли защо Витра и Трил воюват? — попитах аз.

— Не — той поклати глава. — Но мисля, че всичко е започнало заради някакво момиче.

— Наистина ли? — удивих се аз.

— Не е ли винаги така. — Той въздъхна и стана. Тръгна към полицата на камината и започна да размества статуетките от слонова кост и дърво, които бяха наредени там. За целта използваше ту пръстите си, ту мисълта си. — Веднъж чух, че красивата Елена от Троя е била *трил*.

— Аз пък си мислех, че Елена от Троя е мит — отвърнах.

— Както и троловете. — Той взе една фигурка на лебед от слонова кост, обвита в бръшлян от дърво, и я докосна нежно, страхувайки се да не повреди крехката конструкция. — Кой може да каже кое е истинско и кое не.

— Какво следва от това? Че Троя и Витра са едно и също нещо? Накъде биеш?

— Не знам. — Тове сви рамене и върна фигурката на полицата на камината. — Не съм особено запознат със старогръцката митология.

— Добре. — Аз се наведох леко напред. — Какво знаеш тогава?

— Знам, че техният крал е твой баща. — Той закри в залата, оглеждайки всичко наоколо, без да спира погледа си върху нещо. — Знам също, че е безмилостен и няма да се спре, преди да се добере до теб.

— Ти си знаел, че той е мой баща? — попитах аз, зяпвайки от изненада. — Защо не ми каза?

— Защото не ми беше работа. — Той погледна през прозореца към кишата навън. После тръгна към него и притисна дланта си до стъклото, оставяйки там матов отпечатък от топлината на кожата си.

— Трябваше да ми кажеш — настоях аз.

— Те няма да го убият — каза Тове разсеяно, след което се наведе напред и замъгли повърхността на стъклото с дъха си.

— Кого? — попитах аз.

— Локи. Маркиза. — Той рисува бързо някаква шарка върху замъгленото стъкло, сетне я избърса с лакътя си.

— Елора ми каза, че ще се опита да...

— Не, те *не могат* да го убият — увери ме Тове и се обърна да ме погледне. — Твоята майка е единствената, която има силата да го задържи, като изключим теб и мен.

— Чакай, чакай. — Аз вдигнах ръка. — Какво означава това, че никой няма силата да го задържи. Аз видях стражите да го правят във вестибюла, когато беше пленен. Дънкан дори помогна да бъде повален.

— Не, *витра* са различни от нас. — Тове поклати глава и седна в другия край на канапето на разстояние от мен. — Нашите способности са тук... — Той се почука по челото. — Ние можем да преместваме предмети с ума си и да контролираме вятъра.

— Локи може да поваля хора с ума си, а кралицата на Витра може да ги лекува — казах аз.

— Кралицата на Витра има *трилска* кръв във вените си отпреди едно-две поколения, в противен случай не би могла да бъде кралица. Локи също има нашата кръв — каза Тове. — Баща му беше *трил*.

— И сега е при витрийците? — попитах аз, припомняйки си думите на Елора, че е познавала бащата на Локи.

— Беше известно време. Но сега е мъртъв — уточни Тове хладно.

— Какво? Защо? — попитах аз.

— Измяна. — Тове се наведе напред и използвайки ума си, повдигна една ваза от близката маса. Искаше ми се да му извикам да се съсредоточи, но всъщност той се опитваше да направи именно това.

— Ние ли го убихме? — попитах аз.

— Мисля, че той се опита да дезертира обратно във Фьоренинг. — Тове прехапа долната си устна, концентрирайки се над вазата, която се носеше във въздуха. — Убиха го *витра*.

— О, боже мой. — Облегнах се назад на канапето. — Защо тогава Локи подкрепя Витра?

— Не познавам Локи, нито познавах баща му. — Вазата полетя плавно надолу, кацвайки леко на масата. — Не мога да говоря за мотивите им.

— Откъде знаеш тези неща?

— Ти също щеше да ги научиш при други обстоятелства. — Тове въздъхна дълбоко, изглеждайки по-спокоен, след като си беше поиграл с вазата. — Част от обучението ти ще бъде да се запознаеш с нашата история. Но заради нападенията на Витра сега е по-важно да си готова за битка.

— С какво *витра* се различават от нас? — попитах аз, връщайки се към темата.

— Със силата си. — Той сви ръка, за да демонстрира. — Физически те нямат равни на себе си. Дори умовете им са по-неподатливи, което затруднява такива като теб и Елора да ги контролират. Дори и за мен е по-трудно да упражнявам телекинеза върху тях. И също като при нас, колкото по-силен е един витриец, толкова по-високо е положението му. Затова маркиз Локи е ужасно силен.

— Но в двореца на Витра ти притисна Локи до стената без никакво усилие — напомних му аз.

— Мислех за това — каза Тове, гледайки намръщено. — Смятам, че той ми позволи да го направя.

— Какво имаш предвид? Защо?

— Не знам. — Той поклати глава. — Локи ми позволи да го победея там и се остави да бъде заловен тук. Властта на Елора над него е истинска, но другите стражи — той отново поклати глава. — Те не биха имали никакъв шанс срещу него.

— Защо би постъпил така? — попитах аз.

— Нямам никаква представа — призна Тове. — Но той е много по-силен от всички нас. Дори Елора не би могла да го задържи достатъчно дълго, за да го убият.

— А ти би ли могъл? — попитах неуверено.

— Така мисля — кимна той. — Искам да кажа, мога да го направя, но не бих го направил.

— Защо? — попитах аз.

— Не мисля, че е редно. Той всъщност не ни е навредил по никакъв начин и ми се ще да разбере какво крои — Тове сви рамене и погледна към мен. — И ти не искаш това от мен.

— Ти би тръгнал срещу волята на Елора, ако поискам това от теб? — попитах аз и той кимна. — Защо? Защо би направил нещо за мен и не за нея?

— Моята лоялност е насочена към теб, принцесо — усмихна се Тове. — Аз ти вярвам и останалите в Трил също ще се научат да ти вярват, щом разберат на какво си способна.

— И на какво съм способна? — попитах аз, чувствайки се странно развълнувана от признанието на Тове.

— Да ни спечелиш мир — каза той с толкова голяма убеденост, че не пожелах да споря с него.

ВЦЕПЕНЕНА

След като чух какво мисли Тове за Локи, реших, че трябва да поговоря отново с маркиза. Той не беше много открит с мен, но трябваше да узная защо ми беше позволил да избягам и защо се беше оставил да го заловят. Но за мое разочарование охраната на Локи бе станала по-строга.

Беше се чуло, че съм разговаряла с него и на стражите беше наредено в никакъв случай да не ме допускат близо до него. Дънкан бе скастрен здраво, че ми е позволил да се срещна с Локи и когато се появи отново да поеме задълженията си като мой телохранител, той отказа да ми съдейства за нова среща с Локи.

Можех да използвам внушение върху Дънкан, но и без това вече бях объркала сериозно ума му, докато се упражнявах върху него. Освен това се бях заклела да не използвам способностите си върху никого, макар да не казах за това на Тове.

В същото време може би наистина беше добре да си почина през свободния си ден. Утре се връщах към обучението си и след като приключехме с Тове, щях да опитам да се видя с Локи. Сигурна бях, че щях да намеря начин, без да използвам внушение върху стражите или върху който и да е друг.

Не останах обаче дълго време сама. Дънкан ме изпрати до стаята ми и не бяха минали и пет минути, когато Рис се прибра от училище. Той направи пица и ме покани в стаята си да гледаме глупави филми и да се забавляваме заедно с Мат и Уила.

Тъй като не бях прекарала много време с нито един от тях, аз се съгласих, принуждавайки Дънкан да се помъкне след мен. Седнах на канапето и се постарях да оставя достатъчно голямо разстояние между мен и Рис, но не беше нужно да си правя труда, защото там беше и Мат.

Той обаче като че ли гледаше вече по-свободно на задълженията си като по-голям брат. Разговаряше надълго и нашироко с Уила,

двамата се шегуваха помежду си и се смееха. Но най-голямата изненада за мен беше самата Уила. Тя яде дори пица. Въпреки че аз не го направих, тя хапваше с усмивка.

За разлика от последния път, когато гледах филми в стаята на Рис, този път се погрижих да си тръгна, преди да заспя. Извиних се на всички и си тръгнах по средата на „Злите мъртви“.

На път към стаята си, видях Фин да крачи из коридора. Поздравих го, но той дори не кимна и с нищо не показва да ме е забелязал. Дънкан се извини от негово име, което само ме вбеси още повече. Не беше редно Фин да ползва услугите на други следотърсачи, за да ме накара да се чувствам по-добре.

На другата сутрин Тове ме събуди рано-рано. Сега, когато живееше в двореца, той вече не губеше време да пътува дотук. Часът беше твърде ранен за ставане, но безсънието на Тове се беше влошило след пристигането му тук и затова не се оплаках.

След като се приготвих, прекарахме дълги часове в обучение. После отидохме в кухнята, която по това време на деня обикновено беше безлюдна, но при толкова много стражи и гости в двореца главният готвач беше на пълнен работен ден. И за голямо негово изумление Тове ме накара да се упражнявам, премествайки тенджери и тигани.

Надявах се да се получи нещо като във филма „Мери Попинс“ с всички онези танцуващи кухненски съдове, но не стана точно така. Накарах няколко чугунени тигана да се носят във въздуха и едва не отнесох главата на Дънкан, запращайки една голяма тенджера през стаята, използвайки само ума си.

Чувствах нещо като възторг, защото най-накрая се бях научила да премествам предмети. Тове смяташе, че разковничето е било затръшнатата от мен врата, докато Елора нараняваше Локи. В този момент според него бях преодоляла онова, което ме е възпирало да впрегна потенциала си.

Но най-накрая еуфорията ми беше победена от пълното изтощение. Никога през целия си живот не се бях чувствала толкова уморена. Дънкан ми предложи да ми помогне да се кача до стаята си и макар да се нуждаех от помощта му, аз му отказах. Трябваше да се науча да се справям с това сама.

Не исках хора като Дънкан, Фин и дори Тове да рискуват живота си, за да ме пазят. И дори да не рискуваха живота си, не желаех да съм зависима от някого. Аз бях по-силна от другите и трябваше да се грижа сама за себе си.

Знаех, че не мога да овладеем всичко за един ден, но днес бях вложила всичко от себе си, за да напредна.

След тренировката си отдъхнах за кратко в очакване на предстоящото съвещание. Тове, Дънкан и аз се отправихме към военната зала заедно с няколко избрани стражи и Елора. Фин и баща му Томас бяха вече там, когато пристигнахме. Аз ги поздравих и докато Томас отговори на поздрава ми, Фин ме игнорира. За пореден път.

На съвещанието не се случи нищо особено. Елора ни информира за хода на събитията. Нямаше нови набези на *витра*. Локи не беше избягал. След това тя съобщи на следотърсачите новото разпределение на смените. Тъкмо се канех да я попитам за плана ѝ да се договори с *витра* срещу освобождаването на Локи, но в този момент тя ме стрелна с поглед, давайки ми да разбера, че моментът не е подходящ.

След края на събранието тръгнах към стаята си с намерението да си взема един дълъг студен душ и да легна да спя. Тъкмо преди да се мушна под струята, разбрах, че нямам душ гел. Държахме такъв в килера в коридора, което ни спестяваше усилието да тичаме всеки път до магазина.

Умът ми беше вцепенен, сякаш там беше станало късо съединение. По някаква причина почти не чувствах крайниците си, в това число пръстите на ръцете и краката си. Остра болка пронизваше черепа ми и лявото ми око беше леко замъглено.

Днешните занимания ме бяха изтощили повече, отколкото бях признала на Тове. Той на няколко пъти ми предложи да си почина, но аз отказвах, за което си плащах сега.

Мисля, че това беше причината да избухна, когато Фин мина покрай мен, без да ме поздрави. Аз вървах надолу по коридора по хавлия, за да си взема душ гел, когато се засякох с Фин, който отново обхождаше своя периметър. Той мина покрай мен, аз го поздравих, но той нито кимна, нито ми се усмихна.

И с това чашата преля.

— Какво означава това, Фин? — извиках аз, завъртайки се към него. Той се спря, но само защото го бях стреснала. Погледна ме и премигна срещу мен с увиснала челюст. Не мисля, че някога го бях хващала толкова неподготвен. — Разбира се, че няма да кажеш нищо. Просто ще ме зяпаш с празен поглед както винаги.

— Аз-аз... — заекна Фин и аз поклатих глава.

— Виж какво, Фин — протегнах ръка, за да го накарам да замълчи. — Ако си решил да игнорираш моето съществуване, не е нужно да променяш това сега.

— Уенди — въздъхна той с нотки на отчаяние. — Аз просто си върша работата...

— Виж ти! — Завъртях нагоре очи. — И къде по-точно в служебната ти характеристика пише, че трябва да се държиш като кретен и да игнорираш своята принцеса? Попадал ли си на подобно нещо там.

— Правя всичко по силите си за твоята безопасност и ти знаеш това.

— Разбирам, че не можем да бъдем заедно. Не съм чак толкова слабохарактерна, че да се метна на врата ти в момента, в който ми кажеш „здравей“ — отбелязах аз. — Няма абсолютно никаква причина да бъдеш толкова груб с мен.

— Не съм груб. — Лицето на Фин се смекчи и сега изглеждаше измъчено и объркано. — Аз... — Той сведе поглед надолу. — Не знам как да се държа около теб.

— Защо смяташ, че пренебрежението е най-добрият начин? — попитах аз и за моя собствена изненада очите ми се напълниха със сълзи.

— Затова не исках да бъда тук — поклати той глава. — Молах кралицата да ме освободи...

— Молел си я? — възкликнах аз, защото това беше вече твърде много.

Фин не се молеше. Той беше твърде горд и честолюбив, за да моли за нещо, но толкова много бе искал да бъде далече от мен, че бе паднал дотам да се моли.

— Да! — Той ме посочи с ръка. — Погледни се! Виж какво ти причинявам!

— Значи знаеш, че вината за това е твоя? — попитах аз. — Знаеш го и въпреки това го правиш?

— Аз нямам голям избор, Уенди! — извика Фин. — Какво искаш да направя? Кажи ми, какво според теб трябва да направя?

— Не искам вече нищо от теб — отвърнах аз и се отдалечих.

— Уенди! — извика Фин подир мен, но аз поклатих глава и продължих да вървя.

— Твърде съм уморена за това, Фин — промърморих аз и влязох в стаята си.

Веднага щом затворих вратата, се облегнах на нея и заплаках. Дори не знаех защо. Причината не беше дори в това, че Фин ми липсваше. Просто не можех да контролирам емоциите си и те извирах от мен в сподавени ридания.

Строполих се в леглото и реших, че най-добрият лек за това е сънят.

18

ТАЙНИ

На Дънкан му бяха необходими дваисет минути, за да ме събуди на другата сутрин. В началото беше чукал на вратата, но без никакъв успех. След това ме беше раздрусвал, но отново напразно. Накрая беше стигнал до извода, че съм мъртва, докато не се беше появил Тове, за да напръска лицето ми със студена вода.

— Какво е това, по дяволите! — извиках аз, надигайки се в леглото.

Сърцето ми биеше силно в гърдите. По лицето ми се стичаше вода и след като примигнах, видях и Тове, и Дънкан да се държат за главите. Отметнах няколко кичура коса от лицето си.

— Ти го направи отново, принцесо — рече Тове, разтривайки слепоочието си.

— Кое? — попитах аз. — Какво става тук?

— Същата онази мисловна плесница. — Тове се беше намръщил, но Дънкан свали ръка от главата си. — Ние те стреснахме, когато те събудихме, и ти ни удари насън. Но ефектът вече отшумява.

— Съжалявам. — Станах от леглото в подгизналата си пижама. — Но това не обяснява каква е тази вода.

— Ти отказваше да се събудиш — заговори Дънкан настойчиво, отворил широко очи. — Уплаших се, че си мъртва.

— Казах ти, че не е мъртва. — Тове го погледна за миг и разтърка челюстта си, за да прогони болката, която неволно му бях причинила.

— Добре ли си? — Дънкан пристъпи към мен, оглеждайки ме за наранявания.

— Да, добре съм — кимнах аз. — Като изключим това, че съм мокра. И все още съм уморена.

— Днес ще пропуснем тренировките — съобщи ми Тове.

— Какво? — Аз се извърнах рязко към него. — Тъкмо започнах да напредвам.

— Знам, но е твърде изтощително — каза Тове. — Може да се пренатовариш или нещо подобно. Ще оставим тренировката за утре.

Опитах се да възразя, но го направих малко вяло, пък и Тове не искаше да чуе. Дори след като бях спала цяла нощ, все още се чувствах уморена и отпаднала. Чувствах една цяла част от главата си някак странно изтръпнала, сякаш половината ми ум спеше. Това, разбира се, беше само усещане и едва ли ставаше дума за нещо сериозно, но несъмнено се нуждаех от почивка.

Тове тръгна да се заеме с нещата, които правеше през свободното си време, а Дънкан ми обеща един релаксиращ ден, независимо дали това ми харесва, или не.

Като начало трябваше да бъдат сменени мокрите ми завивки, след което щях да си взема душ. След като излязох от банята, заварих Дънкан да седи на неоправеното ми легло. Той се спусна да ми разказва за всички тихи и спокойни неща, които можехме да правим през деня, но нито едно от тях не ми звучеше вълнуващо.

— Мислиш ли, че разговорите с приятели могат да бъдат релаксиращи? — попитах аз, бършейки къдриците си с хавлиена кърпа. Тъй като главата ме болеше, за разнообразие смятах да оставя косата си разпусната.

— Да — отговори Дънкан неуверено.

— Чудесно. Тогава знам какво мога да направя. — Хвърлих кърпата на близкия стол и Дънкан се премести в края на леглото.

— Какво? — Той ме погледна с присвити очи. Не бях проявила голям интерес към неговите идеи и затова той беше малко подозрителен към моите.

— Ще поговоря с един приятел — казах аз.

— Какъв приятел? — Дънкан стана от леглото и ме последва, когато тръгнах към вратата на стаята.

— Просто приятел — казах и излязох в коридора.

— Ти нямаш толкова много приятели — изтъкна Дънкан и аз се престорих на засегната. — Извинявай.

— Няма нищо. Това е самата истина — отвърнах аз, докато вървахме покрай стаите на Рис и Мат.

— О, не. — Дънкан поклати глава, докато ме догонваше. — Идеята е да си починеш днес. Пък и витрийския маркиз определено не ти е приятел.

— Не ми е точно и враг и искам само да поговоря с него — рекох аз.

— Принцесо — въздъхна той, — това е лоша идея.

— Оценявам загрижеността ти, Дънкан. И не бих искала да се перча с положението си, но аз все пак съм принцесата. Ти не можеш да ме спреш.

— Ти изобщо не би трябвало да разговаряш с него, както знаеш — рече Дънкан, вървейки непосредствено след мен. — Кралицата разговаря със стражите след последното ти посещение.

— Ако не одобряваш това, можеш да не идваш с мен — отбелязах аз.

— Разбира се, че ще дойда с теб. — Той се наежи и ускори крачка. — Няма да те оставя да говориш с него сама.

— Благодаря ти, но не ме грози никаква опасност. — Погледнах го през рамо. — Не искам да ти навличам неприятности или нещо такова. Ако искаш да бъдеш с мен, няма проблем.

— Не, има проблем. — Дънкан ме погледна настойчиво. — Моята работа е да те пазя, принцесо. А не обратното. И ти трябва да спреш да мислиш кое е лошо за мен.

Тъкмо бяхме стигнали до стълбището, когато от входната врата проехтяха силни удари. Обикновено никой не чукаше и всички използваха звънеца, който звучеше като екливи ветрени звънчета.

Още по-странно беше, че в ротондата се появи Елора с рокля с дълъг черен шлейф, който се влачеше по мраморния под след нея. Беше сама и се насочи към входната врата. Преди да я отвори, погледна назад през рамо.

Моментално се скрих зад парапета, преди да успее да ме зърне, същото направи и Дънкан. Виждах я ясно между дървените пръчки на балюстрадата, докато се оглеждаше. Лицето ѝ беше по-гладко и по-младо от онзи ден, когато бях при нея, но през косата ѝ минаваха два нови бели кичура.

— Защо тя отваря вратата? — прошепна Дънкан. — И няма охрана?

— Шт! — дадох му знак да мълчи.

Убедена, че наоколо няма никой, Елора отвори входната врата. Отвън нахлу силна струя леден въздух и Елора трябваше да стисне здраво вратата, за да не ѝ позволи да се затръшне.

Вътре влезе жена, докато кралицата задържаше вратата с изящно усилие. Главата на непознатата беше покрита с тъмнозелена наметка с качулка, която криеше лицето ѝ. Виненочервената ѝ рокля като че ли беше от сатен, а подгъвът, който се завъртя около краката ѝ, изглеждаше опърпан и мокър заради вилнеещите навън стихии.

— Много мило, че се отзова да дойдеш в такова време — каза Елора с характерната си оскъдна, снизходителна усмивка.

Тя приглади косата си, успявайки да прикрие донякъде белите кичури в нея. Жената не каза нищо и Елора ѝ даде знак да тръгнат към стълбището, което беше учудващото. Южното крило на приземния етаж беше мястото, където се провеждаха деловите срещи, а Елора бе повела гостенката към личните си покои.

— Хайде — каза кралицата, докато вървяха. — Имаме много за обсъждане.

Сграбчих Дънкан за ръката и се затичах през коридора, преди Елора да започне да се изкачва по стълбите. Единственото място наблизо, където можехме да се скрием, беше един малък килер за метли и аз открях вратата колкото може по-тихо.

Щом се озовахме вътре, затворих вратата почти напълно, оставяйки само малка пролука. Дънкан беше притиснат до гърба ми, опитвайки се също да наднича през процепа и аз го сръчках с лакът в стомаха, за да ми направи място за дишане.

— Ох! — Дънкан трепна.

Тихо! — срязах го аз.

— Не е нужно да викаш — прошепна Дънкан.

— Аз не... — Канех се да му кажа, че не съм викала, когато осъзнах, че всъщност не бях изрекла нито дума. Просто си бях помислила нещо и той го беше чул. Като мисловния трик, който Елора правеше през цялото време.

Дънкан, чуваш ли ме? — попитах аз в ума си, проверявайки дали номерът работи, но той не ми отговори. Просто седеше на пръсти и гледаше над главата ми.

Щях да направя още един опит, но в този момент чух Елора да стига до края на стълбите и насочих вниманието си към нея. Тя стоеше между гостенката си и килера и затова не можех да видя лицето на жената. Освен това тя все още не беше махнала зелената качулка от главата си.

Изчаках още малко да отминат надолу, преди да отворя вратата. Подадох глава навън, наблюдавайки смаляващите им се фигури. Те минаха покрай един следотърсач, който стоеше на пост пред килията на Локи, но това беше единственият страж на втория етаж.

На първия етаж гъмжеше от стражи. Около мен обикновено се въртяха по един-двама, но иначе вторият етаж беше пуст.

— Защо Елора би водила някого тук? — попита Дънкан и излезе след мен от килера, наблюдавайки ги.

— Не знам. — Поклатих глава. — Знаеш ли къде отиват?

— Не, кралицата не ме кани в нейните лични покои — отговори Дънкан.

— Да, нито пък мен.

Реших, че трябва да проследя кралицата и да разбера защо е толкова потайна. Запромъквах се покрай стената, притисната колкото може по-силно до нея. Дънкан ме следваше и двамата с него приличахме на герои от „Шантавите рисунки“, които се опитват да се скрият зад малките дръвчета и камъни.

Елора бутна масивната двойна врата в дъното на коридора и аз замръзнах на мястото си. Това беше спалнята ѝ или поне така бях чувала. Никога не бях я посещавала там. Залепих се за стената, опитвайки се да бъда колкото мога по-незабележима, и когато Елора се обърна да затвори вратата след себе си, тя не вдигна глава.

— Какво, по дяволите, прави тя? — попитах аз.

— Бих могъл да ти задам същия въпрос — каза Локи, хващайки ме неподготвена.

Стаята му беше само няколко врати по-надолу от мястото, където аз и Дънкан се бяхме притиснали до стената. Локи се облегна на рамката на вратата дотолкова, доколкото се осмеляваше да се покаже навън и неговият страж го изгледа гневно.

Концентрирайки се изцяло върху Елора, аз бях забравила, че Локи е тук. Отдръпнах се от стената и изправих снага, приглаждайки влажните си къдрици, доколкото беше възможно.

— Това наистина не е твоя работа. — Тръгнах бавно и целеустремено към него, при което на лицето му се изписа познатата самодоволна усмивка.

— На мен ми е все едно, но ти и твоят приятел там — Локи кимна към Дънкан — много ми приличате на двойка неудачници от

„Училище за шпиони“^[1].

— Радвам се, че ти е все едно. — Скръстих ръце пред гърдите си.

— Но в същото време съм любопитен — рече Локи, сбръчквайки чело с искрен интерес. — Защо следиш собствената си майка?

— Принцесо, не е нужно да отговаряте на въпросите му — каза стражът, поглеждайки бързо към Локи. — Мога да затворя вратата, така че да не ви безпокои.

— Не, няма проблем. — Аз му изпратих любезна усмивка, преди да погледна отново строго към Локи. — Видя ли с кого беше майка ми?

— Не. — Усмивката на Локи стана по-широка. — Нито пък ти, предполагам.

— Принцесо, това, което правим, наистина не ми изглежда много релаксиращо — намеси се Дънкан.

— Всичко е наред, Дънкан.

— Но, принцесо...

Дънкан! Телепатичният ми глас отново ме изненада и аз побързах да го използвам, докато още мога, извъръщайки се към него. Добре съм! А сега, моля те, придружи този страж и го отведи някъде другаде.

— Добре — въздъхна Дънкан и се обърна към стража. — Принцесата има нужда да остане насаме.

— Но аз имам строги заповеди... — понечи да възрази надзирателят.

— Тя е принцесата — изтъкна Дънкан. — Наистина ли искаш да спориш с нея?

Дънкан и стражът тръгнаха надолу по коридора. Докато се отдалечаваха, Дънкан ме погледна настойчиво през рамо, а стражът продължи да говори разгорещено какви проблеми щял да си навлече, ако кралицата разбере.

— Виждам, че си научила нов трик — ухили ми се Локи.

— Знам повече трикове, отколкото подозираш — казах аз и Локи повдигна одобрително вежди.

— Ако искаш да ми покажеш някои от тях, вратата ми е винаги отворена. — Той посочи стаята си и отстъпи настрани, в случай че искам да вляза.

Не знам точно какво си мислех, че правя, но се възползвах от поканата му. Влязох в стаята му, почти докосвайки го, когато минавах

покрай него. Седнах на леглото му, защото наоколо нямаше столове, но с колкото може по-изправен гръб. Не исках да си помисли, че се чувствам комфортно и да му създавам погрешни впечатления.

— Чувствай се като у дома си, принцесо — пошегува се Локи.

— Аз съм си у дома — напомних му. — Това е моята къща.

— Засега — съгласи се Локи и седна на леглото. Той се постара да бъде близо до мен и аз бързо се отдръпнах, оставяйки две стъпки разстояние помежду ни. — Разбирам намека.

— Тове ми разказа за теб — казах аз. — Знам колко си силен.

— И въпреки това дойде в стаята ми, сама? — попита Локи. Той се облегна назад, подпирайки се с ръце, без да ме изпуска от поглед.

— И ти знаеш колко силна съм аз — отвърнах.

— *Touche*^[2].

— Кралят ти възложи да ме пазиш заради силата ти — казах аз. — А ти ме пусна да избягам.

— Това въпрос ли е? — Локи извърна глава и махна някакво мъхче от черната си риза.

— Не. Знам, че е така. — Продължих да го гледам, надявайки се да се издаде по някакъв начин, но изразът на лицето му само стана още по-навъсен и отегчен. — Искам да знам защо ме пусна да си отида.

— Принцесо, когато дойде в стаята ми, аз си мислех, че искаш да си поиграем, а не да говорим за политика. — Той се нацупи и полегна настрани, гледайки ме унило.

— Локи, говоря сериозно — казах аз с нотки на презрение.

— Аз също. — Локи се надигна, но междувременно се беше преместил много по-близо до мен. Сложи едната си ръка непосредствено зад мен, при което леко докосваше гърба ми.

— Ще ми кажеш ли защо ме пусна? — Опитвах се да говоря спокойно, докато го гледах в очите.

— Защо толкова искаш да знаеш това? — каза той с дълбок глас, в който вече нямаше шеговити нотки.

— Защото... — подех аз, преглъщайки. — Защото искам да знам дали играеш някаква игра.

— И какво, ако е така? — Той беше приковал погледа си върху мен, вдигнал предизвикателно брадичка. — Ще ги накараш да ме убият ли?

— Не, разбира се, че не — отвърнах аз. Той наклони леко глава, гледайки ме изпитателно.

— Ти всъщност си ужасена от тази възможност — осъзна Локи.

— Да, така е. А сега ще ми кажеш ли защо ме пусна да избягам.

— Може би по същата причина, поради която ти не искаш да бъда убит.

— Не разбирам. — Въздържах се да поклатя глава, защото се страхувах да го изпусна от поглед. Не използвах внушение върху него или нещо подобно, но държах вниманието му и ако го изпуснех, той можеше да спре да говори.

— Мисля, че разбираш, принцесо. — Ъгълчето на устните му се изви леко нагоре и той се наведе към мен. За момент се уплаших, че ще ме целуне, но се спря миг преди това. — Искях да знам, че ако останеш, ще го направиш, защото такова е било желанието ти, а не защото си била принудена. — Той замълча за момент. — И точно сега ти не помръдваш.

— Аз... аз... — Опитах се да измисля някакъв отговор, поглеждайки настрани и после скочих от леглото.

— Кой сега играе игрички? — въздъхна Локи и се облегна назад, без да откъсва поглед от мен.

— Трябва да знам защо. — Поех си дълбоко въздух и скръстих ръце пред гърдите си. — Това не е истинската причина, нали?

— Уенди! — извика Дънкан някъде от коридора и когато се обърнах, видях Фин да стои на вратата, святкайки с очи към мен и Локи.

— Принцесо, трябва да напуснеш тази стая незабавно — рече Фин. Гласът му беше равен, но почувствах, че вътрешно кипеше от ярост.

— Какво означава това между другото? — попита Локи, поглеждайки ме недоумяващо. — Защо всички следотърсачи ти казват какво да правиш през цялото време? Ти си почти кралица. И имаш пълна власт над всичко.

— Съветвам те да си държиш устата затворена, преди да ти я затвора аз, *витра*. — Фин изгледа свирепо Локи и очите му горяха. Локи, от своя страна, не изглеждаше ни най-малко уплашен и дори се прозя.

— Фин... — въздъхнах аз, но излязох от стаята. Не можех да говоря с Локи пред Фин и не исках да се карам с Фин пред Локи.

— Не сега, принцесо — каза Фин през стиснати зъби.

Веднага щом излязох от стаята, Фин посегна към вратата и я затръшна. Тъкмо щях да му се разкрещя заради прекалено бурната му реакция, когато той ме сграбчи за ръката и ме помъкна надолу по коридора.

— Престани, Фин! — Опитах се да изтръгна ръката си, но физически той беше много по-силен от мен. — Локи е прав. Ти си следотърсач. Трябва да спреш да ме влачиш и да ми казваш какво да правя.

— Локи? — Фин се спря и ме изгледа подозрително. — Ти говориш на малко име на затворника *витра*, който те отвлече? И ме поучаваш кое е уместно?

— Не те поучавам за нищо! — извиках аз и най-накрая отскубнах ръката си. — Но ако трябва да го направя, то би било как да не се държиш като глупак!

— Хей, може би трябва просто да се успокоите... — опита да се намеси Дънкан. Той стоеше малко встрани от нас и изглеждаше смутен и объркан.

— Дънкан, не смей да ми казваш как да си върша работата! — Фин насочи гнева си към него. — Ти си най-безполезният и некадърен следотърсач, който някога съм срещал, и при първа възможност ще препоръчам на кралицата да те освободи от длъжност. И вярвай ми, правя ти услуга! Тя би трябвало да те изпрати в изгнание!

Цялото лице на Дънкан се сгърчи и за момент си помислих, че ще се разплаче. Вместо това само зяпна към нас, сетне сведе поглед и кимна.

— Фин! — изревах аз, обзета от желанието да го ударя. — Дънкан не е сторил нищо лошо! — Дънкан се обърна с намерението да си тръгне, но аз го спрях. — Дънкан, не. Не е нужно да ходиш никъде. — Той продължи да се отдалечава и аз не тръгнах след него. Може би трябваше да го направя, но исках да крещя на Фин.

— Той на няколко пъти те остави сама с витриеца! — извика Фин. — Знам, че имаш суицидна нагласа, но работата на Дънкан е да предотврати това!

— Опитвам се да науча повече за *витра*, за да сложа край на този нелеп конфликт — отвърнах аз. — И затова разпитвах затворника. Това не е толкова необичайно и не ме грозеше никаква опасност.

— О, това е било „разпит“, така ли? — присмя се Фин. — Ти флиртуваше с него.

— Флиртувала съм? — повторих аз. — Трябва да си голям глупак, за да си мислиш подобно нещо. Не съм флиртувала с никого, но дори и да бях, това не ти дава право да се държиш така с мен, с Дънкан или с когото и да е друг.

— Не съм глупак! — настоя Фин. — Върша си работата и трябва да знаеш, че никой не гледа с добро око на сприятеляването с врага, принцесо. Ако той не те нарани, Витра или Трил ще го направят.

— Ние просто разговаряхме, Фин — троснах му се аз.

— Видях те, Уенди! — отвърна Фин. — Ти флиртуваше! Дори си пуснала косата си, когато си тръгнала на тайна среща с него!

— Косата ми. — Аз я докоснах. — Разпуснах я, защото имах главоболие от тренировките и не съм ходила на тайна среща. Аз бях... Не, знаеш ли какво? Не е нужно да се оправдавам. Не съм направила нищо нередно и не ти дължа никакво обяснение.

— Принцесо...

— Не, не искам да слушам повече! — тръснах аз глава. — Просто си върви, Фин!

Обърнах му гръб, за да мога да си поема дъх. Усещах го, че стои зад мен, но най-накрая си тръгна. Обгърнах тялото си с ръце, за да спра да треперя. Не помнех последния път, когато съм била толкова ядосана, и в същото време не можех да повярвам, че Фин си беше позволил да разговаря по този начин с мен и Дънкан.

Чух изскърцване от дъното на коридора, където беше стоята на Елора и се сепнах. Вдигнах глава и я видях да отваря масивната двойна врата, но дори не си направих труда да се скрия.

Жената с наметалото излезе навън и този път беше дръпнала качулката си, благодарение на което видях лицето ѝ. Тя се усмихна на Елора, същата онази ослепителна, захарна усмивка както винаги. Когато ме видя, тя удостои с нея и мен.

Това беше Аурора и аз нямах никаква представа какво правеше тук с майка ми.

[1] Американска комедия от 2008 г., в която главният герой Томас Милър се опитва да предотврати заговор за отвличането на дъщерята на президента. — Б.пр. ↑

[2] Термин от фехтовката, който в преносен смисъл означава, че някой е изтъкнал уместен и смислен аргумент. — Б.пр. ↑

19

СПОГОДБА

Наложи се да говоря доста, но най-накрая успях да убедя Дънкан да остане. Намерих го да работи върху заявлението си за напускане. Той беше ужасен, че може да разочарова мен или кралицата и когато най-накрая успях да му внуша, че няма такава опасност, се съгласи да не си тръгва.

През останалата част от деня следвах съвестно препоръките му, което означаваше, че си починах чудесно. Мислите ми препускаха с бясна скорост, но трябваше да лежа в леглото и да гледам до втръсване „Кой е шефът“^[1] по „Холмарк“ с Дънкан.

Почивката ми се отрази добре. Когато станах на другия ден, все още не се чувствах напълно възстановена, но изглеждах достатъчно добре в очите на Тове.

Докато се упражнявахме, разказах на Тове как говорих чрез телепатия на Дънкан, но му обърнах внимание, че за целта трябва да съм ядосана. Ето защо Тове прекара по-голямата част от предобеда, опитвайки се да ме извади от равновесие. Понякога това работеше, но през останалото време просто кипях от яд.

Тъкмо се канехме да прекъснем за обяд, когато се появи Томас. След връщането си в двореца, той охраняваше Елора и тя го беше изпратила да ме намери.

— И така... — казах аз, запълвайки мълчанието, докато вървахме към нейната гостна. — Как се чувствате отново в двореца?

Вдигнах глава към него. Кестенявата му коса беше пригладена назад, което засилваше приликата му с Фин, но в чертите му имаше нещо много по-меко. Не знам как да го обясня, но приличаше на един добре запазен мъж.

— По-различно е в сравнение с времето, когато живях тук — отвърна Томас със същия хладен тон, с който Фин отговаряше на въпросите ми.

— Така ли? — попитах аз.

— Кралицата обича да освежава двореца — каза Томас.

— Никога не съм мислила, че има слабост към вътрешния дизайн — отбелязах аз искрено.

— Хората невинаги са такива, каквито изглеждат.

Нямаше какво да отговоря и затова извървахме останалата част от пътя до салона в мълчание. Томас задържа вратата отворена и когато влязох, видях Елора да лежи на кушетката си.

— Благодаря ти, Томас. — Елора му се усмихна и на лицето ѝ се изписа най-искреният израз, който някога бях виждала там.

Томас се поклони, преди да излезе, но не каза нищо. Не знам защо, но видях в това нещо тъжно. Или може би щях да се натъжа, ако можех да преглътна факта, че майка ми бе имала връзка с женен мъж.

— Искала си да ме видиш? — казах и седнах на най-близкото до нея канапе.

— Да. Надявах се да се срещнем в кабинета ми, но... — Тя поклати глава и замълча, сякаш бих могла да се досетя какво има предвид. Изглеждаше уморена, но не чак толкова, колкото онзи ден и общото впечатление беше, че състоянието ѝ се подобрява.

— Постигна ли някакъв напредък с Витра? — попитах аз.

— Всъщност да. — Елора лежеше, но в този момент леко се надигна. — Влязох във връзка с тяхната кралица. Тя е много привързана към маркиз Стаад, което е пълна загадка за мен, но важното е, че е готова да го размени с някого.

— Това е чудесна новина — казах аз оживено, но ентусиазмът ми беше малко пресилен. Радвах се, че Локи няма да бъде екзекутиран, но с изненада открих, че ми е малко мъчно, че ще си отиде.

— Да, така е — съгласи се Елора, макар да не звучеше въодушевена. Вместо това гласът ѝ издаваше само умора и меланхолия.

— Има ли някакъв проблем? — попитах аз тихо и тя поклати глава.

— Не, всъщност всичко е... такова, каквото трябва да бъде. — Елора приглади роклята си с ръка и на лицето ѝ трепна лека усмивка, която очевидно ѝ костваше усилие. — *Витра* се съгласиха да не предприемат нови нападения до коронацията.

— Коронацията? — попитах аз.

— Коронацията, на която ти ще станеш кралица — уточни Елора.

— Но аз няма да ставам кралица още известно време, нали? — попитах аз, ставайки изведнъж неспокойна при перспективата това да се случи. Въпреки обучението, през което преминавах, все още се чувствах съвършено неподготвена да управлявам. — Искам да кажа още много време?

— Не, на този етап все още не. — Елора се усмихна тъжно. — Но времето има тази способност непрекъснато да ни застига.

— Е, аз не бързам. — Облегнах се назад на канапето. — Можеш да задържиш короната толкова дълго, колкото искаш.

— Ще го направя. — Елора почти се засмя на думите ми, но звукът, който дойде от гърлото ѝ, беше глух и безрадостен.

— Чакай малко, нещо не разбирам. Кралят се е съгласил на мир, докато *стана* кралица? — забелязах аз. — Няма ли да е вече късно тогава да ме отвлеча?

— Орен винаги е смятал, че може да вземе онова, което иска — обясни Елора. — Но той иска ценни неща, а ти ще станеш още по-ценна за него като кралица. Предполагам, си мисли, че тогава ще му бъдеш още по-голям съюзник.

— Защо да бъда негов съюзник? — попитах аз.

— Ти си негова дъщеря — отвърна тя почти неохотно. — Той е убеден, че с течение на времето ще се промениш и ще застанеш на негова страна. — Елора вдигна към мен тъмните си очи, които в този момент изглеждаха някак хладни. — Трябва да се пазиш, принцесо. Разчитай на хората около себе си и се защитавай с всички сили.

— Опитвам се — уверих я аз. — Тове и аз работим предобедите и той казва, че напредвам добре.

— Тове е много могъщ. — Елора кимна в знак на съгласие. — Затова е толкова важно да го държиш близо до себе си.

— Е, стаята му е малко по-надолу от моята — рекох аз.

— Той е могъщ — повтори Елора. — Но не е достатъчно силен, за да бъде водач.

— Не знам — свих аз рамене. — Той е много проникателен.

— Той е лекомислен и често ирационален. — За момент тя остана загледана в празното пространство. — Но е лоялен и ще те брани.

— Да... — Нямах представа накъде биеше Елора. — Тове е чудесно момче.

— За мен е облекчение да чуя да го казваш. — Тя въздъхна и разтри слепоочията си. — Днес нямаше да имам сили да се карам с теб.

— Да се караш с мен за какво? — попитах аз.

— За Тове. — Тя ме погледна така, сякаш всичко би трябвало да е очевидно за мен. — Вече ти казах?

— Какво си ми казала? — наведох се напред, напълно объркана.

— Мисля, че току-що ти го казах. Само преди малко. — Тя се намръщи и на челото ѝ се появиха допълнителни бръчки. — Всичко се развива толкова бързо.

— Кое? — Изправих се, искрено загрижена за нея. — За какво говориш?

— Ти пристигна съвсем наскоро, а аз си мислех, че имам повече време. — Елора поклати глава. — Е, както и да е, всичко вече е уредено.

— Кое? — повторих аз.

— Твоят брак. — Тя ме погледна учудена, че не се досещам какво има предвид. — Ти и Тове ще се ожените веднага щом навършиш осемнайсет години.

— О! — Аз вдигнах ръце и отстъпих крачка назад, сякаш това щеше да ме предпази по някакъв начин. — Какво?

— Това е единственият изход. — Елора сведе очи и поклати глава, сякаш бе направила всичко по силите си, за да избегне това. Но имайки предвид колко много ненавиждаше майката на Тове Аурора, вероятно беше така. — Единственият начин да бъдат защитени кралството и короната.

— Какво? — възкликнах аз. — Но аз навършвам осемнайсет след три месеца.

— Поне Аурора ще се занимава с цялата подготовка — каза Елора уморено. — Тя ще вдигне сватбата на века.

— Не, Елора. — Аз размахвах ръце. — Не мога да се омъжа за Тове!

— И защо, за бога? — Тя премигна с тъмните си мигли срещу мен.

— Защото не го обичам!

— Любовта е приказка, която *манксовете* разказват на децата си, за да имат внуци — рече Елора пренебрежително. — Любовта няма нищо общо с брака.

— Аз... Не е възможно да очакваш това от мен... — Въздъхнах и поклатих глава. — Не мога.

— Длъжна си. — Елора се изправи, подпирайки се за момент с една ръка на кушетката, сякаш се страхуваше, че може да падне. Когато се увери, че е извън опасност, пристъпи към мен. — Принцесо, това е единственият начин.

— Единственият начин за какво? — попитах аз. — Не. По-скоро не бих била кралица, отколкото да се омъжа за някого, когото не обичам.

— Не казвай това! — повиши глас Елора и познатата жлъч отново се появи в гласа ѝ. — Една принцеса *никога* не трябва да казва това!

— Е добре... не мога да го направя! Отказвам да се омъжа за него! Или за когото и да е друг, освен ако аз не го искам!

— Принцесо, чуй ме! — Елора тръгна към мен и сложи ръце върху раменете ми. — В Трил вече смятат, че трябва да бъдеш изпратена на *витра* заради това кой е баща ти и това обстоятелство е достатъчно за Аурора да те сваля от власт.

— Не ме е грижа за короната — настоях аз. — Тя никога не ме е интересувала.

— Щом бъдеш свалена, ще бъдеш прогонена при *витра* и съм забелязала, че в някаква степен симпатизираш на маркиз Стаад — продължи Елора. — И може би той наистина не е лош. Но кралят е такъв. Живях с него три години, но когато се роди ти, го напуснах, знаейки какви ще бъдат последствията за кралството ни. Бях принудена да го направя, от което можеш да разбереш колко е зъл.

— Няма да се върна при *витра* — казах. — Ще отида в Канада, Европа или нещо такова.

— Той ще те намери — рече Елора. — И дори да не успее, ако заминеш, това ще означава гибел за нашата общност. Тове е силен, но не и достатъчно силен, за да управлява кралство или за да противостои на Орен. *Витра* ще ни нападнат и ще унищожат Трил. Той ще избие всички, най-вече онези, които обичаш.

— Не можеш да знаеш това със сигурност. — Аз отстъпих назад, за да избегна досега с нея.

— Да, знам го. — Тя беше приковала поглед върху мен и видях, че е искрена.

— Ти си го видяла? — попитах аз и се огледах да видя картина, изобразяваща унищожението, за което говореше тя.

— Видях, че се нуждаят от теб — отвърна Елора. — Нуждаят се от теб, за да оцелеят.

Никога преди не я бях виждала толкова отчаяна и това страшно ме изплаши. Харесвах Тове, но нямах чувства към него и не исках да се омъжа за някого, когото не обичам. Особено когато можех да обичам друго.

Но Елора ме умоляваше да направя това. Тя вярваше в онова, което казваше, и колкото и да беше ужасно, бях принудена да призная, че аргументите ѝ бяха непреодолими.

— Елора... — Чувствах устата си пресъхнала и ми беше трудно да преглътна. — Не знам какво да кажа.

— Омъжи се за него, принцесо — заповяда Елора. — Той ще те защитава.

— Не мога да се омъжа за някого, за да ми бъде пазач — промълвих аз. — Тове заслужава да бъде щастлив. И аз бих искала да имам този шанс.

— Принцесо, аз не съм... — Тя затвори очи и притисна пръсти към слепоочията си. — Принцесо!

— Съжалявам. Не се опитвам да споря с теб — казах аз.

— Не, принцесо, аз... — В този момент тя протегна ръце и сграбчи облегалката на кушетката, търсейки опора.

— Елора? — Втурнах се към нея и я подкрепих с ръка. — Елора, какво става?

От носа ѝ течеше кръв и това не изглеждаше като нещо безобидно. По-скоро като че ли се беше спукала артерия. Очите ѝ се завъртяха назад и тялото ѝ се отпусна. Сетне тя рухна и едва успях да я задържа в ръцете си.

— Помощ! — извиках аз. — Някой да ми помогне! *Помощ!*

---

[1] Американски комедиен сериал. — Б.пр. ↑

20

ДИНАСТИЯ

Томас влетя първи, но аз вече бях спуснала Елора на земята. Тя потрепваше, сякаш бе получила лек апоплектичен удар, но не беше в съзнание.

Бях се навела над тялото ѝ и Томас ме отблъсна, за да се погрижи за нея. Отпуснах се на кушетката, наблюдавайки опитите му да я свести, и се молах майка ми да преживее това.

— Уенди — каза Фин, когото дори не бях чула да влиза. Вдигнах глава с премрежени от сълзи очи и той протегна ръка към мен. Аз я поех и му позволих да ме изправи на крака.

— Повикай Аурора Кронер — каза Томас на Фин. — *Веднага!*

— Да, господине — кимна Фин.

Той все още ме държеше за ръката и ме извлече от стаята. Вървеше бързо, защото не трябваше да се губи време. Краката ми бяха сковани и се подвиваха под мен, но полагах усилия да не изоставам.

— Иди да намериш Тове или Уила. Или дори Дънкан — рече Фин, когато стигнахме главния вестибюл. — Ще дойда при теб по-късно.

— Какво ѝ е на Елора? — попитах аз.

— Няма време за това, Уенди. — Фин поклати глава с измъчен израз на лицето. — Ще дойда да те взема, когато имам някакъв отговор.

— Върви — кимнах с глава и го отпратих.

Фин се спусна към входната врата и аз останах във вестибюла сама и изплашена.

Дънкан ме намери точно там, където ме беше оставил Фин. Той беше чул за колапса на Елора от други следотърсачи, които сега сновяха и обикаляха из двореца. Но всичко това беше от второстепенно значение, защото в този момент майка ми може би умираше.

Дънкан предложи да се качим в стаята му, но аз не исках да бъда толкова далече. Ако нещо се случеше, трябваше да го чуя. Седяхме във всекидневната и той напразно се опитваше да ме успокоява.

Фин се върна няколко минути по-късно с Аурора и те се втурнаха надолу по коридора. Роклята ѝ се носеше на вълни след нея, а косите ѝ се бяха освободили от кока и се вееха, докато тичаше.

Гарет и Уила дойдоха малко по-късно. Гарет отиде да види какво става с Елора, но Уила седна до мен. Тя ме прегърна и постоянно ми напомняше колко силна е Елора и как нищо не може да я спре.

— Но... какво ще стане, ако тя умре? — попитах аз, взирайки се с празен поглед в незапалената камина пред мен.

Във всекидневната беше ужасно студено заради ледения вятър, който биеше в прозорците. През последните няколко минути Дънкан се опитваше да запали камината, клекнал пред нея.

— Тя няма да умре. — Уила ме прегърна още по-силно.

— Не, Уила, честно! — казах аз. — Какво ще стане, ако кралицата умре?

— Тя наистина няма да умре. — Уила се усмихна с усилие. — Не е нужно да се тревожим за това сега.

— Почти успях да запаля огъня — излъга Дънкан, за да смени темата.

— Това нещо работи на газ, Дънкан — каза му Уила. — Просто завърти ключа.

— О! — Той направи каквото му беше казано и в камината забумтяха ярки пламъци.

Поглеждайки надолу към кръвта на Елора по ризата ми, с изненада открих колко е ярка. Не исках тя да умре.

Тя винаги беше толкова силна, толкова овладяна и това ме накара да се замисля колко ли много я болеше. Днес се бяхме срещнали в гостната, въпреки че тя предпочиташе да ме приеме в кабинета си. Очевидно беше, че не се чувства добре и че не трябва да се подлага и на най-малкото усилие, а аз си позволих да споря с нея. Допълнително бях влошила състоянието ѝ.

Нейното чувство за дълг беше над всичко.

— Принцесо — каза Фин, изваждайки ме от мислите ми. Той стоеше на вратата на всекидневната с изопнато лице.

— Тя добре ли е? — Подскочих, когато го видях, изтръгвайки се от ръката на Уила.

— Кралицата поиска да те види. — Фин посочи към гостната, отказвайки да срещне погледа ми.

— Значи се е свестила? Тя е жива? Добре ли е? Знае ли какво се е случило с нея? Аурора излекува ли я? — заразитвах го аз. Въпросите ми се редяха твърде бързо един след друг, за да може да ми отговори, но като че ли не бях в състояние да направя пауза между тях.

— Тя предпочита да ти каже всичко сама — рече Фин сдържано.

— Това е в нейния стил — кимнах аз. Тя беше будна и искаше да ме види, което беше добър знак.

Уила и Дънкан ми се усмихнаха окуражително, но не можах да прикрия тревогата си. Казах им, че ще се върна скоро и ги уверих, че всичко ще бъде наред. Не знаех дали това е вярно или не, но трябваше някак да успокоя страховете им.

Тръгнах с Фин надолу по коридора към салона. Фин крачеше бавно и замислено, докато на мен ми се искаше да се втурна към Елора, но се заставих да вървя с него. Обгърнах тялото си с ръце и разтрих раменете си.

— Тя ядосана ли ми е? — попитах го аз.

— Кралицата? — Фин изглеждаше изненадан. — Не. Разбира се, че не. Защо да ти е ядосана?

— Аз спорех с нея, когато тя... Ако не бях ѝ се опълчила, може би нямаше да ѝ стане толкова... зле.

— Не, ти нямаш вина за това — поклати той глава. — Всъщност добре е, че си била с нея, защото веднага си повикала помощ.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Ти си повикала помощ, използвайки ума си. — Той се почука по челото. — В този момент ние бяхме далече и ако не беше го направила, нямаше да разберем какво става. Възможно беше да заварим Елора в много по-тежко състояние, ако не беше там.

— Какво ѝ е на нея? — попитах аз направо. — Знаеш ли?

— Ще трябва да го чуеш от нея.

Замислих се дали да не притисна Фин за повече информация, но до гостната оставаха само още няколко крачки. Освен това като че ли не беше редно да се препирам с него точно сега.

Цялото му поведение се беше променило и той беше станал някак по-смирен и по-сериозен. Беше свалил отчасти гарда си спрямо мен и макар да не бях в настроение да се възползвам от това, ми беше приятно да бъда с него без онази огромна стена, която ни разделяше. Той ми липсваше.

Аурора излезе от гостната тъкмо когато наближихме вратата. Кожата ѝ, иначе гладка и безупречна, сега беше посивяла. Тъмните ѝ очи бяха придобили стъклен отблясък, а косата ѝ падаше на непокорни вълни около лицето ѝ. Тя се облегна на стената, търсейки опора и се опита да успокои дишането си.

— Марксина? — Фин тръгна бързо към нея, подкрепяйки я с ръка. — Добре ли сте?

— Просто съм изтощена — каза Аурора, докато Фин ѝ помагаше да седне на един стол в коридора. Тя се движеше като старица и костите ѝ проскърцаха, когато се отпусна на стола. — Ще повикаш ли сина ми? Трябва да полегна и искам да ми помогне да се прибера вкъщи.

— Да, разбира се — рече Фин и ме погледна така, сякаш търсеше извинение. — Принцесо, мога ли да те оставя сама с кралицата?

— Да — кимнах аз. — Иди да повикаш Тове. Всичко ще бъде наред.

Фин се втурна да доведе Тове при майка му, а аз тръгнах към стаята. Чувствах се виновна, че оставях Аурора толкова отпаднала и сама в коридора, но трябваше да се погрижа за собствената си майка.

Вратата на гостната беше отворена и аз се задържах в коридора за миг, надниквайки вътре.

Елора лежеше на кушетката така, както я бях заварила, когато дойдох при нея, но беше завита с черно вълнено одеяло. Гарвановочерната ѝ коса беше побеляла още повече и сега впечатлението беше, че бялото е на черни ивици, а не обратното. Очите ѝ бяха затворени и лицето ѝ беше почистено от кръвта.

Гарет беше дръпнал един стол и седеше точно до главата ѝ. Държеше едната ѝ ръка в своите и я гледаше с тревога и обожание. Косата му беше по-разрошена от обикновено и част от кръвта ѝ беше върху ризата му.

От другата страна на кушетката Томас стоеше на стража. Той имаше същия стоически вид, какъвто придобиваха всички

следотърсачи, когато бяха на пост, но погледът му беше прикован върху Елора. Очите му не бяха толкова напрегнати, колкото тези на Гарет, но в тях все пак мъждукаше някакво пламъче, което издаваше онова, което се беше случило между него и Елора преди години.

Когато Елора отвори очи, тя погледна първо към Томас. Гарет стисна зъби, но не каза нищо. Дори не пусна ръката ѝ.

— Елора? — обадох се аз плахо и пристъпих в стаята.

— Принцесо. — Гласът ѝ беше немошен и тя направи неуспешен опит да се усмихне.

— Искала си да ме видиш? — рекох аз.

— Да. — Тя се опита да се надигне, но Гарет сложи нежно ръка върху рамото ѝ.

— Елора, трябва да почиваш — каза той.

— Добре съм. — Тя му даде знак да се отдръпне, но се отпусна отново на леглото. — Трябва да говоря насаме с дъщеря си. Можете ли да излезете и двамата за момент?

— Да, Ваше Величество. — Томас се поклони. — Но моля ви, не се натоварвайте.

— Разбира се, Томас. — Тя му се усмихна уморено и той се поклони още веднъж и излезе.

— Ще бъда в коридора, ако ти трябвам — рече Гарет, но като че ли се колебаеше дали да не остане. Наложих се Елора да го погледне строго, за да го накара да тръгне към вратата. — Ако ти трябва нещо, повикай ме. Или изпрати принцесата. Нали ще го направиш?

— Ако това ще помогне да излезеш по-бързо, ще се съглася на всичко — въздъхна Елора.

Гарет се спря за момент, като минаваше покрай мен и като че ли искаше да ми каже нещо. Може би да я щадя повече. Елора произнесе името му, при което той се забърза и затвори вратата след себе си. Аз заех мястото му до Елора.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Била съм и по-добре очевидно. — Тя пооправи одеялото върху себе си. — Но ще го преживея и това е, което има значение.

— Какво стана? — попитах аз. — Защо получи този припадък?

— На колко години мислиш, че съм? — попита Елора и очите ѝ срещнаха моите. Преди няколко дни те бяха почти черни, но сега бяха мътни, като че ли покрити от катаракта.

Трудно ми беше да отговоря на въпроса ѝ. Когато я срещнах за първи път, бях предположила, че е прехвърлила петдесетте. Беше много красива, но възрастта ѝ личеше въпреки привлекателните ѝ черти.

Сега, докато лежеше на кушетката, крехка и изтощена, Елора изглеждаше още по-стара. Но аз нямаше да ѝ кажа това, разбира се.

— Ъ-ъ... може би на четирийсет? — казах тихо аз.

— Ти си мила, но лоша лъжкиня. — Тя се понадигна. — Това е нещо, върху което трябва да работиш. Ужасната истина е, че управлението върви ръка за ръка с много лъжи.

— Ще упражнявам безизразното изражение на лицето си друг път — казах аз. — Но изглеждаш добре, ако това имаш предвид. Просто уморена и изтощена.

— Действително съм уморена и изтощена — призна Елора с отпаднал глас. — И съм само на трийсет и девет.

— Трийсет и девет какво? — попитах аз смутено и тя подпря главата си с ръка, за да може да задържи погледа си върху мен.

— Трийсет и девет години — каза Елора и усмивката ѝ стана поширока. — Изглеждаш шокирана и не те обвинявам. Макар да съм изненадана, че не си разбрала това по-рано. Аз ти казах, че се омъжих за баща ти много млада. Родих те, когато бях на дваисет и две.

— Но... — запънах се аз. — Това ли е проблемът при теб? Ти остаряваш много бързо?

— Не точно. — Тя сви устни. — Това е цената, която плащаме за нашите способности. Когато ги използваме, те ни изтощават и състаряват.

— Всички неща, които правиш, телепатията и задържането на Локи, те убиват? — казах аз.

— Страхувам се, че е така — кимна тя.

— Тогава защо го правиш? — попитах с равен глас, макар да ми се искаше да изкрещя. — Мога да го разбера, когато е за самозащита, но да викаш Фин с телепатия? Защо правиш нещо, ако то те убива?

— Телепатията не е свързана с голямо усилие — рече Елора, махвайки с ръка. — Наистина изтощителните неща, като например да държиш затворник, ги правя само когато се налага. Но онова, което ме обезсилва най-много, е ясновидското рисуване и това е нещо, което не мога да контролирам.

— Какво значи не мога да го контролирам? — попитах аз. — Просто не го прави.

— Аз не виждам образите от бъдещето, но те изпълват ума ми. — Тя посочи челото си. — Това е една угнетяваща чернота, която ме завладява, докато не започна да рисувам, за да ги прогоня оттам. Не мога да ги спра да прииждат и е твърде мъчително да ги игнорирам. Бих полудяла, ако се опитам да ги държа вътре през цялото време.

— Но това те убива — казах аз, отпусайки рамене. — Защо изобщо триловете се учат да използват способностите си, ако това ги състарява и отнема силите им.

— Това е цената — въздъхна тя. — Ние полудяваме, ако не ги използваме, и остаряваме, ако го правим. Колкото сме по-могъщи, толкова сме по-прокълнати.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз. — Че ще изгубя ума си, ако спра?

— Наистина не знам какво ще се случи с теб. — Елора подпря брадичка на ръката си и се вгледа в мен. — Ти си също и дъщеря на баща си.

— Какво? — тръснах аз глава. — Искаш да кажеш, че съм различна, защото имам и кръв на *витра*?

— Именно — кимна тя.

— Тове ми разказа за тях. Той каза, че те са много силни, но аз не съм такава. — Спомних си всичките ми сбивания през моите славни ученически години, при които победите и пораженията бяха почти равни по брой. — Просто не съм такава.

— Някои са много силни, да — поясни Елора. — Такъв например е Локи Стаад. Доколкото си спомням, едва още проходил, той можеше да вдигне роял.

— Да, аз не мога да направя това.

— Орен не е такъв. Той е... — Тя се замисли и замълча. — Ти си го срещала. На колко години мислиш, че е?

— Не знам — свих аз рамене. — Може би няколко години по-млад от теб.

— Когато се омъжих за него, той беше на шейсет и шест и това беше преди двайсет години — рече Елора.

— О! Какво? — Аз станах. — Искаш да кажеш, че е почти на сто? Че е на два пъти повече години от теб? И въпреки това ти

изглеждаш по-стара, а той по-млад? Но как е възможно това?

— Той е нещо като безсмъртен.

— Безсмъртен? — зяпнах аз срещу нея.

— Не, принцесо, казах, че е *нещо като* безсмъртен — обясни Елора предпазливо. — Орен остарява, но много бавно и се възстановява много бързо. Трудно е да бъде наранен. Той е един от последните чистокръвни *витра*, които са се раждали.

— Значи това ме прави толкова специална и затова не се разтревожи, когато ти казах, че приемната ми майка едва не ме е убила. — Подпрях ръце върху облегалката на стола си. — Ти смяташ, че аз съм като него.

— Надявам се, че си като двама ни едновременно — каза Елора. — Ти ще имаш уменията на *трил* да преместваш и контролираш нещата и за баланс ще притежаваш силата на *витра* и способността им за бързо възстановяване.

— Мили боже! — Ръцете ми трепереха и седнах отново на стола. — Сега знам как се чувства един състезателен кон. Аз не съм била зачената, аз съм била специално селектирана.

— Това не е точно така. — Елора настръхна, провокирана донякъде от думите ми.

— Наистина ли? — Аз я погледнах. — Това беше причината да се омъжиш за баща ми, нали? За да създадеш своето съвършено, малко, биологическо оръжие. И след като си го направила, си го напуснала и си се опитала да ме задържиш изцяло за себе си. И заради това е цялата вражда, нали? Залогът е кой ще ме контролира!

— Не, това не е вярно. — Елора поклати глава. — Омъжих се за баща ти, защото бях на осемнайсет и родителите ми казаха да го направя. Орен изглеждаше мил в началото и всички ми казваха, че това е единственият начин да спрем конфликта помежду ни. Вярвах, че мога да прекратя кръвопролитията, ако се омъжа за него и затова се съгласих да го направя.

— Какви кръвопролития? — попитах аз. — Защо Трил и Витра воюваха помежду си?

— *Витра* постепенно загиват. Способностите им отслабват, ресурсите им са пред изчерпване и Орен винаги е вярвал, че има свещеното право да получи всичко каквото поиска — каза Елора. — И ние имаме онова, което той искаше. Нашето богатство и население.

Но онова, до което се домогваше в най-голяма степен, беше *моята* власт — продължи тя. — А преди това до тази на майка ми. Когато тя отблъсна неговите опити за сближаване, той поведе една безкрайна война срещу нас. Преди ние бяхме велик народ с градове по целия свят, а сега благодарение на него сме останали само няколко изолирани анклага.

— И ти си се омъжила за него? За някой, който е избил народа ти, защото е бил отблъснат от майка ти? — попитах аз.

— Те не ми обясниха всичко това, когато бяхме сгодени, но Орен се съгласи на мир в замяна на ръката ми — обясни Елора. — Родителите ми вярваха, че нямат никакъв избор, а пък и Орен прибягна до своя чар. Той няма телекинетични способности, но може да бъде много убедителен, когато иска.

— Значи ти се омъжи за него и обединихте народите си. Какво се обърка тогава? — попитах аз.

— Някои от градовете се разбунтуваха, отказвайки да имат нещо общо с *витра* — каза Елора. — Моите родители се опитаха да ги умиротворят. Изпратиха мен и Орен като емисари, за да ги привлечем за общата кауза.

В първия град хората ни обсипаха с въпроси и най-вече него — продължи Елора. — Той успя да ги очарова, а аз използвах способността си за внушение върху тях и така двамата с него успяхме да спечелим и най-заклетите скептици в полза на съюза с *витра*. Покъсно това щеше да се окаже фатална грешка.

Никога не съм обичала Орен, но в началото на брака ни го харесвах. Мислех си дори, че един ден може да го обикна — каза Елора. — Онова, което не разбирах обаче, беше колко големи усилия му е струвало, за да се представя в тази светлина и докато обиколката ни продължаваше, маската му започна малко по малко да пада.

Отбихме се в едно селце в Канада, където беше организирана среща с местната общност на *трил* в кметството, както правехме в другите градове. — Елора замълча за момент, поглеждайки през прозореца към мразовития пейзаж. — Всички бяха там. Дори децата *манскиг*, всички следотърсачи и семейства им.

Някой попита Орен какво се надява да спечели от всичко това и по някаква причина този въпрос се оказа капката, която преля чашата на търпението му. — Тя въздъхна дълбоко и сведе очи. — Той започна

да крещи и се нахвърли върху тях. В отговор местните хора започнаха да се бият. И така... Орен ги изби всичките. Ние двамата бяхме единствените оцелели.

После той изопачи случилото се и аз приех това, защото не знаех какво друго да направя — рече Елора. — Родителите ми ме бяха накарали да вярвам, че се нуждаем от мир. Орен беше мой съпруг и аз бях станала съучастник в убийството на мои сънародници, защото не се бях опълчила срещу него. Ако го бях сторила, щях също да бъде убита, но това не променяше факта, че не направих нищо, за да ги спася.

— Съжалявам — прошепнах. Не знаех какво друго да кажа.

— Орен беше обявен за герой, а аз... — Тя замълча, заравяйки пръсти в мъхестото одеяло, с което беше завита.

— Защо остана с него? — попитах.

— Искаш да кажеш, след като разбрах, че съм се омъжила за чудовище? — попита Елора с тъжна усмивка. — Тогава не бях такава, каквата съм сега. Бях много по-доверчива, много по-склонна да тая надежди, да вярвам в нещо и да вървя по нечий стъпки. Това е единственото нещо, за което мога да благодаря на баща ти. Той ме накара да разбера, че трябва да бъда водач.

— Какво те принуди да си тръгнеш накрая? — попитах аз.

— Орен положи усилие, след като се върнахме. Опита се да бъде мил или поне толкова мил, колкото беше по силите му — каза тя. — Не вдигаше ръка срещу мен и не ме наричаше с обидни имена. Отнасяше се снизходително към всяка моя дума или мисъл, но имахме мир. Нямаше война. Нямаше смърт. И цената, която трябваше да бъде платена, беше този злополучен брак. И аз бях готова да понеса това.

После забременях с теб и всичко се промени. — Елора се извъртя леко на кушетката. — Онова, което не разбирах тогава, беше, че ти си всичко, което той някога е искал. Съвършеният наследник за неговия трон. Отне три години, за да бъдеш зачената и се оказа, че това забавяне е било мъчително за него.

Веднага щом осъзна, че ще има дете, в него като че ли се завъртя някакъв ключ. — Елора щракна с пръсти, за да демонстрира. — Той стана още по-деспотичен. Не ми позволяваше да излизам от стаята. Не искаше дори да ставам от леглото, за да не рискува да те загуби.

Майка ми и аз започнахме да търсим семейство, в което да те изпратим — продължи тя. — Смятах, че трябва да те оставя като подменено дете, не защото така повеляваше нашата традиция, а защото не можех да допусна Орен да те възпита. Орен не искаше това. Той те искаше изцяло за себе си.

Когато баща ми, кралят, постанови, че трябва да бъдеш изпратена при хората като подменено дете, каквато е била съдбата на всички предишни наследници на трона, Орен ме взе със себе си и заминахме — каза Елора. — Живяхме в двореца на Витра, където той ме държеше под ключ като пленница.

Две седмици преди да се родиш, майка ми и баща ми ме освободиха от това място — продължи да разказва тя. — Баща ми беше убит в схватката заедно с още много други смели трилове. Майка ми ме отведе в близост до едно семейство, което тайно бе проучвала — Евърли. Това беше бърза подмяна, но те като че ли имаха всичко, от което щеше да имаш нужда.

След като те родих, аз... — Тя замълча, потъвайки дълбоко в мислите си.

— Ти какво? — подканих я аз, след като мълчанието ѝ продължи твърде дълго.

— Това беше най-доброто нещо за тебе — рече тя. — Знам, че имаше проблеми с приемното си семейство, но няха много варианти и не можех да бъда прекалено придиричива. Просто трябваше да те скрия от Орен.

— Благодаря ти — казах аз неуверено.

— Разделих се с теб веднага след като те родих. Само баба ти можа да те подържи в ръцете си, но не и аз — каза Елора. — Трябваше да избягаме, преди *витра* да разберат къде сме те оставили. Отидохме в една специално приготвена за целта квартира, малка дървена хижа в Канада.

Дори докато Орен живееше тук, ние му няхахме достатъчно доверие, за да му кажем за всички тайни квартири, с които разполагаме — каза тя. — Но въпреки това той ни откри.

Този маркиз, когото толкова харесваш... — Елора махна с ръка към стаята на Локи. — Именно неговият баща доведе Орен при нас. И той бе виновен за смъртта на всички.

Орен уби майка ми пред очите ми и се закле да си те върне, когато дойде подходящият момент. — Елора преглътна с усилие. — Остави ме да живея, защото искаше да видя как един ден това ще се сбъдне. Искаше да ми покаже, че е победил.

21

ПРИЗНАНИЯ

Исках да ѝ задам още въпроси, но Елора изглеждаше вече изтощена. Тя никога нямаше да признае, че е останала без сили, но за нея щеше да бъде по-добре да спи, отколкото да разказва за миналото.

Поговорихме още известно време, след което поисках разрешение да си тръгна. Спрях се за момент, когато стигнах вратата и погледнах назад. Елора вече се беше отпуснала на кушетката, заслонила очите си с ръце.

Гарет чакаше пред вратата и крачеше по коридора. Томас стоеше на няколко метра по-надолу, осигурявайки му необходимото пространство, но Аурора и Фин ги нямаше.

— Как е тя? — попита Гарет.

— Мисля... че е добре — отвърнах аз, макар да не бях сигурна колко тежко е състоянието на Елора. — Важното е, че в момента си почива.

— Добре — кимна Гарет. Той се загледа за момент в затворената врата на гостната, след което се обърна отново към мен. — Добре ли мина разговорът ви?

— Да. — Разтрих скования си врат, давайки си сметка, че далеч не бях осмислила все още всичко, което бях научила.

Елора се бе държала толкова студено с мен след първоначалната ни среща, че бях започнала да си мисля, че ме ненавижда, но сега вече не бях толкова сигурна и нямах никаква представа какво в действителност чувстваше към мен.

Тя е била малко по-голяма от мен, когато се беше омъжила за мъж три пъти по-стар от нея — един съвършено непознат мъж. Той се бе оказал безмилостен и жесток, но въпреки това тя бе останала с него, вярвайки, че по този начин ще предпази своя народ. Беше пожертвала щастието и благополучието си заради нейното кралство.

След това, за да защити нероденото си дете, за да спаси мен, бе рискувала всичко. И двамата ѝ родители бяха изгубили живота си за

кратък период от време, убити от собствения ѝ съпруг. Той се беше закълел да си отмъсти и да си възвърне новородената дъщеря — дете, от което тя по неволя беше откъсната.

Не знаех колко близка е била Елора с родителите си, но преди кръщелната церемония тя ми беше предложила да приема името Ела, както се беше казвала майка ѝ.

Освен това Елора бе пощадила Локи. Баща му бе виновен за смъртта на майка ѝ и в голяма степен беше застрашил нейния и мой живот. Но когато случаят ѝ беше предоставил възможност да си отмъсти на Локи, Елора не се беше възползвала от нея. Затова започвах да си мисля, че съм си съставила изцяло погрешно мнение за моята майка.

Все по-ясно разбирах стремежа на Елора да бъде съвършената кралица. Толкова много неща бяха жертвувани заради мен, за да мога един ден да се възкача на трона на Трил.

Обзе ме силно чувство на срам, когато осъзнах колко ли неблагодарна съм изглеждала в очите ѝ. След всичко онова, което тя и семейството ѝ, и цялото население на Трил бяха направили за мен, аз им се бях отплатила с толкова малко.

Когато се вгледах в угрижените очи на Гарет, си дадох сметка и за нещо друго. Неговата съпруга — майката на Уила — бе умряла много преди Уила да дойде в двореца. Замислих се дали не беше загинала при някой от набезите на баща ми срещу Трил. Дали и Гарет не бе изгубил някого заради мен?

— Съжалявам — казах му аз с парещи сълзи в очите си.

— За какво, за бога? — Гарет пристъпи към мен, изненадан от емоционалния ми изблик и сложи ръка на рамото ми.

— Елора ми разказа всичко. — Преглътнах буцата в гърлото си. — Всичко, което е преживяла с Орен. Съжалявам.

— Но защо? — попита Гарет. — Всичко това е станало дори преди да се родиш.

— Знам, но имам чувството... че е трябвало да бъде по-добра. Че *трябва* да съм по-добра — поправих се аз. — След всичко, през което сте преминали, вие заслужавате една добра кралица.

— Така е — съгласи се Гарет с лека усмивка. — И щом си осъзнала това, значи сме на прав път. — Той срещна погледа ми. — Сигурен съм, че един ден ти ще бъдеш велика кралица.

Не бях сигурна дали му вярвам, но знаех, че трябва да направя всичко по силите си. Аз нямаше да предам кралството си. Не можех.

Гарет трябваше да се погрижи за Елора и затова си тръгнах. Томас остана да стои на пост пред вратата, запазвайки дискретно разстояние от нея.

Дънкан, Уила и Мат ме чакаха на стълбите. Веднага щом видях лицето на Мат, вече не можех да се сдържам. Сълзите се затъркаляха по бузите ми и Мат ме прегърна.

След като се успокоих, се качихме в стаята ми. Дънкан направи горещ чай за всички ни, а аз го подканих да седне и да налее чаша и за себе си. Чувствах се ужасно, когато се държеше като слуга. Уила се сви до мен на леглото и утехата, която това ми донесе, ме накара да си спомня с тъга за леля Маги.

— Значи тя умира? — попита Мат. Той се облегна на бюрото ми, въртейки празната чаша от чай в ръцете си.

Не знаех доколко Уила и Дънкан знаят за моя произход или за това как нашите *трилски* способности ни подкопаваха. Не исках да им казвам прекалено много, особено на Мат, защото знаех, че ще се тревожат. Затова реших да им спестя подробностите и само да потвърдя, че Елора е тежко болна.

— Мисля, че да — отвърнах аз. Тя не ми беше казала точно това, но в същото време остаряваше толкова бързо. Сега изглеждаше като седемдесетгодишна жена, и то при положение, че Аурора Кронер току-що я бе лекувала.

— Това наистина е тъжно — рече Дънкан и седна на шкафчето до леглото ми.

— Значи ти говореше с нея и тя просто припадна? — попита Уила. Тя се облегна на лакът на възглавницата до моята и аз повдигнах леко глава, за да ме вижда.

— Да — кимнах аз. — И най-лошото е, че се карах с нея точно преди това да се случи.

— О, скъпа. — Уила протегна ръка към мен и ме помилва. — Знаеш, че не си виновна за това, нали?

— Тя каза ли от какво умира? — попита Мат и бръчките на челото му станаха по-дълбоки. Той очевидно знаеше, че нещо е останало недоизказано.

— Знаеш я Елора — отвърнах, свивайки рамене. — Тя не обича да се впуска в детайли.

— Това е така — въздъхна Мат и отговорът ми като че ли го удовлетвори. — Просто не обичам загадъчни болести.

— Е, никой не ги обича, Мат — каза Уила с шеговити нотки в гласа си.

— За какво се скарахте с кралицата? — попита Дънкан. Той сменяше темата и в първия момент му бях благодарна за това, докато не си спомних причината за спречкването помежду ни.

Аз трябваше да се омъжа за Тове Кронер.

— О, по дяволите! — Претърколих се по гръб, при което си ударих главата в таблата на леглото.

— Защо, какво е станало? — попита Уила.

— Нищо — поклатих аз глава. — Глупости. Това е всичко.

— Какви глупости? — Мат се приближи и седна на леглото до краката ми. — Какво имаш предвид?

— Нали се сещаш, нищо ново — запънах се аз. — Елора иска да бъде по-добра принцеса. По-стриктна и така нататък.

— Ти *трябва* да бъдеш по-стриктна — съгласи се Мат. — Маги винаги ти е повтаряла това.

При самото споменаване на името на Маги сърцето ми отново се сви от болка. Не бях говорила с нея след завръщането ни във Фьоренинг. Мат го беше направил на няколко пъти, но аз избягвах обажданията ѝ. От една страна, бях ужасно заета, а от друга, след като чух гласа ѝ, ми ставаше ужасно мъчно за нея.

— Как е Маги? — попитах аз, преглъщайки болката в гърдите си.

— Добре е — отговори Мат. — В Ню Йорк е при приятели, но е много объркана заради всичко, което се случва. Непрекъснато ѝ повтарям, че всичко е наред, че сме в безопасност и че не трябва да предприема нищо на този етап.

— Добре.

— Но трябва да поговориш с нея. — Мат ме погледна строго. — Не мога постоянно да играя ролята на посредник между вас.

— Знам. — Зачоплих люспа отлепена боя от чашата си и сведох очи. — Не знам как да отговоря на въпросите ѝ. Като например къде сме, кога ще се върнем и кога ще ме види отново.

— И аз не знам как да отговарям на тях, но правя каквото мога — отбеляза Мат.

— Тя имаше тежък ден — каза Уила, притичвайки ми се на помощ. — Не мисля, че сега е моментът да я поучаваш какво трябва да прави.

— Права си. — Мат ѝ се усмихна едва-едва, след което ме погледна виновно. — Извинявай. Нямах намерение да ти чета лекции, Уенди.

— Не, няма проблем — отвърнах аз. — Ти просто правиш каквото е редно.

— Истината е, че вече дори не знам кое е редно — каза Мат уморено.

Някой почука на вратата и Дънкан скочи да отвори.

— Дънкан, спри — въздъхнах аз. — Ти не си иконом.

— Може би не съм, но ти си оставащ принцеса — рече Дънкан и отвори вратата.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо — каза Фин, поглеждайки ме над рамото на Дънкан.

Веднага щом тъмните му очи се спряха на мен, дъхът ми секна. Той стоеше на вратата. Черната му коса беше леко разрошена, върху добре изгладената му жилетка имаше петно от кръвта на Елора и той все още не бе намерил време да я смени.

— Не, ни най-малко — отвърнах аз, надигайки се в леглото.

— Всъщност ние... — поде Мат със сурови нотки в гласа си.

— Всъщност ние си тръгнахме — прекъсна го Уила. Тя стана бързо от леглото и Мат я стрелна с поглед, който извика само усмивка на лицето ѝ. — Тъкмо си говорихме, че имаме да свършим нещо в стаята ти. Нали, Мат?

— Добре — промърмори Мат и се изправи. Фин отстъпи настрана, за да могат двамата да минат покрай него, при което Мат го изгледа многозначително. — Но ще бъдем съвсем наблизко.

Уила сграбчи Мат за ръката, подканяйки го да вървят. Фин както обикновено не обърна внимание на заплашителните погледи на Мат, което само още повече го вбеси.

— Хайде, Дънкан — рече Уила, помъквайки Мат към вратата.

— Какво? — попита Дънкан и след това разбра намека. — О, добре. Аз ще бъда... отвън.

Дънкан затвори вратата след себе си, оставяйки ме насаме с Фин в стаята. Аз се примъкнах към края на леглото, провесвайки крака към пода. Фин стоеше до вратата, но не каза нищо.

— Имаш ли нужда от нещо? — попитах предпазливо.

— Искях да видя как си? — Той ме погледна с онзи поглед, който като че ли ме пронизваше от край до край и сведох очи.

— Добре съм, на фона на всичко, което се случи.

— Кралицата обясни ли ти как стоят нещата? — попита Фин.

— Не знам. — Аз поклатих глава. — Не знам дали някога ще мога да проумея всичко това.

— Тя каза ли ти, че умира? — рече Фин и когато чух да изрича думите, се почувствах още по-зле.

— Да — отвърнах глухо. — Каза ми. И най-накрая ми обясни какво ме прави толкова специална. Обстоятелството, че съм съвършената комбинация между *трил* и *витра*. Аз съм върховната кръвна линия.

— Значи ти не ми повярва, когато ти казах, че си специална? — Това бе опит за шегата от страна на Фин и на устните му се появи лека усмивка.

— Сега разбирам, че си бил прав. — Разпуснах косата си, която се беше разрошила, докато лежах, и прокарах пръсти през нея.

— Как приемаш това? — попита Фин, пристъпвайки към мен. Той се спря до страничната колона на леглото и разсеяно докосна сатенените завивки.

— Как приемам факта, че съм залогът в един епичен сблъсък между две общности на тролове?

— Ако някой може да се справи с тази ситуация, това си ти — увери ме той.

Вдигнах глава и зърнах в очите му част от топлината, която изпитваше към мен. Искаше ми се да се хвърля в прегръдките му, да почувствам ръцете му да ме приласкават и защитават като гранит. Да го целуна по слепоочията и бузите и да усетя наболата му брада върху кожата си.

Изправих се и нещо в очите му ми подсказа, че ще ме допусне до себе си. Ако се втурнех към него, той щеше да ме целуне и да ме прегърне толкова силно, че почти да спре дъха ми. Щеше да ме

притисне до себе си, както бе правил преди и при спомена за това в тялото ми се разля топлина.

И колкото и много да го исках — копнежът бе толкова силен, че ми причиняваше болка — знаех, че трябва да се държа така, както подобава на една истинска принцеса. Кое то на свой ред означаваше, че трябва да се науча да възпирам желанията си. Дори ако това ме убиваше.

— Елора иска да се омъжа за Тове — избъбрих аз. Не исках да му го кажа по този начин, защото знаех, че това ще развали магията на момента.

— Значи тя ти е казала? — рече Фин и въздъхна тежко.

— Какво? — премигнах аз, сепната от отговора му. — Какво означава „тя ти е казала“? Ти си знаел? Откога знаеш за това?

— Не съм сигурен точно откога — поклати той глава. — От известно време, още преди да срещна теб или Тове.

— *Какво?* — зяпнах аз срещу него, неспособна да намеря думите, които да предадат гнева и объркването ми.

— Бракът е уреден от доста отдавна, маркиз Кронер и принцеса Дал — обясни Фин спокойно. — Мисля, че нещата бяха финализирани само преди няколко дни, но това винаги е било желанието на Аурора Кронер. Кралицата знаеше, че това е най-добрият начин да си запази трона и да осигури своята безопасност.

— Ти си знаел? — повторих аз, неспособна да мисля за нещо друго. — Ти си знаел, че тя иска да се омъжа за друг и никога не ми го каза.

— Нямах право да го направя. — Той беше смутен от реакцията ми.

— Може би си нямал право като следотърсач, но като някой, който се е целувал с мен на това легло — аз посочих леглото до нас, — мисля, че си бил длъжен да ми кажеш, че ми предстои да се омъжа за другия.

— Уенди, аз много пъти ти казвах, че не можем да бъдем заедно.

— Казваше ми, че не трябва да бъдем заедно, което е различно и ти го знаеш! — троснах му се аз. — Как може да не ми кажеш, Фин? Той е твой приятел. Той е мой приятел и ти никога не си направи труда да ми кажеш?

— Да, защото не исках да променям начина, по който гледаш на него. Не искам да се намесвам във взаимоотношенията ви.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Имам предвид чувствата ти към него. Забелязах, че го харесваш и допусках, че ако научиш за предстоящия ви брак, това може да промени нещата — каза Фин. — Страхувах се, че можеш да го намразиш просто напук на майка си и не исках това да се случи. Исках да си щастлива с него.

— Ти... какво? — Почувствах сърцето си като разкъсано наполовина. За момент изгубих дар слово. Не можех да накарам устата си да произнесе каквато и да е дума. — Ти си чакал да се омъжа за него.

— Да, разбира се — каза Фин почти уморено.

— И дори нямаше да се опиташ да... — Преглътнах сълзите си и извърнах глава от него. — Когато Елора ми каза, аз ѝ се противопоставих. Заради теб.

— Съжалявам, Уенди. — Гласът му бе станал нисък и глух. Той пристъпи към мен и вдигна ръка, сякаш искаше да ме докосне, но после я отпусна отново. — Но ти ще бъдеш щастлива с Тове. Той може да те защитава.

— Искан ми се всички да престанат да говорят за него по този начин! — Седнах на леглото, вбесена. — Тове е личност! Това е неговият живот. Не заслужава ли той нещо по-добро от това да бъде нечие куче пазач?

— Мога да си представя и по-лоши неща в живота от това някой да бъде женен за теб — каза Фин тихо.

— Недей. — Аз поклатих глава. — Не се шегувай. Не бъди мил. — Изгледах го гневно. — Ти си скрил това от мен. И което е по-лошо, не си се борил за мен.

— Знаеш защо не мога да направя това, Уенди. — Тъмните му очи тлееха и ръцете му се свиха в юмруци близо до тялото му. — Сега ти знаеш коя си и какво означава за кралството. Не мога да се боря за нещо, което не е мое. Особено когато означава толкова много за народа си.

Избърсах очите си и не казах нищо. Какво ли и можех да кажа? Той беше прав, но въпреки това болката беше ужасна.

Легнах на леглото и се претърколих с гръб към него. Малко по-късно го чух да излиза и да затваря вратата след себе си.

ПРИМИРИЕ

Сара Елсинг, кралицата на Витра, щеше да пристигне в три следобед, за да отведе Локи Стаад, поради което сутринта беше изпълнена със серия от стратегически съвещания, на които аз присъствах заедно с Тове и Аурора Кронер, Гарет Стром, канцлера и няколко специално избрани следотърсачи като Фин и баща му.

Отсъствието на Елора беше осезателно. Тя не беше в състояние да участва в нито едно от събранията и нямаше да може да възвърне силите си до заминаването на Локи. Усилието да го държи в двореца я убиваше.

Когато направихме прекъсване за обяд, Тове ме покани да се присъединя към него, но аз отказах. Харесвах Тове колкото и преди, но се чувствах странно около него сега, когато знаех за предстоящия ни брак.

Освен това исках за момент да остана насаме с Локи, преди да си тръгне. Това можеше да е последната възможност да разговарям с него.

Този път не прибях до Дънкан, за да ми свърши мръсната работа. Отпратих тъмничарите сама. Те протестираха, но аз им напомних с леден поглед, че съм принцесата. Не ме интересуваше дали някой щеше да говори за това. Локи си тръгваше и заедно с него щяха да си отидат и причините за евентуалните клюки.

— О, обичам, когато си настроена агресивно — каза Локи, след като отпратих стражите. Той се облегна на таблата на леглото с обичайната самонадеяна усмивка, залепена на лицето му.

— Не съм настроена агресивно — отвърнах аз. — Искah да разговарям с теб.

— Дошла си да се сбогуваш с мен, както разбирам? — Той повдигна вежди. — Аз ужасно ще ти липсвам, знам това, но ако искаш да го избегнеш, винаги можеш да дойдеш с мен.

— Не се тревожи за мен, благодаря.

— Наистина ли? — Локи сбърчи нос. — Не е възможно да си особено въодушевена около предстоящата сватба.

— За какво говориш? — попитах аз, настръхвайки.

— Чух, че си сгодена за онзи досаден маркиз. — Локи махна неопределено с ръка и се изправи. — Мисля, че това е нелепо. Той е скучен и безинтересен и ти изобщо не го обичаш.

— Откъде знаеш това? — Неволно изпънах гръб, готова да се защита.

— Тъмничарите тук са ужасни клюкари и чувам какви ли не неща. — Той се ухили и тръгна бавно към мен. — И освен това имам две очи. Виждал съм малката мелодрама, която се разиграва между теб и онзи следотърсач. Фиш? Флаундър? Как му беше името?

— Фин — казах аз натъртено.

— Да, точно той. — Локи подпря рамо на вратата. — Мога ли да те посъветвам нещо?

— Разбира се. Умирам да чуя съвет от един затворник.

— Чудесно. — Локи се наведе към мен колкото може повече, рискувайки всеки момент да бъде пронизан от остра болка заради опита си да напусне стаята. — Не се омъжвай за някого, когото не обичаш.

— Какво знаеш ти за брака и любовта? — попитах аз. — Опитът ти се изчерпва с това, че е трябвало да се ожениш за жена с десет години по-голяма от теб, която впоследствие ти е била открадната от краля.

— Аз нямаше да се ожения за нея по никакъв начин — каза Локи, свивайки рамене. — Не и ако не я обичах.

— Какво значи това? Че си много почтен? — присмях се аз. — Та ти ме отвлече, а баща ти е бил предател.

— Аз никога не съм казвал добра дума за баща си — бързо отговори Локи. — И никога не съм ти сторил нещо лошо.

— Но все пак ме отвлече! — казах аз разколебана.

— Наистина ли? — Локи наклони леко глава. — Защото моят спомен е, че Кира те отвлече, а аз ѝ попречих да те пребие до смърт. След това, докато ти кашляше кръв, аз изпратих да повикат кралицата, за да ти помогне. Когато ти избяга, аз не те спрях. И когато дойдох тук, не направих нищо против теб. Дори се държах прилично, след като ме

помоли за това. Какви са тогава ужасните престъпления, в които ме обвиняваш, принцесо?

— Аз... аз... — заекнах смутено. — Никога не съм казвала, че си направил нещо ужасно.

— Тогава защо не ми вярваш? — попита Локи чистосърдечно.

— Вярвам ти. — Сбърчих чело, объркана от признанието си. — Вярвам ти. Просто не знам защо ми помагаш.

— Вече ти казах, принцесо. — Той ми се усмихна и в израза на лицето му имаше нещо искрено и мило. — Ти и аз не сме толкова различни.

— Казваш това, сякаш то означава нещо — отбелязах аз.

— А не е ли така? — попита Локи.

— Не, не е така. Ти си отиваш днес. Връщаш се при враговете ми. — Въздъхнах дълбоко. — Ако имам късмет, няма да те видя никога повече. Защото, ако се случи, това ще означава, че сме във война и трябва да те нараня.

— О, принцесо, това навярно е най-тъжното нещо, което съм чувал — каза Локи без никаква ирония или сарказъм. — Но животът не трябва да е толкова мрачен. Не виждаш ли понякога светлина в края на тунела?

— Не и днес — поклатих глава. Чух Гарет да ме вика от дъното на коридора, което означаваше, че обедът е приключил и съвещанията щяха да продължат. — Трябва да се връщам. Ще се видим по време на размяната ти, когато пристигне кралицата на Витра.

— Желая ти късмет — кимна той.

Обърнах се и тръгнах по коридора, но не бях се отдалечила много, когато чух Локи да вика след мен.

— Принцесо! — Той подаде глава навън твърде много, защото на лицето му се изписа болезнена гримаса. — Ако си права и следващия път, когато се видим, кралствата ни са във война, това няма да се отнася за нас. Аз никога няма да вдигна ръка срещу теб. Това мога да ти обеща.

Съвещанията продължаваха със същия си монотонен ритъм. Непрестанно се повтаряха едни и същи неща. Какво да правим, ако *витра* се отметнат от уговорката. Какво да правим, ако *витра* ни нападнат. Какво да правим, ако *витра* се опитат да ме отвлекат.

И отговорът неизменно беше един и същ — да отвърнем на удара. Тове и аз щяхме да използваме нашите способности, следотърсачите щяха да използват тяхната сила и умения, а канцлерът щеше да се крие в някой ъгъл.

Очаквахме идването на Сара във Военната зала. Аурора ни обърна внимание, че трябва да се въоръжим с търпение. В два и половина Елора освободи Локи и той обеща да се държи добре. Въпреки това Томас и Фин се държаха с него все едно беше бомба, която всеки миг можеше да експлодира.

Тъй като срещата беше с високопоставен представител на вражеския лагер, сметнах, че трябва да изглеждам както подобава на една принцеса, особено като се имаше предвид, че Елора нямаше да може да се присъедини към нас. Облякох една тъмновиолетова рокля и помолих Уила да ми помогне с косата.

— Ако знаех, че ще бъдеш толкова красива, щях и аз да се пременя за случая — пошегува се Локи, когато Фин и Томас го доведоха във Военната зала. Фин го бутна към един стол ненужно силно, но Локи не протестира.

— Недей да се държиш фамилиарно с принцесата — каза му Дънкан, поглеждайки го строго.

— Моите извинения — рече Локи. — Не бих искал да се държа фамилиарно с когото и да било.

Локи огледа залата. Дънкан, Фин, Томас, Тове, канцлерът и аз бяхме избраните да посрещнем Сара. Останалите щяха да бъдат в готовност, в случай че възникне нужда, но не искахме Сара да остане с впечатлението, че сме ѝ подготвили капан.

— Да не би да сте размислили и да сте взели решение да ме екзекутирате? — попита Локи, оглеждайки ни. — Защото всички изглеждате така, все едно отивате на погребение.

— Не сега — казах аз, докато си играех с гривната си и поглеждах към часовника на стената.

— Тогава кога, принцесо? — попита Локи. — Защото разполагаме само с петнайсет минути до тръгването ми.

Завъртях очи нагоре и престанах да му обръщам внимание.

Кречех из залата, докато чаках да прозвучи звънецът. И почти подскочих, когато го чух. Тази размяна трябваше да мине съвсем чисто

и гладко, но не бях сигурна какво да очаквам. Баща ми вече бе лъгал и мамил Трил в миналото.

— Моментът настъпи — казах аз и си поех дълбоко въздух.

Поведох групата по коридора към вестибюла. Дънкан вървеше непосредствено след мен от лявата ми страна, а Тове беше отдясно. Фин и Томас държаха Локи за ръцете, в случай че окажеше съпротива, и най-отзад беше канцлерът.

Други двама стражи бяха въвели кралицата и чакаха с нея. Тя стоеше в средата на ротондата с все още неразтопени снежинки, полепнали по тъмночервената ѝ пелерина. Беше дошла съвсем сама, с изключение на Лъдлоу, дребничкия таласъм, когото бях виждала в двореца на витрийците.

— Принцесо — усмихна се Сара сърдечно, когато ме видя. Тя направи лек реверанс и аз ѝ отвърнах със същото, постарайки се моят поклон да бъде също толкова лек.

— Кралице. Надявам се, че си пътувала добре.

— Да, пътищата бяха малко замръзнали. — Тя махна към входната врата с кадифените си ръкавици. — Надяваме се, че не сме ви накарали да ни чакате.

— Не, пристигате съвсем навреме — уверих я аз.

— Тя вече е тук — каза Локи, но аз не се обърнах назад, предполагайки, че в този момент той се бори с Фин и Томас. — Можете ли да ме пуснете?

— Не и докато споразумението не стане окончателно — рече Фин през стиснати зъби.

— Кралице, можете ли да се погрижите за това, моля? — обърна се Локи към нея с ядовити нотки. — Този следотърсач става натрапчив.

— Надявам се, че маркизът не ви е причинил големи главоболия? — попита Сара с пламнали от смущение страни.

— Не и прекалено големи — отвърнах аз с лека усмивка. — След като ви го върнем, вие сте съгласни да запазим мира до моята коронация. Така ли е?

— Да — кимна Сара в отговор. — *Витра* няма да ви нападат, докато Елора е кралица. Но веднага щом ти станеш кралица, възбраната пада.

— Сега вече може ли да ме пуснат? — обади се Локи.

— Да — казах аз и кимнах.

Чух сборичкване зад гърба си и след това Локи мина покрай мен, оправяйки ризата си. Сара го погледна неодобрително и той застана до нея.

— Значи всичко вече е договорено? — рече Локи.

— Така изглежда — отвърна Сара. — Принцесо, знаеш, че винаги си добре дошла в нашия дворец.

— Да, знам — признах аз.

— Кралят ме помоли да отправя покана към теб — каза Сара. — Ако се върнеш във Витра и заемеш законното си място до него, той ще предложи амнистия на Фьоренинг и на всички, които живеят тук.

Засуетих се за момент, защото не знаех как да отговоря. Не исках да ходя във Витра и не вярвах на краля, но не можех и с лека ръка да отхвърля едно предложение, което щеше да гарантира сигурността на всички, които обичах, в това число Мат и Фин.

— И така ще можем да продължи нашите малки нощни беседи — ухили се Локи.

— Принцесо. — Тове ме докосна малко над лакътя. — Имаме и други дела, за които трябва да се погрижим този следобед. Може би е добре да изпратим гостите си.

— Да, наистина — усмихнах се аз едва-едва. — Извинете ме, но има някои неща, за които трябва да се погрижа.

— Разбира се — усмихна се Сара. — Не бихме искали да ви отнемаме повече време.

— Но ако ти искаш да отнемеш от нашето, знаеш къде да ни намериш — намигна ми Локи.

— Маркиз Стаад — каза Сара хладно.

Тя направи отново реверанс, на който аз отвърнах, след което се обърна и тръгна към вратата. Таласъмът Лъдлоу не каза нищо, но пое шлейфа ѝ, за да не се влачи по земята. Точно на излизане Локи понечи да каже нещо, но Сара му даде знак да мълчи.

След като си отидоха, въздъхнах дълбоко.

— Не беше толкова зле — казах аз. И наистина беше така, но напрежението, което се натрупа преди това, сериозно беше разклатило нервите ми.

Канцлерът се потеше като прасе, но това не беше нищо ново. Сложих ръка на кръста си и се усмихнах с благодарност на Тове. Беше

мило от негова страна да ми се притече на помощ в правилния момент.

— Тези дребни таласъми направо ме изваждат от равновесие. — Дънкан потръпна при мисълта за Лъдлоу. — Не знам изобщо как живеят с тях.

— Сигурен съм, че те мислят същото за теб — промърмори Фин.

— Мисля, че всички знаем какво трябва да направим — каза канцлерът, стисвайки месестите си ръце.

— Какво? — попитах аз, тъй като нямах никаква представа какво трябва да направим.

— Трябва да ги нападнем по време на примирието — рече канцлерът. Потта се стичаше към малките му очички и навсякъде по белия му костюм имаше влажни петна.

— Смисълът на едно примирие е да няма нападения — казах аз неуверено. — Ако ги нападнем, това означава, че се отмятаме от него и сме отново във война.

— Трябва да ги ударим, когато най-малко очакват — настоя канцлерът, докато челюстта му потрепваше. — Това е единственият ни шанс да вземем надмощие над тях.

— Не това е нашият шанс да стъпим на краката си след последното нападение и да намерим мирен изход от този конфликт — казах аз, тръсвайки глава. — Трябва да обединим нашата общност и да бъдем колкото може по-силни. Или да измислим как да накараме *витра* да спрат да ни преследват.

— Е, ние знаем какво можем да им предложим. — Канцлерът ме измери с поглед.

— Ние няма да преговаряме с тях — намеси се Фин.

— Разбира се, че *ти* няма да преговаряш с никого за нищо — каза канцлерът, поглеждайки го свирепо.

— Не можем да зачеркнем напълно преговорите — обади се Тове и преди Фин да успее да възрази, продължи: — Очевидно е, че няма да им дадем принцесата, но не можем да изключим другите възможности. Достатъчно хора загинаха вече. И след всички тези безконечни конфликти, няма победител. Мисля, че трябва да опитаме нещо различно.

— Точно така — съгласих се аз. — И трябва да използваме наличното време, за да измислим какво да бъде то.

— Искате да им направите някакво друго предложение? — присмя се канцлерът. — Ние не можем да вярваме на краля на Витра!

— Само защото той играе мръсно, не означава, че и ние трябва да последваме примера му — заявих аз.

— Единствената причина да спечелим в последния сблъсък беше, че се бихме на наша територия и най-силните им воители не бяха тук — каза Тове. — Ако ние ги нападнем там, предимството ще бъде на тяхна страна. Ще ни смачкат, както са правили винаги. Трябва да се учим от грешките си.

— Добре! — Канцлерът вдигна вбесен ръце. — Правете каквото искате! Но вината за пролятата кръв ще бъде ваша, не моя!

Той си тръгна победен, а аз се усмихнах на Тове.

— Благодаря ти, че ме подкрепи — казах.

— Това ми е работата — отвърна Тове, свивайки рамене.

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

След като Сара и Локи заминаха, отидох да докладвам на Елора как съм се справила. Гарет седеше с нея в гостната, а Елора лежеше. Вече не беше толкова бледа, но все още не беше дошла на себе си.

Не се разпрострях много нашироко в разказа си, но те и двамата изглеждаха горди с мен. Това беше първото ми официално поръчение като принцеса и аз се бях представила добре. Елора дори ме похвали. След като излязох от гостната, се чувствах изненадващо добре.

В коридора срещнах Тове. Той излезе от кухнята с няколко чепки грозде. Предложи ми една, но не ми се ядеше и поклатих отрицателно глава.

— Чувстваш ли се вече като истинска принцеса? — попита Тове, докато дъвчеше зърната.

— Не знам. — Подръпнах тежкото диамантено колие, което бях преценила, че е подходящо за случая. — И не знам дали това някога ще се случи. Мисля, че винаги ще се чувствам като самозванец.

— Е, добре, но определено изглеждаш като принцеса.

— Благодаря ти. — Обърнах се към него и се усмихнах. — И ти се представи добре днес. Беше концентриран и много достолепен.

— Благодаря. — Той подхвърли едно гроздово зърно към устата си и се ухили. — Прекарах доста време в пренареждане на мебелите си преди срещата. Изглежда, че това помогна.

— Така е — кимнах аз.

Продължихме да вървим мълчаливо, докато той ядеше гроздето си, а аз си играех с колието си. Мълчанието между нас не беше тягостно и дори си помислих колко е хубаво да бъдеш с някого, без да се чувстваш неловко, странно или на тръни.

Разбрах също малко повече какво имаха предвид Елора и Фин. Тове беше силен, интелигентен и мил, но неговите способности му отнемаха твърде много, за да може да бъде водач. Той се справяше

изключително добре, когато трябваше да се опра на него, и аз знаех, че винаги и независимо от всичко ще бъде до мен.

— И така. — Тове преглътна последното зърно и се спря. Втренчи се в земята и бутна няколко кичура от заплетената си коса зад ушите. — Сигурен съм, че кралицата ти е казала за онова, което тя и майка ми са подготвили. — Той замълча за момент. — Знаеш, че двамата с теб предстои да се оженим.

— Да — кимнах аз, изпълвайки се с някакво странно безпокойство, когато го чух да отваря дума за това.

— Аз не одобрявам техните тайни срещи и машинации и не мисля, че имат право да си играят с нас, все едно сме някакви пешки, а не живи същества. — Тове засмука бузата си и погледна към коридора. — Това не е редно и го казах на Аурора. Тя трябва да спре да ме третира като... Не знам. Нейна пионка.

— Да — съгласих се аз и продължих да кимам.

— Тя смята, че може да ме контролира през цялото време и знам, че майка ти се опитва да прави същото с теб. — Той въздъхна. — Действията им като че ли се ръководят от някакви предварителни идеи за нас и те отказват да ги променят, макар да виждат, че ние не сме онова, което са очаквали.

— Да, така е — потвърдих аз.

— Аз знам за миналото ти. — Той спря за миг погледа си върху мен. — Аурора ми разказа за баща ти и за това, че има опасност да изгубиш короната заради него. Заради грешките на родителите си. Но това е глупаво, защото аз знам колко си могъща и колко много държиш на народа си.

— Благодаря ти — отвърнах неуверено.

— Ти трябва да бъдеш кралица. Всеки, който разбира нещо от тези неща, го знае, но повечето хора не разбират нищо и това е проблемът. — Тове се почеса по тила и смени тежестта си на другия крак. — Аз никога няма да тръгна срещу теб. Каквото и да се случва, никога няма да ти отнема короната и ще те защитавам срещу всеки, който се опита да го направи.

Този път замълчах. Никога не бях чувала Тове да говори толкова много и не знаех каква беше крайната му цел.

— Знам, че си влюбена в... е добре, не и в мен — каза той предпазливо, умишлено избягвайки да спомене името на Фин. — И аз

също не съм влюбен в теб. Но те уважавам и те харесвам.

— Аз също те уважавам и харесвам — вметнах аз и Тове ми се усмихна леко.

— Но това е само едно от нещата. — Той въздъхна дълбоко. — Има обаче нещо, което не разбирам. Ти се нуждаеш от някого, който да ти помогне да задържиш трона, и аз съм готов да бъда до теб. За мен това е достатъчна причина... но дали е такава и за теб?

— Какво? — попитах аз и той задържа върху мен зеленикавите си очи.

— Ти ще... искаш ли да се омъжиш? — попита Тове. — За мен?

— Аз... ами... — Не знаех какво да отговоря.

— Ако не искаш, не е нужно да променяме нищо между нас — побърза да каже Тове. — Попитах те, защото идеята ми се стори добра.

— Да — отвърнах аз, без да осъзнавам какво казвам, преди думите да излязат от устата ми. — Искам да кажа, да. Ще го направя. Аз... ще се омъжа за теб.

— Наистина ли? — Тове се усмихна радостно и аз кимнах.

— Да. — Преглътнах с усилие и се опитах да отвърна на усмивката му.

— Добре. — Той въздъхна и погледна отново към коридора. — Това е добре, нали?

— Да, така мисля — казах аз и бях искрена.

— Да — кимна Тове. — Но сега имам чувството, че ще повърна.

— Мисля, че е нормална реакция.

— Да — повтори той и ме погледна. — Е, оставям те... да си вършиш работата. А аз ще си върша моята.

— Добре — рекох.

— Чудесно. — Той ме потупа нехайно по рамото, кимна отново и се отдалечи.

Нямах представа какво току-що се бях съгласила да направя. Не бях влюбена в Тове и той със сигурност не беше влюбен в мен. Но момчето, което обичах — ако все още го обичах — никога нямаше да може да се ожени за мен, нито да бъде с мен.

Тове и аз се разбрахме и уважавахме и това все пак беше нещо. Но по-важното беше, че кралството се нуждаеше от този съюз. Елора беше убедена, че бракът ми с Тове беше най-доброто нещо за мен и за Трил.

Трябваше да направя най-доброто за народа си и ако това означаваше да се омъжа за Тове, не ми оставаше нищо друго. В края на краищата имаше и много други по-лоши варианти от този.

Смених роклята си и тръгнах към библиотеката в компанията на Дънкан. Той ми помогна да намеря някои добри книги по история на Трил и седнах да ги чета. Фин ме беше запознал бегло с нея преди кръщелната церемония, но ако възнамерявах да управлявам тези хора, трябваше да разбера кои са те.

Прекарах останалата част от вечерта в библиотеката, поглъщайки колкото може повече информация. Накрая Дънкан заспа свит на един стол. Беше късно, когато го събудих и той ме изпрати до стаята ми. Не знаех каква закрила ми осигуряваше съненият Дънкан, но и не мислех, че се нуждая от такава.

На другата сутрин Тове и аз отидохме в атриума, за да продължим обучението ми и връщането към обичайния ритъм на живота ми беше приятно. Дънкан беше с нас през цялото време и ако между мен и Тове е имало някаква неловкост, той не каза нищо. Чувствах се странно да бъда сгодена, но Тове се справи добре, успявайки да ме накара да работя съсредоточено.

Все повече овладявах способностите си и ставах все по-силна. Повдигнах трона от земята, докато Дънкан седеше на него и това вече не изискваше такава концентрация, както преди. Усещах пулсираща болка в очните си ябълки, но не й обръщах внимание.

Когато Тове завъртя един стол в кръг, за да ми покаже какво иска да направя, не можех да не си помисля за Елора. Колко слаба и крехка изглеждаше тя, изтощена от употребата на собствените си способности.

Знаех, че ние трябва да ги използваме, за да не полудеем и особено в случая с Тове това беше от изключителна важност, за да запази разсъдъка си. Но всичко това ме потискаше. Не исках да го видя да свършва като майка ми, умирайки от старост, преди да е навършил четирийсет.

Когато приключихме тренировката, се чувствах уморена, но по един приятен начин. Ставах все по-силна и по-самоуверена и това ми харесваше.

Елора беше все още в гостната, където възстановяваше силите си, и аз отидох да я видя. Тя беше станала от кушетката си, което беше

добър признак, но отново се беше заела да рисува.

Седеше на стол без облегалка със статива пред себе си. Шалът, с който се беше наметнала, беше паднал от едното ѝ рамо, но тя като че ли не забелязваше това. Дългата ѝ коса се спускаше покрай изправения ѝ гръб и сега тя беше по-скоро блещукащо сребриста, отколкото черна.

— Сигурна ли си, че трябва да правиш това? — попитах аз, когато влязох в стаята ѝ.

— Имам ужасна мигрена от няколко дни и трябваше да се отърва от нея. — Тя направи широк замах с четката през платното.

Минах зад нея, за да видя какво изобразява картината, но на този етап там имаше само тъмносиньо небе. Елора спря да рисува и остави четката си на триножника.

— Имаш ли нужда от нещо, принцесо? — Тя се завъртя с лице към мен и с облекчение видях, че млечнобелият цвят бе изчезнал от очите ѝ.

— Не. — Поклатих глава. — Исках само да видя как си.

— По-добре съм — каза тя с тежка въздишка. — Никога повече няма да бъда както преди, но съм по-добре.

— Това все пак е нещо.

— Да, предполагам, че е така. — Тя се обърна към прозореца и навъсеното небе.

Суграшицата и вятърът най-накрая бяха спрели, но небето оставаше сиво и мрачно. Яворите и брястовете се бяха разделили с почти всичките си листа и стояха мъртви и голи в очакване на зимата. Вечнозелените растения по скалите изглеждаха крехки и облъскани, а клоните им бяха натежали от полепналия по тях лед.

— Тове ми предложи да се омъжа за него — казах аз и тя завъртя рязко глава към мен. — И аз се съгласих.

— Ти приемаш този брак? — Елора повдигна вежди едновременно с почуда и одобрение.

— Да — кимнах аз. — Това е... това е най-доброто за кралството и затова трябва да го направя. — Кимнах отново, сякаш за да убедя сама себе си. — И Тове е добро момче. Той ще бъде добър съпруг.

Веднага щом казах това, осъзнах, че нямам никаква представа какъв би трябвало да бъде добрият съпруг. Почти не бях живяла с женени двойки, никога не бях имала гадже и опитът ми с Фин беше минимален.

Елора все още ме наблюдаваше, затова преглътнах и направих усилие да се усмихна. Сега не беше моментът да се безпокоя за даденото от мен съгласие. Имах време да науча какво означава да си съпруга, преди да се омъжа.

— Да, сигурна съм в това — промърмори Елора и се обърна към картината си.

— Наистина ли? — попитах аз.

— Да — отговори тя все така с гръб към мен. — Аз няма да ти причиня онова, което ми беше причинено на мен. Ако смятах, че трябва да направя нещо ужасно, което е в интерес на Трил, щях да го поискам от теб. Защото това би било твой дълг, но щях да ти кажа съвсем открито какви ще бъдат последствията за теб. Никога не бих допуснала да бъдеш в неведение.

— Благодаря ти — казах аз искрено. — Съжаляваш ли, че се омъжи за баща ми?

— Опитвам се да не съжалявам за нищо — каза Елора уморено и посегна към четката си. — Неподобаващо е една кралица да храни лоши чувства.

— Защо не се омъжи никога отново? — попитах аз.

— За кого бих могла да се омъжа?

Без малко да кажа „за Томас“, но така само щях да си спечеля гнева ѝ. Тя определено не е можела да се омъжи за него. Той е бил следотърсач и освен това е бил женен. Но не това щеше да бъде причината за яда ѝ. Тя щеше да се вбеси, че съм научила за нейната любовна връзка.

— За Гарет? — казах аз и Елора издаде звук, който прозвуча като смях. — Той те обича и освен това е високопоставен маркиз. Което го прави добра партия.

— Не е толкова високопоставен — каза тя. — Да, той е мил, но това не е достатъчно за един брак. Казвала съм ти и преди, принцесо, че любовта няма нищо общо с брака. Бракът е съюз между две страни и аз не съм имала никаква причина да се съюзявам с когото и да било.

— Не ти ли се е искало да се омъжиш просто така? — попитах аз. — Никога ли не се чувстваш самотна.

— Една кралица може да е много неща, но не и самотна. — Тя задържа четката си над платното, но не започна да рисува. — Аз не се нуждаю от любов или от мъж, за да се чувствам завършена и един ден

ти ще откриеш, че това важи и за теб. Ухажорите ще идват и ще си отиват, но ти ще оставаш.

Загледах се през прозореца, защото не знаех какво да ѝ отговоря. В думите ѝ имаше нещо благородно и достолепно, но същевременно и малко трагично. Не можеше да има нищо утешително в това да знам, че ще завърша живота си в самота.

— Освен това не искам Уила да бъде претендентка за трона — рече Елора и започна отново да рисува. — А точно това би се случило, ако се омъжа за Гарет. Тя би станала принцеса със законни претенции към трона и аз никога не бих го допуснала.

— Уила не би била лоша кралица — казах аз и с изненада открих, че съм съвсем искрена.

Бях започнала да харесвам Уила след идването си тук. Тя притежаваше доброта и прозорливост, каквито първоначално не бях забелязала у нея.

— Въпреки това тя няма да бъде кралица. Ти ще бъдеш такава.

— Надявам се, че няма да е скоро — въздъхнах.

— Трябва да бъдеш готова, принцесо. — Тя ме погледна през рамо. — Трябва да си подготвена за това.

— Старая се — уверих я аз. — Работя над способностите си, посещавам всички съвещания и дори чета история в библиотеката. Но въпреки това имам чувството, че трябва да минат още много години, преди да съм готова да бъда истинска кралица.

— Нямах години на разположение — рече Елора.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — Кога ще бъда кралица? Колко време имам?

— Виждаш ли тази картина? — Елора махна към сложеното на една полица платно, което бях виждала преди в стаята ѝ.

На нея бях изобразена аз, почти същата каквато бях сега, с изключение на това, че носех бяла рокля. На главата ми имаше богато украсена платинена корона, обкичена с диаманти. Елора ме беше нарисувала като кралица.

— Е? — подканих я за обяснение. — Един ден аз ще бъда кралица. И двете знаем това.

— Не, вгледай се в картината. — Тя посочи с дръжката на четката. — Виж лицето си. На колко години си тук?

— Аз... — Присвих очи и се наведох към картината. Не можех да бъда сигурна, но като че ли не бях и ден по-голяма, отколкото бях сега. — Не знам. — Изправих се. — Бих могла да съм и на двайсет и пет.

— Може би — съгласи се Елора, — но това не е чувството, което имам.

— И какво ти подсказва това чувство? — Тя ми обърна гръб, за да скрие лицето си. — Всъщност какви обстоятелства трябва да бъдат налице, за да стана кралица?

— Ти ще станеш кралица при смърт на управляващите монарси — отговори Елора сухо.

— Искаш да кажеш, след като ти умреш? — Почувствах как сърцето се блъска в гърдите ми.

— Да.

— Значи ти смяташ... — гласът ми заглъхна, — че скоро ще умреш?

— Да. — Тя продължи да рисува, сякаш я бях попитала за времето, вместо за предстоящата ѝ смърт.

— Но... — Поклатих глава. — Аз не съм готова. Ти не си ме научила на всичко, което трябва да знам!

— Това беше причината да настоявам да бързаш, принцесо. Знаех, че нямаме много време и се налагаше да бъда сурова с теб. Трябваше да бъда сигурна, че ще можеш да се справиш.

— А сега сигурна ли си? — попитах аз.

— Да. — Тя ме погледна отново. — Не изпадай в паника, принцесо. Никога не изпадай в паника, пред каквито и препятствия да се изправиш.

— Не изпадам в паника — излъгах аз. Сърцето ми сякаш искаше да изскочи от гърдите ми и ми се виеше свят. Седнах на канапето зад мен.

— Аз няма да умра утре — рече Елора с леки нотки на раздразнение. — Имаш още време на разположение, но трябва да се концентрираш над подготовката си. Трябва да ме слушаш внимателно, да обръщаш внимание на всичко, което ти казвам, и да правиш онова, което искам от теб.

— Не става дума за това. — Поклатих глава и вдигнах очи към нея. — Аз съм с теб съвсем отскоро, ние най-накрая започнахме да се

разбираме и сега ти умираш.

— Не ставай сантиментална, принцесо — смъмри ме Елора. — Нямаме време за това.

— Тъжна ли си? — Сълзите напиха в очите ми. — Или изплашена?

— Принцесо, моля те! — Тя завъртя отегчено очи и ми обърна гръб. — Имам да рисувам. Предлагам ти да се качиш в стаята си и да се успокоиш. Една принцеса никога не трябва да бъде виждана да плаче.

Оставих я да си завърши картината. Единствената утеха беше, че според думите на Елора една принцеса никога не трябваше да бъде виждана да плаче, но не и че не трябва да плаче. Запитах се дали това не беше причината да ме отпрати. Не аз да мога да се наплача, а тя.

ТРИЛСКИ ЕЗИК

Локи вече знаеше за моя уговорен брак и беше само въпрос на време да разберат всички. Реших, че ще бъде по-добре приятелите ми да научат за това от мен и затова ги събрах всички заедно.

Уила и Дънкан вероятно щяха да се зарадват, но не знаех как ще реагират Мат и Рис. Може би не много добре.

Срещнахме се във всекидневната на горния етаж, която беше старата стая за игри на Рис. На тавана бяха нарисувани облаци и по лавиците в ъгъла все още стояха вежди играчки. Мат седеше между Рис и Уила на дивана, а Дънкан направо на пода, подпрян на кушетката.

— Имам да ви кажа нещо. — Стоях пред тях и въртях пръстена на палеца си, опитвайки се да се успокоя.

Изпълненият с подозрение поглед на Мат не ми помогна особено. На всичко отгоре Рис се хилеше като някакъв развълнуван глупак. Той беше изключително щастлив, когато го поканих тук, защото напоследък почти не се бяхме виждали с него. Той прекарваше повечето си време с Мат и чух, че бил започнал да излиза с Рианон.

— Какво е станало? — попита Мат и в гласа му още отсега имаше тревога.

— Поводът е добър — настоях аз.

— Тогава изплюй камъчето — каза Уила със смутена усмивка. — Ще умра от любопитство. — Тя се беше опитала да изтръгне новината от мен, преди да дойдат всички, на аз бях проявила твърдост.

— Исках всички вие да знаете, че на мен... — покашлях се леко, — че на мен ми предстои да се омъжа.

— Какво? — изръмжа Мат.

— О, боже мой! — ахна Уила с блеснали очи. — За кого?

— Значи е вярно? — Дънкан зяпна към мен, очевидно също чул за слуха.

— За Тове Кронер — казах аз.

Уила изпищя и притисна ръце до устата си. Не знам дали щеше да бъде по-развълнувана, ако самата тя щеше да се омъжва за Тове.

— Тове? — каза Мат подозрително. — Този тип е душевноболен, дори не знаех, че го харесваш.

— Да, харесвам го — отговорих аз. — Той е добро момче.

— О, боже, Уенди! — извика Уила и скочи от дивана, като едва не ритна Дънкан по главата. Тя се втурна към мен и ме прегърна въодушевено. — Това е толкова прекрасно! Толкова съм щастлива за теб!

— Да, поздравления — кимна Рис. — Той е късметлия.

— Не мога да повярвам, че не сте ми казали досега — рече Дънкан. — Прекарах с вас двамата цялата сутрин!

— Всъщност не сме казали още на никого. — Аз се освободих от прегръдката на Уила. — Дори не съм сигурна дали трябва да казвам на някого, но сметнах, че вие трябва да знаете.

— Не разбирам. — Мат стана, видимо разтревожен от новината. — Мислех, че се интересуващ само от онзи Фин?

— Не, не е така. — Аз поклатих глава и погледнах надолу. — Не се интересувам от никого. — Въздъхнах дълбоко. — Всичко това е зад мен сега.

— Сватбата ти ще бъде фантастична! — Уила беше стиснала ръце пред гърдите, удържайки импулса си да ме прегърне отново. — Кога е големият ден?

— Не знам точно — признах аз. — След като навърша осемнайсет.

— Но това е само след три месеца! — извика Мат.

— Нямаме никакво време за подготовка! — възкликна Уила, пребледняла. — А имаме толкова много неща за правене. — След това направи физиономия. — О, предполагам, че Аурора ще вземе всичко в свои ръце, нали?

— Да. — Намръщих се, когато осъзнах, че щях да имам свекърва от ада. — Мисля, че да.

— Радвам се, че съм момче и не се налага да мисля за тези неща — отбеляза Рис с крива усмивка.

— Подготовката е най-хубавата част — настоя Уила и ме прегърна през рамото. — Избирането на цветовете, роклите, цветята и поканите! Няма нищо по-забавно от това!

— Уенди, наистина ли нямаш нищо против този брак? — попита Мат, гледайки ме в упор.

— Разбира се, че няма, Мат — каза Уила. — Това е мечтата на всяко момиче. Да бъде принцеса, да се омъжи за принц и да има голяма възхитителна сватба.

— Формално погледнато, Тове е маркиз, а не принц — изтъкнах аз.

— Знаеш какво имам предвид — продължи Уила. — Това е като сбъдната приказка.

— Уила, спри за момент! — Мат я погледна хладно и тя отдръпна ръка от рамото ми. Той се обърна към мен. — Уенди, наистина ли искаш това? Да се омъжиш за това момче?

Поех си дълбоко въздух и кимнах.

— Да. Това е, което искам.

— Добре. — Мат неохотно ми даде одобрението си. — Ако това е желанието ти, ще те подкрепя. Но ако те нарани по някакъв начин, ще го убия.

— Не съм и очаквала нещо по-малко от теб — отвърнах аз с усмивка. — Но всичко ще бъде наред.

Уила продължи да бърбори за всички прекрасни неща, които ще направим около подготовката на сватбата, но моята незаинтересованост малко по малко охлади ентусиазма ѝ. Мат и Рис не искаха, а и не беше нужно да слушат всичко това и отидоха да правят по-забавни неща. Дънкан беше мой бодигард, поради което не можеше да си тръгне, но в интерес на истината той проявяваше по-голям интерес към разговора с Уила от самата мен.

Най-накрая тя сама се умори и каза, че си отива вкъщи, но утре щяла да дойде рано сутринта, за да започнем подготовката на сватбата. Докато излизахме от стаята, изброяваше всички неща, които трябва да вземе със себе си, идвайки насам.

— Е, до утре — каза Уила и стисна ръката ми.

— Да.

— Това е вълнуващо, Уенди — напомни ми тя. — Дръж се подобаващо.

— Старая се — казах аз и се опитах да се усмихна.

Тя се засмя на несполучливия ми опит и си тръгна. Облегнах се на стената до вратата на всекидневната. Дънкан беше до мен, но не

каза нищо.

Уила беше права. Всичко това беше като приказка. Но защо не го чувствах така?

Погледнах към коридора и видях Фин да прави вечерния си обход. Той вървеше към мен на път към северното крило, но като ме видя, се спря. Тъмните му очи се задържаха върху мен, след това се обърна и тръгна в другата посока.

О, да. Това беше причината. Също като в приказка, аз щях да се омъжа за принц. Но по една случайност бях влюбена в „просяка“.

На другия ден сутринта нямах търпение да започнем тренировките, защото се надявах по този начин да откъсна мислите си от предстоящия годеж, но не бяха минали и десет минути от събуждането ми, когато попаднах в ноктите на Аурора. Тя пристигна дори преди Уила и иззе изцяло сватбените приготовления от ръцете ѝ. Уила не остана особено доволна от това, но направи всичко по силите си да бъде учтива с Аурора.

Отидохме в голямата трапезария, защото Аурора носеше безброй книжа и искаше да ги разстеле върху дългата маса. Тя беше приготвила списъци с гостите, разпределение на местата, цветови палитри, мостри от платове, модни журналы, модели на рокли и изобщо всичко, което е нужно за една сватба.

— Трябва да направим годежа този уикенд очевидно, защото до сватбата остават само няколко месеца — каза Аурора, почуквайки с пръсти по един календар на масата.

Аз седях на стол на челното място, като Аурора беше от едната ми страна, а Уила от другата. Аурора се беше навела над масата и при всяко нейно движение зелената ѝ рокля се полюшваше плавно около нея. Уила бе скръстила ръце пред гърдите си и гледаше ядовито към Аурора.

— Преди годежа трябва да сме избрали вече цветовете и да сме планирали самата сватба от край до край — каза Аурора.

— Това е прекалено скоро — поклати глава Уила. — Не е възможно да подготвим всичко това заедно със самия годеж. Дотогава има само няколко дни.

— Налага се да отпечатаме поканите за сватбата колкото може по-скоро и да ги раздадем по време на годежа — рече Аурора. — Кога е рожденият ти ден, принцесо?

— На девети януари — отвърнах аз.

— Защо е нужно да раздаваме поканите? — попита Уила. — Защо не ги разпратим по пощата като нормални хора?

— Защото ние не сме нормални хора. — Аурора я стрелна с гневен поглед. — Ние сме *трил*. И сме от кралско потекло. Обичайната практика при нас е да раздаваме поканите си на годежа.

— Добре, но в такъв случай трябва да отложим годежа поне с една седмица — каза Уила.

— Няма да споря с теб за това. — Аурора се изправи и разтри челото си. — Като майка на младоженеца годежът е моя грижа, а не твоя. И ще го организирам и планирам, както намеря за добре.

— Добре. — Уила вдигна ръце, сякаш не я беше грижа, но все още беше ядосана. — Постъпи както искаш. Това е твое право.

— Сега да се съсредоточим върху сватбата. — Аурора сведе поглед към мен. — Кой искаш да дойде на сватбата ти?

— Ами... — Свих рамене. — Уила очевидно ще ми бъде почетна шаферка.

— Благодаря. — Уила се усмихна победоносно на Аурора.

— Разбира се. — Аурора отвърна иронично на усмивката ѝ и надраска името ѝ върху лист хартия. — А кои ще бъдат останалите ти шаферки?

— Не знам. — Аз поклатих глава. — Всъщност аз не познавам много хора тук.

— Чудесно. Аз съм ти съставила списък. — Аурора грабна от масата списък от три страници и ми го подаде. — Тук ще намериш имената на почтени млади марксини, които са идеални за шаферки.

— Това са само имена и произволни факти — забелязах аз, преглеждайки списъка. „Кена Томас има черна коса и лунички, а баща ѝ е маркиз на Ослина.“ Това не ми говори нищо. Нима трябва да избирам свитата си сред списък от непознати въз основа на цвета на тяхната коса?

— Ако предпочиташ, мога да ги избира вместо теб — предложи Аурора. — Но за да те улесня, съм започнала с имената на най-желаните, стигайки до най-нежеланите, въпреки че всички са приемливи.

— Аз мога да ѝ помогна — рече Уила, взимайки списъка от ръцете ми, преди да го направи Аурора. Тя бързо стигна до края на

списъка и за мое удовлетворение избра онези имена, които бяха най-малко предпочитани от Аурора.

— Не можем ли да се ограничим само с Уила? — попитах аз. — Сигурна съм, че и Тове няма толкова много приятели, подходящи за шафери. Можем да направим малка сватба.

— Не ставай смешна — рече Аурора. — Ти си принцеса. Не можеш да имаш малка сватба.

— Аурора е права — подкрепи я Уила, макар и без желание. — Сватбата ти трябва да бъде грандиозна, така че да им внушиш, че си принцеса, с която трябва да се съобразяват.

— Те не знаят ли вече това? — попитах аз чистосърдечно и Уила сви рамене.

— Не пречи да им го припомниш.

— Тъй като баща ти е извън картината, Ной може да те придружи до олтара — каза Аурора, записвайки си нещо.

— Ной? — попитах аз. — Твоят съпруг?

— Да, той е подходящ за целта — отвърна Аурора безцеремонно.

— Но аз едва го познавам.

— Е, не можем да те оставим да вървиш сама — каза Аурора, поглеждайки ме с раздразнение.

— Защо да не може да ме придружи Мат? — попитах аз. — Той на практика ме отгледа.

— Мат? — Аурора беше объркана и когато си спомни кой е той, сбърчи нос в знак на отвращение. — Онова човешко момче? В никакъв случай. Той дори не би трябвало да живее в двореца и ако се разбере, че е бил тук, ще станеш за посмешище на цялото кралство.

— Добре... тогава. — Помъчих се да се сетя за някой друг освен Ной. — Ами Гарет?

— Гарет Стром? — Аурора беше ужасена, но според мен този път причината беше, че той е напълно приемлив кандидат.

— Той е почти неин втори баща — изтъкна Уила със закачлива усмивка. Ако баща ѝ ме изпратеше до олтара, това щеше да даде на нея и на семейството ѝ по-голям престиж.

Но това не беше причината, поради която се спрях на него. В действителност аз харесвах Гарет и той наистина беше най-близкото до баща, което имах в Трил.

— Ако това е желанието на принцесата — каза Аурора и неохотно задраска името на съпруга си, замествайки го с това на Гарет.

Те продължиха така още известно време и накрая им се извиних, че трябва да ги оставя. Техните препирни и спорове ми бяха дотегнали. Тръгнах надолу по коридора, като единственият ми план беше да не съм там, където са те.

Когато наближих Военната зала, чух гласове. Спрях се и надникнах вътре. Нездравият на вид канцлер седеше на писалището с купчина книжа пред себе си. Фин и Тове стояха срещу него и разговаряха, а Томас беше пред библиотеката и търсеше нещо.

— Какво правите? — попитах аз, влизайки в залата.

— Тези момчета имат един идиотски план и аз им ходя по акъла — каза канцлерът.

— Не е идиотски — рече Фин и изгледа гневно канцлера, който обаче беше твърде зает да бърше потта от челото си, за да забележи това.

— Опитваме се да намерим начин да удължим примирието — обясни Тове. — Преглеждаме стари договори с Витра и други общности, за да видим дали нямаме такъв прецедент.

— Намерихте ли нещо? — попитах аз.

Тръгнах към писалището и прелистих няколко документа. Повечето от тях бяха на език, който не разбирах, изписан с букви, които можеха да бъдат оприличени на кирилските или арабските. Докато се ровех в библиотеката, бях открила, че това беше езикът на по-старинните документи.

— Нищо полезно засега, но току-що започваме — каза Тове.

— Няма и да намерите нищо полезно. — Канцлерът поклати глава. — Витрийците никога не използват писмени договори и никога не ги удължават.

— Какви обстоятелства биха могли да удължат едно примирие? — попитах аз, пренебрегвайки канцлера.

— Не знаем точно — призна Тове. — Но често в езика има вратички, които могат да бъдат използвани срещу тях.

— Вратички? — попитах аз.

— Да, като в приказката за Румпелщилцхен^[1] — каза Фин. — Понякога, когато се правят спогодби, се оставя някаква малка вратичка. Звучи невъзможно, но и това се е случвало.

— Аз чух споразумението. Те не казаха нищо такова — отбелязах аз. — Казаха само, че няма да ни нападат, докато стана кралица. Ами ако никога не стана кралица?

— Не, ти трябва да станеш кралица — рече Фин, взимайки купчина книжа.

— Но това би означавало неопределено дълъг период на мир, нали така? — попитах аз. — Имам предвид, ако никога не стана кралица.

— Съмнявам се — каза Тове. — Кралят ще намери начин да заобиколи това и само ще бъде още по-бесен, когато го направи накрая.

— Но... — Аз замълчах и въздъхнах. — В такъв случай той би заобиколил всичко, включително и едно удължаване на срока. Защо изобщо си правите труда тогава?

— Удължаването на срока не е нашата цел. — Тове срещна погледа ми. — Ще се задоволим и с някакво временно решение, ако нямаме друг избор, но ние искаме да намерим нещо, което ще сложи край на всичко това.

— Смятате ли, че такова нещо съществува? — попитах аз.

— Единственият език, който кралят разбира, е този на насилието — каза разпалено канцлерът. — Ние трябва да стоварим върху тях цялата си сила колкото може по-скоро.

— Това сме го опитвали! — каза Тове, губейки търпение. — Отново и отново! Кралят не се поддава на нашите атаки! Ние не можем да му причиним нищо!

И в този момент изведнъж ми хрумна нещо. Когато Тове ми говореше за Локи, бе казал, че само той, Елора и аз сме достатъчно силни, за да го задържим и дори не беше сигурен дали изобщо ни е по силите да го ексекутираме. По думите на самата Елора кралят беше посилен от Локи. Той бе убил майка й, която е била толкова могъща, колкото и тя.

Никой не бе успявал да спре краля. Елора не беше достатъчно силна, а Тове бе твърде несъсредоточен. Но аз притежавах силата на краля и могъществото на Елора.

— Вие искате аз да убия краля — казах аз. — Искате да удължите срока на примирието, за да имам време да се подготвя за това.

Тове и Фин отказаха да срещнат погледа ми, по което разбрах, че съм права. Те очакваха от мен да убия баща си.

---

[1] Пакостливо джудже от приказка на Братя Грим, което по силата на стар облог трябвало да получи първородното дете на кралицата. Тя можела да избегне това само ако познае името му. Затова изпратила свой съгледвач в планината, където живеело джуджето, и една нощ той чул дребосъкът да припява малка песничка, споменавайки името си: Румпелцилцхен. Така, когато на другия ден джуджето отишло при кралицата, тя казала името му и облогът бил развален. — Б.пр. ↑

ПРИКАЗКА

Томас взе една голяма книга от библиотеката и я хвърли тежко на писалището. При падането ѝ от кожената подвързия се вдигна прах. Тове беше толкова зает да избягва погледа ми, че подскочи, когато книгата изтрополя.

— Това може да помогне. — Томас посочи книгата. — Но е написана на трилски.

— Какво означава „трилски“? — попитах аз с желанието да насоча разговора към нещо друго, което не касаше отцеубийство.

— Това е старият език на *трил* — обясни Фин и махна с ръка към документите със странни символи, които бях видяла преди това. — Само Тове може да го чете с лекота.

— Това е мъртъв език — обади се канцлерът. — Чудя се как е възможно някой да го знае.

— Не е толкова трудно. — Тове посегна към книгата. Когато отвори страниците, от тях дойде миризма на плесен. — Мога да те науча, ако искаш.

— Аз трябва да се науча — казах. — Но не точно сега. Опитваме се да намерим начин да удължим споразумението, нали така? Как мога да помогна?

— Прегледай тези документи. — Фин разрови някакви книжа върху писалището и ми ги подаде. — Виж дали можеш да намериш нещо за договори, възбрани или примирия, дори да не са с Витра. Всичко, което може да помогне.

Тове седна на един от поочуканите кожени столове да чете книгата. Аз се настаних на пода с купчината документи, приготвяйки се да се заровя в правните дебери на Трил. Всичко написано ми звучеше като гатанки или ребуси. Беше ми трудно да се ориентирам и затова се налагаше често да питам.

После обаче ми поолекна, когато самият Тове помоли Фин да му помогне с някакъв пасаж. Фин погледна над рамото му, така че да

вижда страницата и после двамата започнаха да обсъждат смисъла на написаното.

Мина ми през ум колко е странно, че Фин и Тове се разбираха толкова добре. Фин изпадаше в пристъпи на ярост, когато ме хванеше да флиртувам с някого, но предстоящият ми брак с Тове ни най-малко не го смущаваше.

Фин вдигна глава от книгата и очите му срещнаха моите, но само миг по-късно погледна настрани. Улових нещо в погледа му, един копнеж, който ми липсваше, и отново се замислих дали бях взела правилното решение.

— Принцесо? — извика Аурора от коридора.

Аз просто седях на пода и преглеждах документи, но тя вероятно нямаше да одобри това. Сkochих на крака и оставих книгата на писалището, за да избегна поредната лекция как трябва да се държи една дама.

— Принцесо? — каза Аурора отново и надникна в залата. — А, тук си била. Заедно с Тове. Чудесно. Налага се да обсъдим някои неща около годежа.

— О! Добре. — Тове остави книгата настрани и ми се усмихна смутено. — Сватбени въпроси. Трябва да се заемем с тях сега.

— Да — кимнах аз в отговор.

Погледнах към Фин. Изразът на лицето му бе станал по-суров, но не вдигна глава. Тове и аз последвахме Аурора, докато говореше за нещата, които трябваше да се направят, и аз за последно погледнах през рамо към Фин.

Аурора държа мен и Тове като заложници твърде дълго и дори присъствието на Уила не можа да освежи атмосферата. Щеше да бъде много по-лесно, ако просто Аурора и Уила сключеха брак помежду си. Когато Аурора най-накрая ни пусна да си вървим, дори и Уила беше отегчена до смърт.

Дънкан ме чакаше и двамата с него отидохме в кухнята да вечеряме заедно. Тове тръгна към Военната зала, за да се заеме отново с работата си, а Уила каза, че си има други планове. Знаех, че трябва да се присъединя към Тове, за да помогна, но умирах от глад и преди това трябваше да хапна нещо.

Разказах на Дънкан за проучването на Тове и Фин и как някои от документите са написани на трилски. Дънкан каза, че е виждал

подобна книга в стаята на Рис на горния етаж, в което имаше логика, защото доста *манксове* се опитваха да учат трилски език.

В моя случай не беше нужно да го науча веднага, но тъй или иначе исках да добия известна представа. След като вечеряхме, тръгнах към всекидневната. Вратата беше затворена, но това беше обичайната практика в двореца и аз я отворих, без да чукам.

Нямах никакво намерение да се промъквам незабелязано, но вероятно съм влязла доста тихо, тъй като Мат и Уила не ме чуха. Или може би са били твърде погълнати един от друг.

Уила лежеше по гръб на кушетката, а Мат беше над нея. Тя носеше къса рокля както обикновено и ръката на Мат беше върху бедрото ѝ, повдигайки края на роклята. Другият ѝ крак беше около кръста му и тя бе заровила пръсти в пясъчнорусата му коса, докато се целуваха.

— О, боже мой! — възкликнах аз неволно.

— Уенди! — изпищя Уила и Мат се дръпна рязко от нея.

— Какво стана? — попита Дънкан зад гърба ми и се опита да мине покрай мен, за да ме защити, ако съм в опасност.

— Тихо! — просъска Уила и намести роклята си, за да се прикрие. — Затворете вратата!

— О, добре. — Аз затворих вратата и извърнах очи от Уила и Мат.

Те не правеха кой знае какво, но аз никога не бях хващала Мат в компрометираща ситуация преди. Той много рядко излизаше на среща с момичета и почти никога не ги водеше у дома. Самата мисъл за неговия сексуален живот ми беше странна и непозната.

Когато го погледнах, бузите му бяха пламнали и той отказа да вдигне глава. Косата му беше разрошена и през цялото време оправяше гънките на ризата си. Част от червилото на Уила беше по бузите и устата му, но не намерих смелост да му го кажа.

— О! Вие двамата? — Ухили им се Дънкан. — Браво, Мат. Не мислех, че Уила би тръгнала с някой, който не е от нейната класа.

— Млъкни, Дънкан. — Уила го изгледа кръвнишки и намести гривната на глезена си.

— Не ставай груб — изръмжа Мат и Дънкан отстъпи крачка назад, сякаш очакваше Мат да го удари.

— И не казвай на никого за това — предупреди го Уила. — Знаеш какво ще стане, ако се разчуе.

Уила беше марксина и макар нейните способности далеч да не бяха толкова големи, колкото моите, тя беше една от най-могъщите оцелели представители на *трил*. Мат беше човек от приемно семейство, което го поставяше дори в още по-ниско социално положение от следотърсачите и *манксовете*. Ако бъдеше хванат да осквернява важната кръвна линия на Уила, те и двамата щяха да бъдат изпратени в изгнание.

Като се имаше предвид, че те бяха двама от най-близките ми приятели, аз не исках това да се случи. От една страна, те щяха ужасно да ми липсват, но съществуваше и опасността *витра* да ги вземат в плен, за да могат след това да ме изнудват. Те трябваше да останат във Фьоренинг, където бяха в безопасност.

— Разбира се, че няма да кажа нищо — каза Дънкан чистосърдечно. — Аз не казах на никого за Фин и принцесата.

— Дънкан, млъкни — срязах го аз. Не исках Мат да си спомня за онази нощ точно сега.

— Моля те, не избухвай — рече Уила, погрешно решавайки, че раздразнението ми е насочено срещу нея. — Ние не искахме да ни завариш така. Чакахме подходящия момент, за да ти го кажем, но ти си толкова заета напоследък.

— И това не променя чувствата ни към теб — впусна се Мат в обяснения. — Ние и двамата държим на теб. — Той посочи себе си и Уила, но не погледна към нея. — Това е едно от нещата, които ни сближи. Ние не искахме да те нараним.

— Вижте какво, аз не се чувствам наранена. — Поклатих отрицателно глава. — Не съм ядосана. Дори не съм изненадана.

— Наистина ли? — Уила наклони леко глава.

— Не. Вие прекарвате толкова много време заедно и през цялото време флиртувате — казах аз. — В известен смисъл знаех, че нещо се случва. Просто не очаквах да ви сваря *така*.

— Извинявай. — Мат целият почервения. — Наистина не трябваше да се получава така.

— Не, всичко е наред. — Аз свих рамене. — Не е станало кой знае какво.

Гледах ту към единия, ту към другия. Тъмните очи на Уила бяха тревожни, а светлокестенявите вълни на косата ѝ падаха плавно към раменете. Тя беше красива и освен това ми беше показала колко мила и вярна може да бъде.

— Това, което се случва между вас, е обяснимо — казах накрая. — И искам и двамата да бъдете щастливи.

— Ние сме щастливи — усмихна се Уила и тя и Мат се спогледаха. Помежду им имаше толкова много обич и топлина, че дори и Мат се усмихна.

— Да, щастливи сме — кимна Мат и отклони поглед от нея, за да го насочи към мен.

— Добре. Но трябва да бъдете предпазливи. Не искам да бъдете хванати и прокудени далече от мен. Нуждая се и от двама ви.

— Да, знам това — усмихна се Уила. — Без мен Аурора би те изяла жива.

— Не ми напомняй. — Аз направих физиономия и се отпуснах на едно от големите меки кресла в стаята. — А съм сгодена едва от четирийсет и осем часа. Всички се страхуват от *витра*, но съм убедена, че причината за моята смърт ще бъде сватбата ми.

— Ако не искаш да се омъжваш за него, не го прави — каза Мат. Той седеше на кушетката до Уила, но отново се беше върнал към авторитетния си неодобрителен тон на големия брат. — Не е нужно да правиш нещо, което не искаш.

— Не, тук не става дума за Тове. — Аз поклатих глава. — Нямам нищо против да се омъжа за него.

— Нямах нищо против да се омъжиш за него? — Уила се засмя и мушна ръката си под тази на Мат. — Колко романтично.

— Да беше видяла и предложението му за женитба — казах аз.

— Къде е пръстенът между другото? — попита Уила, поглеждайки ръцете ми. — Взехте ли вече мярка?

— Не знам. — Вдигнах ръцете си и ги погледнах, сякаш очаквах пръстенът да се появи магически на едната от тях. — Той не ми е дал такъв.

— Това е ужасно! — Уила отпусна глава на рамото на Мат. — Трябва веднага да вземем мерки. Може би ще спомена за това утре пред Аурора.

— Не! — извиках аз. — Моля те, не й казвай нищо. Тя ще ме накара да избира нещо грозно.

— Как би могла да те принуди да направиш каквото и да е? — попита Дънкан. Той седеше с кръстосани крака до мен на пода. — Ти си принцесата. Тя е твой поданик.

— Познаваш Аурора — въздъхнах аз. — Тя си има начини.

— Това е странно. — Дънкан ме погледна изненадан, сякаш изведнъж бе видял всичко в нова светлина. — Мислех, че животът на кралските особи е по-различен. Че те имат пълна свобода.

— Никой не е истински свободен — поклатих аз глава. — Ти прекарваш около двацет часа от денонощието с мен. И знаеш с колко свободно време разполагам.

— Това наистина е потискащо. — Дънкан отпусна рамене и се замисли. — Мислех, че животът ти е такъв, защото си нова тук и си принцеса, но сега разбирам, че той винаги ще бъде такъв, нали. Ти винаги ще носиш отговорност пред хората.

— Така изглежда — съгласих се аз. — Животът не е приказка, Дънкан.

— И нали знаеш какво казват хората? — припя Уила. — Колкото повече власт, толкова повече проблеми.

— Това беше удар под кръста, Уила, но благодаря. — Станах от креслото. — Има да уча много тази вечер. А утре ще се опитам да се поупражнявам малко преди срещата си с Аурора. Ще можеш ли да й отвлечеш вниманието за известно време, докато дойда?

— Щом се налага — изпъшка Уила.

— Не се преуморявай — каза Мат, докато излизах от стаята. — Оставяй си време и за приятни неща. Ти си още млада.

— Боя се, че младежките ми дни са приключили — казах аз откровено.

УВЕРТЮРА

Уила се измъкна рано от подготовката на сватбата. Каза, че трябвало да вечеря с баща си, но подозирах, че не можеше повече да търпи Аурора.

Бяхме в балната зала. Прозорците на тавана най-накрая бяха поправени, но сега бяха затрупани със сняг, което правеше помещението тъмно като пещера. Аурора ме увери, че снегът ще бъде почистен, като че ли това изобщо ме интересуваше.

Тя обикаляше из залата, чертаейки план за разположението на масите и декорациите. Аз ѝ помагах всеки път, когато ми позволеше, което не беше особено често. Бедният ѝ помощник тичаше като луд насам-натам, за да свърши всичко, което Аурора му наредеше.

Когато най-накрая късно вечерта тя позволи на помощника си да си тръгне, аз седях на рояла и свирех началото на „Für Elise“ отново и отново, защото това беше единственото нещо, което знаех.

— Трябва да започнеш да взимаш уроци по пиано — рече Аурора. Тя носеше дебела черна папка с всякакви неща, свързани със сватбата, и сега я хвърли на рояла, при което той силно изкънтя. — Не мога да повярвам, че вече не си го направила. В какво приемно семейство си живяла?

— Знаеш в какво приемно семейство съм живяла. — Продължих да свира същите тактове по-високо, защото това видимо я изнервяше. — Познаваш брат ми.

— Що се отнася до това... — Тя извади няколко фиби от косата си, при което къдрите ѝ паднаха свободно надолу. — Трябва да спреш да го наричаш свой брат. Това е проява на лош вкус.

— Знам това — отвърнах аз. — Но това е навик, с който ми е трудно да се разделя.

— Ти имаш много навици, с които трябва да се разделиш. — Тя прокара пръсти през косата си. — Ако не беше принцеса, бих ти помогнала да се пребориш с тях.

— Е, благодаря ти за времето и загрижеността — промърморих аз.

— Знам, че можеш да бъдеш иронична, но нямам нищо против. — Тя отвори папката си и я прелисти. — Нямаме време Фредерик фон Елсин да ти ушие нова рокля за годежа и затова утре по обяд той ще донесе най-красивите си модели, за да си избереш един от тях.

— Звучи забавно — казах аз искрено. Фредерик бе ушил роклята за кръщелната ми церемония и срещата с него ми донесе радост.

— Принцесо! — повиши глас Аурора. — Ще спреш ли да свириш тази песен?

— Разбира се. — Аз затворих капака на рояла. — Достатъчно е само да ме помолиш.

— Благодаря. — На устните на Аурора се изписа тънка усмивка. — Трябва да поработиш върху обноските си, принцесо.

— Обноските ми са си наред, когато е нужно — въздъхнах аз. — Но точно сега съм уморена, защото всичко това продължава цял ден. Не можем ли да продължим утре?

— Имаш такъв късмет, че ти позволявам да се омъжиш за сина ми. — Тя тръсна глава и затвори рязко папката си. — Ти си груба, неблагодарна и зле възпитана. Майка ти на няколко пъти едва не ни доведе до гибел и синът ми трябваше да бъде следващият наследник на трона, а не ти. Ако той нямаше тази неоправдана слабост към теб, при всяко положение щеше да те свали и да заеме законното си място.

— О! — Аз я гледах с широко отворени очи и наистина не знаех какво да ѝ отговоря.

— Истински позор е, че се жени за теб! — Аурора цъкна с език. — Ако някой разбере как онзи следотърсач Фин те опетни, той би станал за смях на цялото кралство. — Тя докосна слепоочието си и поклати глава. — Имаш толкова голям късмет.

— Абсолютно си права. — Аз се изправих, стисвайки юмруци до тялото си. — Имам късмет, че синът ти по нищо не прилича на теб. Аз ще бъда кралица, а не ти. Знай мястото си, *марксина*!

Тя вдигна изненадано глава и премигна с тъмните си очи, сякаш не можеше да повярва на онова, което бе чула. Лицето ѝ пребледня. Цялата суматоха около подготовката около сватбата бе разстроила нервите ѝ и за момент тя действително бе забравила ролята си в този сложен дворецов спектакъл.

— Принцесо, наистина съжалявам — тя цъкна с език. — Не исках да кажа това. Бях под толкова голямо напрежение.

— Това се отнася за всички ни — напомних ѝ аз.

Аурора приключи със събирането на нещата си и промърмори още няколко извинения. След това излезе припряно от балната зала с обяснението, че се налага да се прибере у дома и мисля, че никога не бях я виждала да си тръгва толкова бързо. Не знаех дали бях постъпила правилно, като ѝ се опълчих, но точно сега не ме беше грижа.

После осъзнах, че това беше един от редките моменти, когато бях свършено сама. Наоколо нямаше никакви стражи и телохранители. Нямаше ги Дънкан, Тове или Аурора. И наистина можех да се възползвам от този случай да изляза малко на чист въздух.

Побързах, преди да се натъкна на някого. Знаех, че ако се забавя, все ще се намери някой, който да иска нещо от мен. Примерно да си поговорим, но аз не исках да приказвам с никого. Исках само да подишам чист въздух.

Втурнах се по главния коридор на Северното крило и излязох бързо през странична врата, озовавайки се на тясна, чакълеста пътека, опасана с висок жив плет. Тя завиваше покрай двореца и лъкатушеше към скалите, водейки до красива градина.

Всичко беше покрито със сняг, който проблясваше като диаманти под лунната светлина. Зимното време трябваше да е смразило всички растения, но вместо това цветята цъфтяха в синьо, розово и лилаво, а скрежът по венчелистчетата им само ги правеше да изглеждат още по-красиви.

Клоните на бръшляна и глицинията, които пълзяха по стената, бяха зелени и трептящи от живот. Дори водопадът в цъфтящата овощна градина не беше замръзнал, както можеше да се очаква в това време на годината.

Тънкият пласт сняг хрущеше под босите ми крака, но не ме беше грижа. Затичах се покрай надвисналата над мен скала и на няколко пъти се подхлъзнах, но така и не паднах. До езерото имаше две извити градински пейки и аз седнах на по-близката от тях.

Градината беше като вълшебна и аз искрено ѝ се любувах. Облегнах се назад, вдишвайки студения въздух. Дъхът ми излизаше като мъгла и луната блещукаше през ледените кристали във въздуха. Бях стояла затворена в къщата толкова дълго време.

Звук на счупено клонче зад мен ме извади от мислите ми и се завъртях. Не видях никого, но зърнах няколко сенки да се движат покрай живия плет до тухлената стена.

— Кой е там? — попитах аз.

Предположих, че е Дънкан или някой друг следотърсач, изпратен да ме доведе. Когато никой не отговори, започнах да се безпокоя, че съм взела необмислено решение, излизайки навън сама. Можех да се защитавам, но по-добре беше да не се стига дотам.

— Знам, че има някой. — Станах от пейката. Заобиколих я и тръгнах между дърветата.

Забелязах фигура на мъж до стената. Беше твърде далече, за да видя лицето му, но лунната светлина трептеше върху светлата му коса.

— Кой е там? — повторих аз. Изпънах гръб, опитвайки се да изглеждам колкото може по-внушителна, което навярно беше трудно за една принцеса по рокля сама в градината през нощта.

— Принцесо? — Непознатият звучеше изненадан, пристъпвайки към мен. Когато заобиколи едно дърво и тръгна към мен, най-накрая можах да го видя по-добре.

— Локи? — възкликнах аз. — Какво правиш тук?

— Дойдох за теб. — Той изглеждаше точно толкова изненадан, колкото бях и аз. — А ти какво правиш тук?

— Имах нужда от малко чист въздух. Но не разбирам. Откъде знаеше, че ще бъда тук?

— Не знаех. И идвам оттам. — Той посочи стената зад себе си. — Покатерих се по стената. Това е слабо място в сигурността ви.

— Защо си тук? — попитах аз.

— Не се преструвай, че не се радваш да ме видиш. — Самонадеяната усмивка отново грейна на лицето му. — Сигурен съм, че си била нещастна, след като си тръгнах.

— Не ми е останало и време за това — отвърнах аз през смях. — Бях заета с подготовката на годежа си.

— Да, чух тази ужасна новина. — Той сбърчи нос в израз на отвращение. — Затова и идвам да те спася.

— Да ме спасиш — отекнах аз.

— Да, като рицар в блестяща броня. — Локи разпери широко ръце и направи нисък поклон. — Аз ще те метна през рамо и ще се покатеря обратно по стената, като ти ще играеш ролята на Рапунцел.

— Рапунцел използва косата си, за да слезе от кулата — обърнах му внимание аз.

— Извинявай. Ние витрийците не вярваме на детски стихчета и приказки.

— Нито пък аз. И освен това не е нужно да бъда спасявана. Аз съм там, където трябва да съм.

— О, хайде стига. — Локи поклати глава. — Принцесо, не е възможно да вярваш в това. Ти не би трябвало да бъдеш държана под ключ в ужасен замък, сгодена за досаден глупак и принуждавана да се измъкваш тайно през нощта, за да подишаш чист въздух.

— Оценявам загрижеността ти, но съм щастлива. — Но дори изричайки това, не бях сигурна дали е вярно или не.

— Аз мога да ти обещаю живот, пълен с приключения. — Локи се хвана за един клон, залюля се и се приземи на пейката с изумително изящество. — Ще те заведе на екзотични места. Ще ти покажа света. Ще се държа с тебе така, както заслужава една истинска принцеса.

— Всичко това звучи много добре. — Усмихнах му се. Бях поласкана от поканата му, макар да се съмнявах в искреността ѝ. — Но... защо?

— Защо? — засмя се Локи. — А защо не?

— Непрекъснато ме гложди чувството, че просто се опитваш да ме отклониш от задълженията ми като принцеса на Трил, за да подкрепя своята кауза — казах аз откровено.

— Смяташ, че кралят ми е възложил тази задача — ухили се отново Локи и скочи от пейката, озовавайки се непосредствено пред мен. — Кралят ме ненавижда. Презира ме. Всеки ден ме заплашва да ме обезглави. На кралицата се налага да върви против волята му, за да ме спаси. Той се надяваше вие да ме екзекутирате.

— Сега вече наистина ме убеди да се върна във Витра — подсмяхнах се аз.

— Кой изобщо говори за връщане? Аз ти предлагам да избягаш от всичко това, от Трил и от Витра, от глупавите кралски дворове и глупавите им правила. — Той направи широк жест с ръка около нас.

— Не мога. — Поклатих глава, откривайки с изненада колко изкусително звучеше това. Да избягам от двореца и от всички неприятни неща, с които той беше свързан. — Не мога да предам кралството си. Аз имам задължения тук. Към моя народ.

— Ти имаш дълг към себе си — да бъдеш щастлива! — настоя Локи.

— Не, не е така — отвърнах аз. — Твърде много неща ме свързват с това място. И нека не забравяме, че имам годеник.

— Не се омъжвай за него — каза той присмехулно, сякаш самата идея за това му се струваше нелепа. — Омъжи се за мен вместо това.

— Да се омъжа за теб? — усмихнах се аз. — Ти ми каза, че трябва да се омъжа само по любов.

— Така е. — И в този рядък миг на съвършена искреност Локи изглеждаше почти зашеметяващо красив. Той пристъпи още крачка към мен и сега бяхме толкова близко, че почти се докосвахме. — Принцесо, омъжи се за мен.

— Това е... — Поклатих глава, смаяна от предложението му. — Това звучи почти абсурдно, Локи. Аз почти не те познавам и ти си... ти си мой враг.

— Не ме е грижа откъде идвам или ти коя си — каза той чистосърдечно. — Аз мога да те направя щастлива и ти ме правиш щастлив. Ние можем да бъдем щастливи до края на дните си.

Очите му бяха приковани върху моите и дори под слабата светлина те блестяха като златни. Почувствах през мен да преминава нещо като бавна вълна и заедно с това ме обзе странно спокойствие. И точно когато осъзнах, че Локи се опитваше да изключи съзнанието ми, усещането изчезна.

— Какво стана? — попитах аз, когато мъглата се вдигна от ума ми. Локи стоеше само на сантиметри от мен и аз знаех, че трябва да се отдръпна, но не го направих.

— Аз няма да ти причиня това — каза той тихо. — Но онова, което ти казах преди, е вярно. Искам да знам, че когато си с мен, причината е, че искаш да бъдеш с мен, а не защото трябва.

— Локи... — понечих да възразя.

Той сложи длани върху лицето ми и аз усетих топлината им върху кожата си. Изненадах се, че не са премръзнали, докато се беше катерил по стената. Той се наведе към мен, но се спря, преди устните му да докоснат моите. Задържа погледа си върху мен, сякаш търсеше да открие някаква съпротива, но такава нямаше.

Устата му покри моята и почувствах да ме залива топлина. Вкусът му беше сладък и хладен, а кожата му ухаеше на свеж дъжд.

Коленете ми омекнаха и сърцето се разтуптя силно. Пръстите му се заплетоха в косите ми, притисчайки ме към него.

Обгърнах ръце около него, усещайки силното му тяло. Мускулите му бяха като топъл мрамор и знаех, че можеше да ме скърши в ръцете си, ако поискаше. Но начинът, по който ме докосваше, беше едновременно страстен и нежен.

Исках да му се отдам, да отстъпя пред предложението му, но някъде дълбоко в себе си чувах гласа на разума. Коремът ми премалая и след това почувствах силен спазъм.

— Не, Локи. — Отдръпнах устата си от неговата, поемайки си въздух. Сложих ръцете си върху гърдите му и отстъпих крачка назад. — Не мога. Съжалявам.

— Принцесо! — Локи ме гледаше как отстъпвам назад. Изразът на лицето му беше отчаян и уязвим и това накара сърцето ми да се свие от болка.

— Съжалявам. Но не мога.

Обърнах се и се затичах към двореца, страхувайки се, че мога да променя решението си, ако се забавя още малко.

САМОЖЕРТВА

Следващите няколко дни преминаха като в мъгла. Правех всичко по силите си, за да не се връщам мислено към целувката на Локи. Не можех да обясня случилото се и не исках да го правя. Трябваше просто да го оставя зад гърба си и да мисля за годежа.

След упражненията с Тове чувствах постоянна тъпа болка в тила си. А към нея се прибавяха и мъките, които ми причиняваше общуването с майка му около подготовката на сватбата. Уила правеше всичко възможно да играе ролята на посредник, но Аурора като че ли не можеше да забрави напълно за скорошния ни сблъсък.

Елора вече се чувстваше по-добре и затова един следобед се присъедини към нас. Надявах се, че това ще бъде за добро, но не стана така. Когато Аурора не се заяждаше с мен, се заяждаше с Елора. А в останалите случаи и двете се заяждаха с мен.

Прекарвах повечето вечери в библиотеката с Дънкан, където се опитвах да науча колкото може повече за живота на Трил. Намерих един *трилски* речник и от време на време го прелиствах. Невъзможно беше да разбере какво пише в него, защото този език не използваше английската азбука. Думата „трил“ например изглеждаше така: *Трыллиц*.

Под светлината само на малка настолна лампа аз седях на писалището, забола нос в някоя книга. Дънкан обикаляше в библиотеката, ровейки се из безбройните книги, за да намери онези, които смяташе, че са най-подходящи за мен. Той знаеше повече за тяхната история, но не и много повече.

— Среднощни занимания? — каза неочаквано Фин и ме изплаши толкова много, че едва не изпищях. Той стоеше до писалището и дори не го бях чула да влиза.

— Да, може да се каже. — Сведох глава към пожълтелите страници, за да избегна погледа му.

Не бях разговаряла с него, след като се бях целувала с Локи. По един странен начин имах чувството, че съм му изменила. Това бе глупаво, имайки предвид предстоящия ми брак с Тове. От друга страна, случилото се помежду ни беше отдавна приключило и Фин бе съвършено категоричен по този въпрос.

— Има нещо, което трябва да проверя — рече Дънкан, търсейки си претекст да излезе.

Не беше нужно да го прави, тъй като Фин и аз не се нуждаехме от уединение, но беше мило от негова страна. Той ме погледна обнадеждаващо, преди да се измъкне, оставяйки ме насаме с Фин.

— Какво търсиш? — попита Фин, кимвайки към купчините книги на писалището.

— Всякакви неща. — Свих рамене. — Реших, че е време да науча нещо повече за нашата история.

— Това е много дълга история — забеляза Фин.

— Да. Разбрах го. — Облегнах се назад на стола и вдигнах глава към него. Под мъждивата светлина на лампата по-голямата част от лицето му беше в сянка, но то и без това беше толкова неразгадаемо, че това нямаше голямо значение.

— Годежът е утре — каза той. — Не трябва ли да си на горния етаж с Уила, за да се погрижиш за тоалета си?

— Не. Оставила съм това за утре сутринта — въздъхнах аз, мислейки си за дългия ден, който ми предстоеше.

— Но може би вече приемаш поздравления?

— Не е ли още малко рано? — Затворих книгата, която четях и станах.

Не исках вече да стоя толкова близо до Фин, затова тръгнах към една лавица, за да оставя книгата. Не бях сигурна дали това е правилното ѝ място, но се нуждаех от някакво извинение да се отдалеча от него.

— Ти се омъжваш — каза Фин хладно и равнодушно. — Нормално е да те поздравяват.

— Както и да е. — Бутнах силно книгата и се обърнах към него.

— Не може да си ми ядосана заради това, че искам да те поздравя — рече Фин, искрено изненадан.

— Мога да съм ти ядосана, за каквото си поискам. — Облегнах се на библиотеката. — Но ти май изобщо нищо не разбираш.

— Какво има за разбиране? — попита той.

— Ти без малко не откъсна ръката ми, когато си въобрази, че флиртувам с Локи. А сега аз се омъжвам за Тове, а се държиш така, все едно нищо не се е случило.

— Това е съвсем различно — поклати глава Фин. — *Витра* са опасни за теб. Той щеше да те нарани. Тове е твой годеник.

— Мой годеник? — присмях се аз. — Значи си ме пазил за него. Искал си да бъдеш сигурен, че никой няма да ме опетни, преди да стана жена на Тове?

— Не, разбира се. Аз просто пазех *теб*. Твоето добро име и чест.

— Правилно. И точно това правеше, когато си вкара езика в гърлото ми.

— Не знам защо винаги трябва да бъдеш груба. — Той сведе неодобрително поглед.

— Аз пък не знам защо винаги трябва да си толкова благоприличен! — троснах му се аз. — Не можеш ли поне веднъж да кажеш какво наистина чувстваш? Аз се омъжвам за друг? Изобщо ли не те е грижа за това?

— Разбира се, че ме е грижа! — извика Фин с пламнал поглед. — Мислиш ли, че не ме убива да те виждам с него? Да знам, че утре пред всички той ще сложи пръстен на ръката ти и ще съобщи на всеослушание, че си негова? Завинаги?

— Тогава защо не направиш нещо? — попитах аз, докато сълзите пълнеха очите ми. — Защо поне не се опита да ме спреш?

— Защото Тове ще се грижи за теб. Ще те защитава. — Фин преглътна с усилие. — Той е в състояние да направи определени неща за теб, с теб, които на мен не са ми по силите. Защо трябва да ти отнемам това?

— Защото ме обичаш!

— *Не мога* да го направя именно защото те обичам!

— Не ти вярвам — поклатих аз глава. — Теб дори не те е грижа, че съм с него. Защо се гневиш толкова много, когато съм с Локи. Призна, че ревнуваш дори когато бях с Рис. Но когато съм с Тове, нямаш нищо против.

— Не е така. — Той въздъхна обезсърчено. — Но когато си с Тове, се чувствам по друг начин. Тогава болката не е толкова силна.

— Как е възможно това? — попитах аз, смаяна.

— Защото ти не го обичаш — каза Фин накрая. — Ти го харесваш, но не го обичаш, нито някога ще го обикнеш.

— Ти знаеш, че не го обичам, че няма да го обикна и въпреки това предпочиташ да се омъжа за него? — попитах аз, не вярвайки на ушите си. — Значи си смятал, че обичам Локи или че мога да го обикна?

— Тук не става дума само за това, Уенди. — Фин поклати глава. — Той щеше да те нарани.

— Но не това беше причината да изпаднеш в ярост. Ти ревнуваше, защото можеше да обикна някой друг. — Гневът постепенно се надигаше у мен. — Ти предпочиташ да живея в лъжа, вместо да намеря щастието си с някой друг.

— Нима смяташ, че можеш да намериш щастието си с един витрийски маркиз? — присмя се Фин. — Той беше опасен, Уенди. Аз се страхувах всеки път, когато беше около теб.

— Ти се страхуваше, защото знаеше, че имам чувства към него?

— Да! — извика Фин. — И това не беше редно! Той е зъл!

— Ти не го познаваш! — креснах му в отговор.

— Да не би да искаш да избягаш с него? — Изведнъж лицето му стана като каменно в опит да скрие болката си. — Това ли ми казваш? Че съм ти попречил да изживееш живота си като приказка с него?

— Не, не казвам това. — Преглътнах сълзите си. — Аз сама реших да не избягам с него, защото знаех, че е в интерес на кралството ми да остана тук. Но не мога да повярвам, че си толкова егоистичен. Казваш, че всичко, което правиш, е заради мен, но ако е вярно, ти щеше да ме окуражиш да потърся щастието си, вместо да ме държиш тук в капан с теб!

— Как така те държа в капан? — попита Фин.

— Така! — Аз посочих пространството между двама ни. — Аз не мога да те имам и не мога да бъда с теб. Намирам се в положение, от което няма изход. Обичам те и не мога да спра да те обичам, а на теб ти е все едно.

— Уенди. — Фин омекна и направи крачка към мен. Отдръпнах се и се натъкнах на библиотеката, която отрязва пътя ми за отстъпление. Той протегна ръка да ме докосне, но го отблъснах.

— Не! — изкрещях аз със сълзи по лицето. — Мразя това, което ми причиняваш! Мразя начина, по който ме караш да се чувствам!

Мразя те!

Той се протегна отново и бръсна кичурите коса от челото ми. Отметнах глава назад, но той не прибра ръката си. Вместо това пристъпи към мен, при което тялото му почти докосваше моето. Опитах се да го отблъсна, но той отказа да се помести. Ръката му беше до лицето ми и аз неволно наклоних глава към него.

Очите му бяха толкова черни и дълбоки и погледът му както винаги караше дъхът ми да спре. С пръстите си той проследи линията на косата ми. Гневът ми стихна, но огънят в гърдите ми продължаваше да тлее.

— Не искам да ти причинявам това — каза Фин ниско и дрезгаво. — Не искам да те карам да се чувстваш така. Обичам те.

Той се наведе към мен и ме целуна. Устата му се притисна жадно към моята. Усетих в гърдите си потръпване, което премина през мен и скоро цялото ми тяло трепереше. Наболата му брада драскаше лицето ми, докато ме целуваше отчаяно.

Устните му обхождаха шията ми и аз простенах, заравяйки пръсти в косата му. Той пристъпи към лавиците с книги, които започнаха да падат около нас. Ние ги последвахме и се строполихме на земята.

Фин беше върху мен и ръцете му пълзяха по тялото ми, много по-дръзки отпреди. Вдигна роклята ми, докато подгъвът ѝ беше достатъчно високо, за да посегне под нея. Топлата му длан притискаше бедрото ми и сетне тръгна нагоре, спирайки се върху хълбока ми.

Пъхнах ръце под ризата му, притискайки пръсти в плътта му, притегляйки го към себе си. Целувките му бяха толкова алчни, сякаш бе умирал от глад без мен и като че ли изгаряха тялото ми.

— Фин! — прогърмя над нас гласът на Томас.

Фин спря да ме целува, но не се отдръпна. Дъхът му беше накъсан, а погледът прикован върху мен. Страстта все още тлееше в очите му, но зад нея видях и ужас. Той осъзнаваше, че е направил нещо недопустимо и не знаеше как да постъпи.

— Фин! — изкрещя отново Томас. — Отдръпни се от нея, преди някой да ви види!

— Да, господине. — Фин се отдели от мен, препъвайки се в книгите, докато ставаше на крака. Аз дръпнах роклята си надолу и се изправих много по-бавно от него.

— Излез оттук! — изрева му Томас. — И се почисти!

— Да, господине. Съжалявам, господине. — Фин беше забил поглед в земята. Опита се да погледне крадешком, но беше твърде засрамен и просто се втурна към вратата.

— Съжалявам — измънках аз, не знаейки какво друго да кажа. Все още чувствах вкуса на Фин по устните си и като че ли усещах игличките на брадата му. Мястото, където ръката му беше стиснала хълбока ми, гореше, напомняйки ми приятно за станалото.

— Не е нужно да ми се извинявате — каза Томас и изразът на лицето му вече далеч не беше толкова строг, както когато говореше със сина си. — Вие трябва да се пазите, принцесо. Идете в стаята си, забравете, че това някога се е случвало, и се молете никой да не разбере.

— Да, разбира се. — Кимнах бързо и пристъпих внимателно през нападалите книги. Бях почти излязла, когато Томас ме спря.

— Синът ми не ми разказва много за живота си — каза той и аз се спрях на вратата, поглеждайки го през рамо. — Ние никога не сме били близки. Тази работа е тежка. Тя предполага самота и в това отношение вие и аз имаме нещо общо помежду си.

— Аз не се чувствам самотна — отговорих. — Винаги съм обградена от хора.

— Значи имате късмет, но това няма да е винаги така. — Той близна устните си и замълча за момент. — Понякога трябва да избирате между любовта и дълга. Това е труден избор, най-трудният, който някога ще трябва да правите, но има само един правилен отговор.

— И вие казвате, че това е дългът? — попитах аз.

— Казвам, че дългът беше правилният отговор за мен — обясни Томас предпазливо. — И дългът винаги ще бъде правилният отговор за Фин.

— Да — кимнах аз, свеждайки поглед. — Знам това твърде добре.

— На следотърсачите се гледа с презрение. — Той вдигна ръка, за да ми попречи да оспоря думите му. — Не от всички, но от мнозина. Ние сме съжалявани. Но това е един почтен живот в служба на другите. И ние знаем, че имаме нашата роля за създаването на един подобър свят за нашето кралство. Животът на кралицата също е отдаден

на другите, дори в по-голяма степен от този на следотърсача — продължи Томас. — Целият й живот е посветен на хората тук. Няма по-голяма чест от това. Няма по-голям подвиг. И тази чест ще се падне на вас, принцесо.

— Знам — отвърнах аз и осъзнавайки това, се почувствах дори още по-нещастна.

— И накрая ще разберете, че с тази жертва получавате повече, отколкото давате — завърши той. — Беше ми приятно да поговоря с вас, принцесо, но трябва да ви оставя да се приберете в стаята си.

— Да, разбира се — казах аз.

Томас ми се поклони и аз се обърнах и си тръгнах. Тичах чак до стаята, повдигайки роклята си, за да не се препъна в полите й. Косата ми падаше свободно около лицето ми и бях благодарна за това. Не исках никой да види срама, който беше изписан върху него, нито петната от сълзи по бузите ми.

28

ЧЕСТ

— Ти си ослепителна — увери ме Уила, оглеждайки отражението ми за стотен път.

Аз стоях пред огледалото, а Уила беше зад мен. Бях сигурна, че лицето ми изразява възхищение от бялата ми рокля, но в действителност едва успях да разпозная себе си.

В деня преди годежа бях изменила на годеника си, който беше едно прекрасно момче. Той беше мой приятел и приятел на Фин. Тове винаги се беше държал добре с нас. Той не заслужаваше това. Той не заслужаваше да има нещо общо с мен.

След като се целувахме с Фин, ми се искаше да плача и да се самосъжалявам за това, че не можем да бъдем заедно. Но не можех да си го позволя. Вече не. Аз бях принцеса със задължения към моето кралство и моя годеник. Тове и Фьоренинг заслужаваха повече и затова аз трябваше да бъда повече. Аз трябваше да бъда онова, от което те се нуждаеха.

— Хайде, Уенди. — Уила грабна ръката ми и ме затегли. — Годежът всеки момент ще започне. Нямаме време да те оставим да се любуваш на себе си.

Кимнах и я последвах, смятайки, че ще имам време да се успокоя, но веднага щом излязох от стаята си, видях, че Тове ме чака пред вратата.

— Извинявай — рече той, когато видя изражението ми. — Не исках да те стресна.

— Не, няма нищо. — Устата ми беше скована и ми беше трудно да говоря.

— Ще оставя двете влюбени птички насаме. — Уила ми намигна и се отдалечи.

— Надявам се, че не е на лош късмет да те видя преди началото на годежа. — Той бръкна в джоба си за нещо. — Не съм сигурен какъв

е протоколът, но май трябваше да ти дам нещо. И си помислих, че е по-добре да го направя, преди да е започнало празненството.

— Не е било нужно да ми даваш нищо.

— Да, нужно беше. — Тове извади от джоба си ювелирна кутийка за пръстен. — Това е нещо като мое задължение. Трябваше да ти го дам, когато ти предложих да се оженим, но това беше едно доста нескоропосано предложение.

— На мен ми хареса — усмигнах му се аз. — Беше мило.

— Е добре, надявам се пръстенът да ти хареса. — Той ми подаде кутийката, чието кадифено капаче беше още затворено. — Майка ми го намира за отворителен.

— Тогава съм сигурна, че ще се влюбя в него — казах аз и се засмях.

Поех кутийката с треперещи ръце и отворих капачето. Това беше масивен платинен пръстен с гравирано изображение на бръшлян, който сякаш го обвиваше. В средата му беше инкрустиран огромен изумруд, а по протежение на халката имаше още няколко по-малки диаманта.

— О, Тове, ужасно е красив! — Сложих го на пръста си почти задавена от възхищение. — Прекрасен пръстен, прекрасен жест.

— Наистина ли? — На лицето на Тове грейна крива усмивка на облекчение и той прокара пръсти през косата си. — Добре. Наистина бях притеснен. Нямах никаква представа дали ще го харесаш.

— Той е абсолютно съвършен. — Усмигнах му се със сълзи в очите.

— Добре. — Тове прехапа устни. — Изглеждаш много красива днес.

— Благодаря ти. Ти също изглеждаш добре. — Махнах с ръка към изискания му костюм с жилетка. — Даже изненадващо добре, маркизе.

— Благодаря ти, принцесо. — Той протегна ръка към мен. — Да тръгваме ли към нашето годишно тържество?

— Да тръгваме — казах аз и го хванах под ръка. Сетне се отправихме към балната зала, за да станем водачите, от които Трил се нуждаеше.

КРАТЪК РЕЧНИК

Аура: поле от неуловимо, лъчисто сияние, обграждащо индивид или предмет.

Витра: по-войнолюбива общност от тролове, които притежават голяма физическа сила, дълголетие и в редки случаи слаби психокинетични способности. Те често страдат от безплодие. Макар *витра* изначално да са красиви на външност, повече от петдесет процента от потомството им се ражда като таласъми.

Витриол: 1. *англ.* злост, зла воля; 2. *англ.* вид силно корозивна киселина; 3. препратка към двореца на клана Витра.

Внушение: мека форма на мисловен контрол. Способността да накараш някого да действа по определен начин по мисловен път.

Мансклиг: или съкратено *манкс*. Буквалният превод на думата „мансклиг“ е човек, но тук тя се отнася за човешкото дете, на чието място отива детето от Трил.

Маркиз: благородническа титла в Трил и Витра за лицата от мъжки пол. Подобна е на тази на херцога и се дава на тролове с по-големи способности от обикновените. Маркизите са повисокопоставени от другите представители на Трил и Витра, но тяхното положение е по-ниско от това на краля и кралицата. Йерархията в обществото на Трил е следната:

- крал / кралица
- принц / принцеса
- маркиз / марксина
- граждани на Трил
- следотърсачи
- мансклиг

- приемни семейства
- хора (отгледани извън тролското общество)

Марксина: благородническа титла в Трил и Витра за лицата от женски пол.

Подменено дете: дете, което тайно е било сменено с друго.

Приемно семейство: семейството, в което бива оставено подмененото дете. Приемните семейства биват избирани според положението им в човешкото общество, като най-важният критерий е богатството им.

Психокинеза: понятие, описващо способността да се влияе материята и да се преместват предмети от разстояние по мисловен път.

Следотърсач: членове на обществото на Трил, които са специално подготвени да издирват подменените деца и да ги връщат обратно. Следотърсачите нямат паранормални способности, но усещат, когато над поверените им трилове е надвиснала опасност и могат да преценяват разстоянието, което ги дели от тях.

Таласъм: грозен уродлив трол, висок не повече от един метър.

Трилове: красиви тролове с психокинетични способности, които използват практиката с подменените деца като основополагащ камък на тяхното общество. Като всички тролове те са раздразнителни, лукави и често егоистични. Някога могъщи, сега техните способности отслабват, но въпреки това *трил* остават най-голямата общност от тролове. Считани са за относително миролюбиви.

Трилски език: старинен език използван от триловете, за да направят важните си документи неразбираеми за хората. Азбуката му е подобна на кирилицата.

Фьоренинг: столица и най-голям град на обществото на Трил. Затворена територия сред скалите по поречието на река Мисисипи в

щата Минесота.

Щъркел: жаргонно, пренебрежително наименование за следотърсач. „Хората казват на децата си, че щъркелите носят бебетата, но тук следотърсачите носят бебетата.“

Ясновидство: познание за нещо, което предстои да се случи в бъдещето.

Издание:

Автор: Аманда Хокинг

Заглавие: Разкъсана

Преводач: Станимир Йотов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Пергамент Прес“

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Редактор: Силвия Йотова

Коректор: Филипа Колева

ISBN: 978-954-641-063-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2103>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.